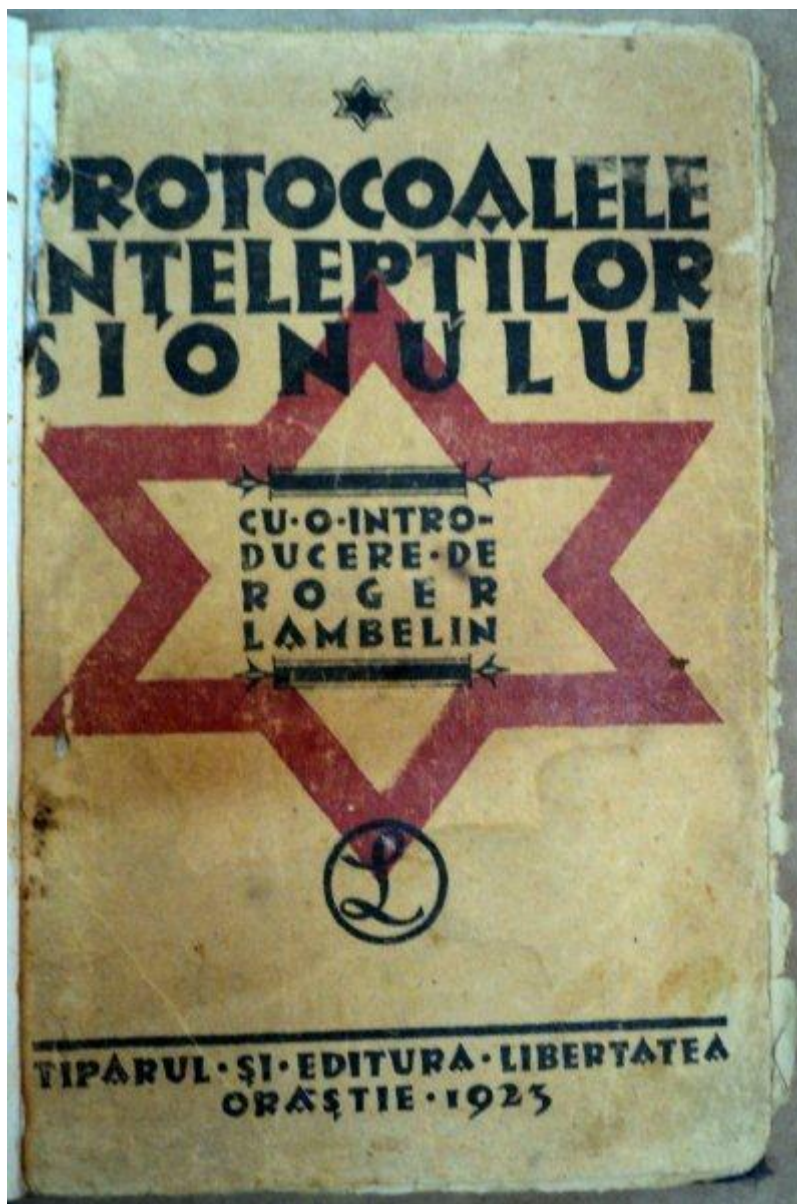

PROTOCOALELE ÎNTELEPȚILOR SIONULUI

Text integral în traducerea lui Ion Moța

Protocoalele Inteleptilor Sionului este o carte care a născut încă de la apariție, acum o sută de ani, controverse dar și un război continuu din partea iudeilor dus împotriva editorilor dar și a celor ce au promovat-o. (Să nu uităm că părinții de la Optina, inclusiv Sf. Ioan de Kronstadt, au susținut publicarea ei, Nilus primind binecuvântare expresă pentru așa ceva. Vezi cartea *Legendarul Nilus*). De ce totuși această atitudine potrivnică, chiar vehementă față de ea din partea evreilor? În primul rând pentru că ea tratează deosebit de delicată problema a conducerii

lumii de catre un grup malefic, criminal care, nu intamplator, este de origine evreiasca. Toate cele scrise in aceasta carte, ce nu intamplator au fost descoperite lumii, nu sunt decat pentru ca unii sa inteleaga din timp ca Scriptura se va implini intru totul atunci cand se vorbeste de vremurile din urma, vremuri care vor culmina cu inscaunarea Marelui Inselator - Antihristul, din semintia lui Dan (neamul evreiesc) inaintea celei de a doua veniri a lui Hristos. Caderea lumii, mai ales a celei crestine este descrisa cu lux de amanute. Cine vrea sa ia aminte la toate acestea, sa incerce descifrarea semnelor vremii, plecand si de la aceasta carte! Intentia acestei carti nu este pentru a incrimina intregul neam evreiesc, ceea ce ar constitui un gest inuman si anticrestin, ci pentru a scoate in evidenta din ce parte vine raul, intelegand prin cine este instrumentalizat. Poate numai asa vom iesi din letargie si vom pricepe ca nimic de ce este rau nu se intampla la voia intamplarii, totul fiind legat de acea taina a faradelegii care se va lucra la sfarsitul lumii.

Iată apelul lansat către evreime de Cremieux și Montefiore la fondarea „Alianței Israelite Universale”, organul de luptă fățișă a evreimii contra Creștinătății, apărut în 1860, reprodus de noi după ziarul L'Eclair (Fulgerul) din Paris :

APEL

al evreilor Cremieux din Paris și Montefiore din Roma, membri fondatori ai Alianței Israelite Universale.

Alianța noastră nu este nici europeană, nici asiatică, nici africană, nici americană, nici australiană, ea este universală.

Împrăștiati în mijlocul unor popoare care sunt dușmane drepturilor și intereselor noastre, vom rămâne membri ai poporului ales.

Naționalitatea noastră este religia părinților noștri și nu recunoaștem alta.

Trăim în țări străine și nu ne putem îngriji de interesele vremelnice ale acestor țări — întrucât interesele noastre morale și materiale sunt în primejdie.

Religia lui Israel trebuie să cuprindă într-o zi Pământul întreg.

Creștinismul, dușmanul nostru de veacuri, zdrobit în luptă e aproape să îngenuncheze.

Pe zi ce trece rețeaua pe care evreii o aruncă asupra Pământului se întinde și mărețele profeții ale cărților noastre sfinte se vor îndeplini.

Nu este departe timpul în care toate bogățiile Pământului vor fi ale noastre.

O nouă împărăție mesianică, un nou Ierusalim trebuie să se ridice în locul celor trei cetăți, a împăraților, a Papilor și a Patriarhilor.

Cremieux si Montefiore

INTRODUCERE

În deosebite puncte ale îndepărtatului orizont, se observă formarea de valuri de antisemitism. Ele sunt încă răzlețe și slabe; dar, prin suflul zvâcnirilor jidovești care izbucnesc din toate părțile, ele or să crească, își vor iuți mersul și vor fi poate uriașe, când, cu crestele spumegânde încordate spre cer, își vor sparge furia pe malurile unde Israel a crezut că poate zidi cetăți neînvins.

Antisemitismul e oare provocat de cauze superficiale și vremelnice, sau de pricini durabile și profunde? Trebuie socotiți jidanii ca responsabili în mare parte pentru năpasta mondială de după război? La asemenea întrebări se poate răspunde numai cu fapte riguros constatate, cu comparații deduse logic.

Trebuie să mărturisim că primejdia evreiască ce se înfățișa prin atâtea simptome și atâtea fapte, n-a fost cu adevărat descoperită marelui public, decât atunci când a apărut traducerea unui fragment dintr-o carte rusească înregistrată la British Museum în August 1906, și care purta titlul: „Cel Mare în cel Mic și Anticristul ca o posibilitate politică imediată.” (Notele unui ortodox; ediția a li-a corectată și adăugită. Tzarskoie - Selo, 1905). Această traducere a fost editată în decembrie 1919, la „Eyre & Spottiswoode” și fu intitulată: „The Jewish Peril; Protocols of the Learned Elders of Zion”. (Pericolul jidovesc; Protocoalele înțelepților bătrâni ai Sionului). Ar fi rămas multă vreme necunoscută în Anglia, dacă unui redactor de la „Times” nu i-ar fi venit în gând să scrie despre ea un articol, făcându-i o dare de seamă destul de amănunțită și Care se poate cuprinde într-o întrebare neliniștitoare: Dacă această carte este înfățișarea adevărului, atunci n-am scăpat noi oare de o pace nemțească decât pentru a suferi urmările unei păci jidănești?

În vreme ce la Londra apărea o traducere englezească a „Protocoalelor”, în același timp o traducere germană era publicată la Charlottenberg (Berlin), de către dl. Gottfried zur Beek: „Die Geheimnisse der Weissen von Zion” (Tainele înțelepților Sionului) și se răspândi destul de repede atât în Germania, cât și în Austria.

Abia atrăsese luarea aminte articolul din „Times” asupra Primejdiei jidovești, și îndată cărticica dispăru din comerț, iar, lucru ciudat, d-nii Eyre & Spottiswoode au declarat că nu vor mai scoate o nouă ediție. Dar, așteptând ca prin îngrijirea unei asociații naționaliste: „The Britons”, să se publice o nouă ediție englezească, „The Morning Post”, publică, sub titlul: „The Cause of World Unrest” (cauza neorânduieilor din lume), un șir de articole aspre, bazate pe textele Protocoalelor și pe documente descoperite mai târziu, prin care dovedea că jidanii sunt vinovați de starea bolnăvicioasă a lumii, care prelungește neajunsurile politice și financiare izvorâte din război.

În Statele Unite a fost editată, la d-nii Small, Maynard & C-ie, Boston, o altă traducere intitulată „The Protocols and World Revolution” (Protocoalele și Revoluția mondială). O traducere poloneză a apărut încă din 1920. În Franța câteva dări de seamă, însoțite de citate din cartea lui Sergiu Nilus, au fost publicate în „Le Correspondent”, în „La Vieille France”, în „L'Action Francaise” și în „L'Opinion”. O primă traducere a lor a fost publicată în „La Libre Parole”, dar numai în septembrie 1920 și la începutul anului 1921 au apărut ediția cu prefață a Monseniorului Joulin și aceea din „Vieille France” precedată și urmată de comentarii.

Asupra deosebitelor ediții apărute în Rusia, e greu să se stabilească ceva sigur. Se pare că cea dintâi, datorată profesorului Sergiu Nilus, a apărut în 1902, dar probabil a fost cumpărată ori confiscată, căci exemplarele nu i se mai găsesc.

A fost oare reeditată în 1903? Lucrul e cu puțință, dar, cea dintâi de la care se cunoaște textul, e aceea din 1905, care se găsește în catalogul lui British Museum.

Scriitorul rus C. Butmi publică și el o traducere a lor, în 1907, în colaborare cu fratele său A. L. Butmi, sub titlul: „Dușmanul neamului omenesc”. Tipărită de Instituția surdo-muților din Petersburg, cartea era dedicată „Uniunii poporului rus”, asociație patriotică pentru apărarea împotriva jidanilor și a societăților secrete, atât de răspândite în împărăția Țarului.

Lucrarea lui Sergiu Nilus avu noi ediții în 1911, 1912, 1917 și 1920. Traducerea americană a fost făcută după ediția din 1911, tipărită la mănăstirea Sfântul Sergiu. Cât despre cea din 1912, ea nu e amintită nici în prefața Monseniorului Jouin, nici în acelea ale edițiilor germană și americană; dar noi am avut-o în mâinile noastre. Ediția din 1917 a fost aproape în întregime distrusă de bolșevici. Cât despre cea din 1920, ea a fost tipărită la Berlin. Traducerea Protocoalelor e reprodușă în această din urmă ediție sub titlul de „Raza de lumină” și editorul-redactor, Petru Schabelski Bork, a însoțit-o de comentarii cu* privire la Revoluția rusească, unde sunt aspru judecate actele ministrului Cernov și ale lui Kerensky, „care, așezat la conducerea Rusiei timp de șase luni, a înșelat și a trădat patria prin actele sale” (V. „Protocoalele”, Mgr. Jouin, p.148).

Sergiu Nilus declară în introducerea ediției din 1917, că filele care conțineau extrasele acestor procese verbale (redactate în franțuzește, căci numeroși Sioniști nu cunoșteau limba ebraică), i-au fost date în 1901 de către Alexis Nicolaevici Sușotin, mareșal al nobilimii din Chern. Aceste file au fost încredințate și lui C. Butmi, al doilea traducător al lor.

Cum le-a obținut însă A. Nicolaevici? Două zvonuri circulă relativ la aceasta: fie că au fost copiate de către o femeie, soție sau amantă a unuia dintre inițiații care le-au redactat și care femeie a crezut că e de datoria ei să transmită aceste copii unui creștin care ar fi în stare să-și pună la adăpost coreligionarii de asemenea uneltiri ascunse și amenințătoare; fie că au fost scoase dintr-o casă de fier, pe care o păstrau sioniștii într-unui din

orașele Alsaciei. Dar probabil nici una dintre aceste două ipoteze nu este adevărată, deoarece posesorii fiilor au trebuit să se străduiască să apere de orice bănuială și de orice răzbunare pe autorul sau autorii sustragerii sau ai destăinuirilor făcute.

Protocoalele sunt în număr de douăzeci și patru. Sunt mai mult niște învățături și maxime, decât procese verbale. Se pare că autorul sau autorii lor, au urmărit în primul rând să înșire în 24 lecții doctrinele lui Israel, ținta pe care o urmărește din timpurile cele mai îndepărtate și amănuntele celui din urmă plan de bătaie pentru cucerirea puterii mondiale atunci când totul ar părea pregătit pentru a începe lupta hotărâtoare.

Pentru jidani nu există alt drept decât puterea, forța; liberalismul a nimic la Goimi religia și autoritatea; aurul e în mâinile lui Israel și, prin aur, el a pus mâna pe presă și pe opinia publică, factori considerați în măsură să comande guvernelor în statele democratizate.

Societățile francmasonilor sunt conduse de jidani, care le îndrumă faptele și propaganda.

Popoarele creștine vor fi într-o bună zi atât de dezbinat încât vor cere un supra-guvernământ universal, deja constituit de ei. Războaie răzlețe și apoi unul, al lumii întregi, pe care îl va ști dezlănțui Israel, îi vor grăbi domnia. Autocrația jidovească va înlocui liberalismul statelor creștine. Toate religiile vor fi desființate, afară de aceea a lui Moise.

Pentru a-și arăta puterea, jidanii vor dobândi pământ și vor robi prin omor și teroare unul din popoarele Europei. Un impozit progresiv pe capital și împrumuturi de stat, va sfârși prin a ruina pe creștinii pe care o învățatură atee îi va fi sălbăticit; și ceasul, atât de mult așteptat, va suna. Regele jidanilor, întruchiparea sorții, va domni asupra omenirii împlânzite.

Aceasta e, în câteva cuvinte, ideea de căpetenie a „Protocoalelor”. E bine să ne gândim asupra deosebitelor capitole, să le comparăm textul cu alte documente de origine ebraică și să cercetăm în ce măsură au fost împlinite, în timpul războiului și de la el încolo, faptele prevăzute și întâmplările proorocite.

Al treilea capitol al acestor lecții ale înțelepților lui Israel, cuprinde o aluzie la Șarpele care simbolizează mersul progresiv al lui Israel, către stăpânirea lumii.

Sergiu Nilus, în epilogul cărții sale, pe care traducerea americană și germană nu l-au reprodus, ne povestește amănunte ciudate despre acest simbol al puterii jidovești, pentru totdeauna învingătoare, după ce se va fi încolăcit în jurul Statelor europene. După tradițiile iudaice, această proorocire ar data încă de pe vremea lui Solomon. El pătrunde în inima tuturor națiunilor, pentru a le corupe, a le nimici; și fiind o parte din Sion, el trebuie să se reîntoarcă acolo, după ce își va fi îndeplinit șirul cuceririlor sale.

Sioniștii au făcut de mult harta pe care e trasat drumul târâtoarei și pe această hartă sunt însemnate punctele de căpetenie străbătute și cele care au mai rămas a fi atinse. Cea dintâi cucerire a șarpelui e Grecia, pe vremea lui Pericle, în anul 429 înainte de Cristos; la Roma capul șarpelui pătrunse sub domnia lui August, puțin înainte de nașterea lui Iisus Cristos; Madridul îi văzu apariția sub Carol Quintul; Parisul, la sfârșitul domniei lui Ludovic XIV; Londra la căderea lui Napoleon; Berlinul în 1871, după apoteoza tratatului de la Versailles; Petersburgul în 1881.

E important de știut că toate statele peste care și-a lăsat șarpele dâra de bale, au fost zguduite până în temelii de crize politice și sociale.

Traseul indică, cele din urmă cuceriri de făcut: Moscova, Kiev, Odesa, București, Constantinopol și în sfârșit Ierusalimul, punctul de plecare și punctul terminal al fatalului itinerar.

Analizând „Protocoalele”, ținându-ne departe de comentariile editorilor și de toate polemicele pricinuite de publicarea lor, se deosebesc în ele trei lucruri de căpetenie, adesea îmbinate:

1. O critică filosofică a principiilor liberale și o slăvire a regimului autocratic;
2. Expunerea pianului de luptă pregătit cu metodă, pentru asigurarea dominației mondiale a evreilor;
3. Priviri profetice asupra împlinirii apropiate a părților mai însemnate ale acestui plan.

Studiind în ale sale „Lundis” opera lui Joseph de Maistre „Considerations sur la France” (Considerații asupra Franței), criticul Sainte-Beuve și-a exprimat următoarea părere: „Impresia pe care a făcut-o această carte s-a afirmat douăzeci de ani mai târziu, atunci când împrejurările i-au adeverit punctele de căpetenie”.

„Protocoalele” au o trăsătură comună cu „Considerațiile asupra Franței”: însușirea lor profetică. Poate, în scurt timp, se va formula asupra lor o apreciere identică cu aceea a lui Sainte-Beuve.

Roger Lambelin (Traducătorul în limba franceză al „Protocoalelor înțelepților Sionului”).

CAPITOLUL I

Conținut: Dreptul e în forță. Libertatea e o idee. Liberalismul. Aurul. Credința. Autonomia. Despotismul capitalului. Dușmanul dinlăuntru. Mulțimea, Anarhia, Politica și Morala. Dreptul celui mai tare. Puterea jidovească francmasonică nu poate fi învinsă. Scopul scuză mijloacele. Mulțimea e oarbă. Alfabetul politic. Neînțelegerile dintre partide. Forma de guvernământ care vă conduce mai bine la țelul vostru, e autocrația. Băaturile. Clasicismul. Desfrânarea. Principiul și regulile de guvernământ jidovești și francmasonice. Teroarea. Libertatea, Egalitatea, Fraternitatea. Principiul guvernământului dinastic. Privilegiile nimicite ale aristocrației creștinilor. Noua aristocrație. Calculul psihologic. Abstracția libertății. Amovibilitatea reprezentanților poporului.

Să lăsăm la o parte vorbele goale; să cercetăm fiecare idee în sine, să luminăm situația prin comparații și deducții.

Eu vă voi arăta deci sistemul nostru, din punctul vostru de vedere și din acela al creștinilor.

Trebuie să avem în vedere că oamenii care au instincte și porniri rele, sunt mai numeroși decât aceia care au instincte bune. De aceea, cele mai bune rezultate se ating guvernând prin violență și teroare, nu prin discuții academice. Fiecare om e însetat de putere, fiecare ar voi să se facă dictator, dacă ar putea; în același timp sunt puțini cei care n-ar fi gata să jertfească bunurile tuturor, pentru a-și atinge propriul lor bine.

Ce lucru a ținut în frâu fiarele sălbatice care se numesc oameni? Ce i-a călăuzit până acum? La începutul orânduirii sociale ei s-au supus puterii oarbe a pumnului, mai târziu legii, care nu e decât aceeași putere, dar mascata. De-aici ajungem la concluzia că, după legea naturii, dreptul stă în forță, în putere.

Libertatea politică e o idee, un gând, iar nu un fapt. Trebuie știut cum să se aplice aceasta idee, când e nevoie să fie atrase masele populare, dând curs unei idei, în jurul unui anumit partid, dacă acest partid are de gând să-1 zdrobească pe cel care e la putere. Problema aceasta devine ușoară dacă potrivnicul își deține puterea de la ideea de libertate, de la ceea ce se numește liberalism, și dacă își jertfește ceva din putere pentru această idee. Și atunci, iată în ce va consta izbânda teoriei noastre: frânele scăpate ale puterii sunt îndată luate în mână de către alții, prin forța legilor de viață (deoarece forța oarbă a poporului nu poate rămâne o singură zi fără călăuză, iar noul guvern nu face altceva decât să ocupe locul celui vechi, slăbit de liberalism).

În zilele noastră puterea aurului a înlocuit pe aceea a guvernelor liberale. A fost o vreme când domnea credința. Ideea de libertate e irealizabilă, deoarece nimeni nu știe să se folosească de ea într-o măsură dreaptă. Ajunge să fie lăsat poporul să se guverneze câțva timp singur, pentru ca această autonomie să se transforme îndată în anarhie. Iar din clipa aceea se nasc dezbinări care se transformă foarte repede în lupte sociale, în care statele se mistuie și unde mărimea lor se preface în cenușă.

Fie că statul se istovește în propriile lui frământări, fie că certurile sale lăuntrice îl aduc în starea de a fi la bunul plac al dușmanilor din afară, din acel moment, el poate fi socotit ca iremediabil pierdut el e în stăpânirea noastră. Despotismul (puterea) capitalului, care e în întregime în mâinile noastre, îi apare atunci acestui stat ca o luntre de scăpare, de care e silit vrând-nevrând, să se agate, pentru a nu se îneca.

Pe aceia, pe care sufletul lor simțitor i-ar face să considere netrebnice aceste gânduri, i-aș întreba: dacă un stat are doi dușmani, și dacă îi este îngăduit să întrebuițeze împotriva unuia dintre ei, dușmanul din afară, toate mijloacele de luptă, ca de pildă: de a nu-i aduce la cunoștință planurile de atac și de apărare, de a-1 surprinde noaptea, sau cu puteri mai mari, fără ca toate acestea să fie privite ca imorale; de ce, aceleași măsuri, întrebuițate împotriva unui dușman și mai rău, care ar dărâma ordinea socială și proprietatea, ar fi privite ca neîngăduite și imorale?

O minte bine cumpănită poate oare nădăjdui să cârmuiască cu folos gloatele prin îndemnuri cumiști sau prin convingere, atunci când calea e deschisă contrazicerii, fie ea chiar nesocotită, dar totuși ademenitoare pentru poporul care înțelege totul numai ușurel, la suprafață? Oamenii, fie că fac parte din pătura de jos, fie că nu, sunt cârmuiți numai de micile lor patimi, de credințele deșarte, de obiceiurile, de tradițiile și teoriile lor sentimentale:

sunt robi ai împărțirii în partide care se împotrivesc înțelegerii celei mai cuminți. Orice hotărâre a mulțimii atârână de o majoritate întâmplătoare, sau, cel puțin superficială; fără a cunoaște tainele politice, mulțimea ia hotărâri fără rost; un fel de anarhie sapă pe dedesubt guvernământul.

Politica n-are nici o legătură cu morala. Guvernul care se lasă condus de morală, nu e politic și prin urmare puterea lui e șubredă. Acela care vrea să domnească, trebuie să se folosească de viclenie și fățarnicie. Marile însușiri ale poporului - sinceritatea și cinstea - sunt defecte pentru politică, pentru că ele doboară regi și tronuri mai ușor decât dușmanul cel mai puternic. Aceste însușiri trebuie să le lăsăm regatelor creștine, noi nu trebuie în nici un caz să le luăm de călăuză.

Scopul nostru e să avem în mână puterea. Cuvântul „drept” este o idee abstractă pe care nimic n-o îndreptățește. Acest cuvânt nu înseamnă decât atât: „Dă-mi ceea ce vreau, pentru ca să pot dovedi că sunt mai tare decât tine”. Unde începe și unde se sfârșește dreptul?

Într-un Stat unde puterea e rău organizată, unde legile de guvernare au devenit vagi și ușor de ocolit, în urma drepturilor nenumărate, întemeiate de liberalism, eu socotesc că e un nou drept al meu să mă arunc, pe baza legii celui mai tare, asupra tuturor orânduielilor și a tuturor regulilor stabilite, și să le răstorn; să pun mâna pe legi, să clădesc din nou toate așezămintele, să mă fac stăpânul celor ce mi-au predat mie drepturile pe care le obținuseră prin forța lor și de care s-au lepădat de bună voie... liberalism...

Din pricina slăbiciunii de astăzi a tuturor puterilor, stăpânirea noastră va fi mai trainică decât oricare alta, pentru că ea nu va putea fi înfrântă, până în clipa când se va fi înrădăcinat atât de bine, încât nici un șiretlic nu o va mai putea dărâma...

Din răul trecător pe care suntem siliți să-l facem acum se va naște binele unui guvern neclintit, care va restabili mersul regulat al mecanismului existenței naționale, tulburat de liberalism. Scopul scuză mijloacele. Să ne îndreptăm atenția, în planurile noastre, mai puțin asupra celor bune și morale decât asupra celor trebuincioase și folositoare.

Avem înaintea noastră un plan, în care e trasă în mod strategic linia de care nu ne putem îndepărta, fără a schimba opera mai multor veacuri.

Pentru a găsi mijloacele care duc la acest scop, trebuie să ținem seama de lașitatea, de nemernicia, nestatornicia mulțimii, de neputința ei de a înțelege și a cumpăni împrejurările proprii sale vieți și ale bunăstării sale. Trebuie să înțelegem că puterea mulțimii e oarbă, nesăbuită, și nu gândește, ci ascultă la dreapta și la stânga. Un orb nu poate călăuzi pe un alt orb fără ca să ducă la prăpastie; tot astfel membrii mulțimii ieșiți din popor - oricât le-ar fi spiritul de genial - nu pot pretinde să conducă poporul, fără a-l pierde în întregime, din pricină că nu înțeleg nimic din politică.

Numai un individ pregătit încă din copilărie pentru autocontrol poate cunoaște graiul politicii și realitatea ei. Un popor lăsat pe seama lui proprie, adică pe seama celor ridicați din sânul său se ruinează prin certurile partidelor ațâțate de setea de putere și prin dezordinile care se nasc de aici. E oare cu putință ca gloatele populare să judece liniștit, fără dușmăniilor lăuntrice, să conducă afacerile țării, care nu pot fi amestecate cu interese personale? Se pot ele apăra împotriva dușmanilor din afară? Nu, e cu neputință! Un plan împărțit în atâtea capete câte are mulțimea, își pierde unitatea; devine neînțeleș și fără putința de a fi înfăptuit.

Numai un autocrat (un singur stăpân atotputernic) poate alcătui planuri mari și limpezi, poate așeza la locul său fiecare lucru în mecanismul mașinii guvernamentale. Să recunoaștem deci, că un guvern folositor țării și în stare să-și atingă scopul propus, trebuie să fie strâns în mâinile unui singur individ responsabil, în despotismul absolut, fără de care civilizația nu poate exista; ea nu e opera gloatelor, ci a conducătorului lor, oricare ar fi el. Mulțimea e un barbar, care își arată barbaria la orice prilej. Îndată ce gloata apucă în mâini libertatea, ea o transformă foarte repede în anarhie, care e treapta cea mai înaltă a barbariei.

Închipuiți-vă dobitoacele acelea îmbătate cu alcool, năucite de vin, cărora li s-ar da dreptul de a bea fără măsură, în același timp în care li s-ar da libertatea. Noi nu putem îngădui ca ai noștri să decadă până la o asemenea treaptă. Popoarele creștine sunt îndobitocite de băutură; tinerețea le e înjosită de studiile clasice și de desfrânarea precoce la care i-au împins agenții noștri -, profesorii, oamenii de serviciu, guvernantele din casele bogate, apoi negustorii noștri și femeile noastre din localurile de petrecere ale creștinilor. În rândurile acestor din urmă eu număr și pe așa zisele „femei din lumea bună”, care limitează de bunăvoie luxul și desfrânarea celor dintâi.

Cuvântul nostru de ordine e: puterea și fățarnicia. Sin 'gură puterea poate învinge în politică, mai ales când e ascunsă în talentele necesare oamenilor de Stat. Violenta trebuie să fie un principiu, viclenia și fățarnicia o regulă, pentru guvernele care nu vor să-și predea coroana în mâinile agenților unei noi puteri. Acest rău e singurul mijloc de a ajunge la scop, la bine. De aceea, noi nu trebuie să ne oprim înaintea mituirii, înșelătoriei și a trădării, ori de câte ori ne pot ele servi atingerea scopului nostru. În politică trebuie să te pricepi să iei proprietatea altuia fără a șovăi, dacă poți obține prin acest mijloc supunerea și puterea.

Statul nostru, în această cucerire pașnică, are dreptul să înlocuiască grozăviile războiului prin condamnări la moarte mai puțin văzute și mai folositoare, necesare pentru a întreține teroarea aceasta care face popoarele să asculte orbește. O neînduplecare dreaptă dar strașnică, e cel mai mare susținător al puterii unui Stat; prin urmare nu e numai în folosul nostru, dar e chiar de datoria noastră, să ne ținem de acest program al violenței și fățarniciei. O asemenea doctrină bazată, pe calcul, e tot atât de folositoare cât și mijloacele pe care le întrebuițează. Prin urmare, nu numai prin aceste mijloace, dar și prin această doctrină a neînduplecării, vom învinge și vom înrobi guvernului nostru suprem toate celelalte guverne. Va fi îndeajuns să se știe că suntem neînduplecați, pentru ca orice nesupunere să înceteze.

Noi, cei dintâi, și încă din vechime, am aruncat poporului cuvintele: „Libertate, Egalitate, Fraternitate”, cuvinte repetate pe urmă de atâtea ori de către papagali inconștienți, care, atrași din toate părțile de această momeală, nu s-au folosit de ea decât pentru a nimici prosperitatea lumii și adevărata libertate individuală, altădată atât de bine asigurată prin constrângerea mulțimii. Oameni care s-au crezut inteligenți, n-au știut să descurce înțelesul ascuns al acestor cuvinte, n-au văzut că se contraziceau, n-au văzut că nu există egalitate în natură, că nu poate să existe libertate, că natura ea însăși a creat inegalitatea spiritelor, a caracterelor și a inteligențelor, atât de mult supuse legilor ei. Acești oameni n-au înțeles că mulțimea e o putere oarbă; că parveniții pe care și-i alege pentru a o governa, nu sunt mai puțin orbi în politică decât ea însăși; că inițiatul, cel introdus în tainele politicii, fie el chiar un prost, poate governa, în vreme ce mulțimea neinițiatilor, fie chiar plini de geniu, nu înțeleg nimic din politică. Toate aceste gânduri nu le-au venit în minte creștinilor; totuși pe aceasta se întemeia principiul guvernământului dinastic; tatăl, Domnitorul, transmitea fiului său secretele politice, necunoscute în afară de membrii familiei domnitoare, pentru ca nimeni să nu le poată trăda. Mai târziu, obiceiul transmiterii adevăratelor principii ale politicii, se pierdu, izbânda operei noastre se mări prin aceasta.

Totuși, în largul lumii, cuvintele Libertate, Egalitate, Fraternitate, au adus în rândurile noastre, prin mijlocirea agenților noștri orbi, legiuni întregi de creștini care ne-au purtat cu însuflețire steagurile. Și totuși, aceste cuvinte erau niște viermi care rodeau bunăstarea tuturor nejidanelor, spulberând pretutindeni pacea, liniștea, solidaritatea, săpând pe dedesubt toate așezămintele statelor. Veți vedea din cele ce urmează că aceasta ne-a folosit numai nouă; acest lucru ne dădu, între altele, puțința de a obține cheia cea mai importantă, sau mai bine zis de a desființa privilegiile pe care era întemeiată aristocrația creștinilor și singurul mijloc de apărare ce-l au împotriva noastră popoarele și națiunile. Pe dărâmăturile aristocrației naturale și ereditare, noi ne-am ridicat aristocrația noastră, a inteligenței și a banului. Am luat drept bază a acestei noi aristocrații, bogăția, care depinde de noi, și știința, care e îndrumată de înțelepții noștri.

Izbânda noastră a fost încă ușurată prin faptul că, în legăturile noastre cu oamenii de care aveam nevoie, am știut întotdeauna să atingem corzile cele mai simțitoare ale sufletului omenesc, avariția, lăcomia, neîndestularea lipsurilor materiale, fiecare dintre aceste slăbiciuni omenești, luată aparte, fiind în stare să înăbușe neatârnarea gândului, punând voința oamenilor în slujba celor ce le cumpără sufletul.

Ideea abstractă a libertății ne-a dat puțința de a face mulțimea să înțeleagă că un guvern nu e altceva decât un locțiitor al proprietarului țării, adică al poporului, și că poate fi schimbat așa cum se schimbă mânușile învechite.

Amovibilitatea reprezentanților poporului i-a pus la dispoziția noastră; ei depindeau de alegerea noastră.

COMENTARIILE LA CAPITOLUL !

Jidanul mărturisește scopul pe care-l urmărește și mijloacele pe care le va întrebuița, ca să ajungă la țintă. Scopul este: distrugerea oricărui bun creștin, cum a făcut cu Rusia, ca să ajungă el stăpân. Care sunt mijloacele? Ca să întrebuițeze cele mai bune mijloace, trebuie știut cine este adversarul. Adversarul care trebuie răpus

astăzi, este națiunea creștină din fiecare stat european. După destăinuirea Jidanului, omul este o bestie crudă, care nu știe decât de frică. Ca să stăpânești bestia, trebuie să pui mâna pe putere. Astăzi, când votul universal s-a acordat poporului, trebuie zăpăcite masele cu ideea libertății, pentru ca poporul să prefacă libertatea în destrăbălare și dezordine, și astfel scăpând puterea din mâinile guvernanților, Jidani și șireți să se ridice la putere pe umerii poporului înșelat.

Cea mai bună dovadă despre acest plan de luptă ne-o dă presa din toată lumea, condusă de Jidani. Avem și în țara noastră asemenea presă, și anume, pe lângă multe altele mai mărunțele, și următoarele scrise în românește de către Jidani și jidoviți: „Lupta”, „Presa”, „Adevărul”, „Dimineața”, „Aurora”, „Lumea”, „Opinia” (este vorba de presa dinainte de 1940, când lucrarea a apărut în limba română pentru prima dată.n. red.), care în tot timpul nu știu decât numai și numai în numele „libertății” și „democrației”.

Așa au făcut în Rusia. Ca să ajungem la destrăbălare și la dezordine, Jidanul mărturisește că va lucra prin corupție să învrăjbească între ele partidele politice, ca nu cumva să mai ajungă la vreo înțelegere, mărturisește că va lucra să prostească poporul creștin prin băuturi spirtoase, mărturisește că va strica tineretul prin scrieri pornografice, și că va deprava femeile creștine, prin lux fără măsură și libertinaj. Toate acestea le face în numele progresului.

În Statul cel nou jidovesc, ridicat pe ruinele Statului creștin, Evreul nu se va călăuzi după regula Libertății. Acest cuvânt a fost bun de exploatat, spre a dărâma Statul creștin. El va întrebuița „despotismul absolut, fără de care nu poate exista civilizația!; așa își dezvăluie el gândul și așa lucrează în Rusia, unde oricine este bănuțit că ar face opoziție își pierde viața, unde atâția episcopi creștini au fost decapitați, pe când nu s-a mișcat un fir de păr de pe capul vreunui haham.

Iată un document găsit asupra unui ofițer jidan bolșevic, căzut într-o luptă de stradă în 1919, document care este un fel de ordin circular, scris în limba ebraică și dat de către: „Comitetul central al secțiunii Petersburg al Ligii internaționale Israelite”:

„Fii ai lui Israel! Ora victoriei noastre supreme este aproape. Suntem înaintea pragului dominațiunii universale. Ceea ce era altădată de domeniul visurilor noastre, este pe punctul de a se realiza. Din slabi și neputincioși cum eram, catastrofa mondială ne-a făcut tari și, grație ei, putem să ne ridicăm fruntea cu trufie.

„Totuși, trebuie să, fim prudenți. Se poate cu siguranță proroci că, după ce am pășit peste ruine și am zdrobit altare și tronuri, vom urmări înaintarea noastră pe drumul ce ne-am trasat”.

„Dar autoritatea religiei stranii a doctrinelor pe care le-am propagat cu atâta succes, este supusă criticilor violente și batjocurii. Noi am zguduit - cu toate acestea -cultura, civilizația, tradițiile și tronurile națiunilor creștine. Am făcut totul pentru a supune poporul rus la jugul puterii jidovești și în cele din urmă l-am îngenunchiat înaintea noastră.”

„Opera noastră, în această privință, este aproape terminată, dar trebuie să fim totuși foarte prudenți, căci Rusia subjugată este dușmana noastră cea mai mare. Victoria câștigată prin superioritatea noastră intelectuală, se poate întoarce contra noastră de către o nouă generație.”

„Rusia este cucerită și ținută la pământ; ea trage să moară sub cizma noastră, dar nu uitați un singur moment că trebuie să fiți atenți și prevăzători. Grija sacră a siguranței noastre nu ne îngăduie să practicăm nici mila, nici iertarea. Este o necesitate de a menține poporul rus în mizerie și lacrimi. Luându-i proprietățile și aurul, noi l-am redus la sclavie.”

„Fiți prudenți și tăcuți! Să nu avem nici o milă de dușmanul nostru. Noi trebuie să exterminăm cele mai bune elemente ale poporului rus, așa ca țara să nu-și poată găsi nici căpetenii, nici conducători. Îi vom lua orice puțință de a rezista puterii noastre. Trebuie să provocăm ura între lucrătorii de la orașe și țărani. Războiul, lupta de clasă, vor distruge tezaurele de cultură ale popoarelor creștine. Dar, fii ai lui Israel, să fim prevăzători și rezervați! Victoria noastră se apropie., pentru că puterea noastră politică și economică, precum și influența noastră asupra maselor, fac progrese repezi. Suntem stăpânii finanțelor și ai aurului guvernelor, prin urmare avem atotputernicia asupra pungii tuturor guvernelor, și prin urmare avem atotputernicia asupra pungii tuturor Statelor. Puterea se află în mâinile noastre. Dar să nu ne încredem în trădători și lucrători pe dedesubt.

„Bronstein, Apfelbaum, Rosenfeld, Steinberg, sunt, printre atâția alții, adevărați fii ai lui Israel. Puterea noastră în Rusia este fără margini. În orașe, comisarii și comisiile de alimente, de locuințe etc., sunt la dispoziția noastră. Dar să nu ne îmbete victoria! Să fim prudenți și neîncrezători, căci în afară de noi nu ne putem sprijini pe nimeni.”

„Aduceți-vă aminte că noi nu ne putem încrede în armata roșie, care poate într-o bună zi să întoarcă armele contra noastră.”

„Fii ai lui Israel, ceasul victoriei asupra Rusiei, atât de mult așteptat, a sunat. Strângeți-vă rândurile. Propagați politica națională a rasei noastre. Luptați pentru idealul nostru. Păstrați cu sfințenie vechile noastre legi ce ne-au fost hărăzite. Inteligența noastră, geniul nostru, să ne ocrotească și să ne călăuzească!”

Stăpâni pe Rusia și așadar în putința de a-și aplica planul arătat în Protocoale și în documentul de mai sus, rând pe rând, n-au întârziat de-a ataca toate puterile nației robite și nenorocite. Îndeosebi s-au năpustit cruzii tirani ai Rusiei, împotriva religiei, pentru a o nimici. Și, întocmai precum au scris în planurile lor, așa au și făcut. Iată, spre exemplu, ceea ce a putut să fie cunoscut până acum din nelegiuirile făcute. Chiar și zările evreiești de la noi nu au putut ascunde în întregime aceste nelegiuiri, și astfel, unele au ajuns a fi cunoscute și publicate chiar în foile lor de aici, precum urmează:

Noi condamnări la moarte în Rusia

„Lafayette, 12 - Pe când din Rusia se anunța amânarea judecării» patriarhului Tihon, „Echo de Paris” dă următoarele detalii asupra persecuțiilor din Rusia: arestările sunt efectuate în masă, mai cu seamă asupra intelectualilor. 10 profesori care au servit ca experți în comisia bolșevică de despăgubiri în Polonia, au fost acum de curând condamnați la moarte. Rugăciunile pentru patriarhul Tihon au fost oprite în biserici sub pedeapsă de arestare imediată și acuzație de contra-revoluție. Mulți preoți care au pronunțat numele patriarhului Tihon în timpul liturghiei, au fost arestați și trimiși înaintea tribunalelor roșii”.

(„Dimineața”, Nr. 5904 din 15.IV.1923)

Atâta publică ziarul jidovesc „Dimineața”. Informațiile care ajung la zările românești sunt mai complete. Iată de pildă ce spune ziarul „Conștiința Românească” Nr. 12 din 15/IV. 1923:

„Oficiosul bolșevic „Izvestia” anunță că în cursul sărbătorilor de Paști, s-au ținut conferințe antireligioase în toată Rusia, pentru a se demonstra poporului „necesitatea de a deveni ateu”.

„Conferințele au fost însoțite de proiecții, prin care se ridiculizează religia ortodoxă”.

Un ziar leton, deci în imediata apropiere a Rusiei, și deci bine informat, publică următoarea știre îngrozitoare:

„Braunstein, care-și zice Troțki, țarul Rusiei, a ucis direct sau prin torturi 28 de arhiepiscopi și 1215 preoți...”

Dar cât de mare trebuie să fie tirania iudaică împotriva creștinismului, ne-o putem închipui și din următoarea telegramă, pe care o publică ziarul „Viitorul”, de la aceeași agenție telegrafică Leaffield:

Persecuțiile religioase în Rusia.

- „Un protest al șefilor comunităților religioase din Anglia –”

„Leaffield 13 - Persecuțiile religioase conduse de guvernul sovietic din Rusia, au culminat cu executarea Mgr. Budkievitz. Șefii tuturor comunităților religioase din Anglia au adresat un protest contra acestor fapte.

Semnatarii sunt conduși de arhiepiscopul catolic de Westminster. Protestul este redactat în modul următor:

«Războiul fără cruțare pe care guvernul sovietic din Rusia îl duce de mult împotriva tuturor formelor de credință religioasă, și-a atins culmea. În timpul perioadei de administrație sovietică, sute și mii de preoți de toate rangurile și de toate confesiunile, au fost subiectul persecuțiilor sălbatice, toate acestea numai ca să se deștrădăcească religia din țară.

Cele mai sfinte sărbători, religioase au dat ocazia de travestiuri blestamate și de astă dată atacurile îndreptate contra religiei, se găsesc din nou ilustrate prin judecarea și condamnarea șefilor religioși din Rusia. Chiar bolșevicii nu au ascuns scopul ce-l au în vedere. În propriul lor ziar, acum trei săptămâni, apăreau următoarele:

„Trebuie să conducem agitația noastră împotriva religiei tot atât de sistematic, cum am face-o în chestiunile politice, dar cu mult mai multă hotărâre”.

„Suntem pentru salvarea întregului popor din Rusia și pentru menținerea credinței în inimile lor într-unui Dumnezeu și pentru păstrarea libertății religioase, când facem acest apel. Noi reprezentăm diferite comunități religioase și diferite opinii politice, însă cu toții suntem uniți în indignarea și groaza cu care privim actuala politică de persecutare sistematică a religiei, în toate formele ei. O astfel de politică nu poate fi tolerată în tăcere de către acei care prețuiesc religia și libertatea. Protestul nostru avem încredere că va găsi ecou peste tot și oriunde se găsesc oameni care țin la bunăstarea omenirii”.

(„Viitorul, 16/IV1923)

Așadar, întocmai cu prevederile din „Protocoale” se întâmplă acum deocamdată în Rusia. Și furia lui Israel nu cunoaște margini. Este așa de grozavă, încât a înspăimântat toată lumea creștină din Apus.

În capitolele următoare se arată mai amănunțit mijloacele de distrugere a societății creștine. În această luptă ascunsă și pe zi ce trece mai aprigă, Jidanul și-a ales ca tovarăș nedespărțit: aurul; cu care cumpăra pe creștinii slabi de înger, și presa cu care zăpăcește capetele celor mulți.

CAPITOLUL II

Conținut: Războaiele economice sunt izvorul atotputerniciei jidănești. Administrația vizibilă și „consilierii secreți”. Succesul doctrinelor distructive. Asimilarea în politică. Însemnătatea presei. Prețul aurului și valoarea victimelor jidănești.

E în interesul nostru ca războaiele să nu urmărească, întrucât se poate, câștiguri teritoriale. Războiul fiind astfel transpus pe terenul economic, națiunile vor simți puterea stăpânirii noastre, și această situație va pune pe cei doi vrăjmași la dispoziția agenților noștri internaționali, care au mii de ochi pe care nici o graniță nu-i poate opri. Atunci drepturile noastre internaționale vor covârși drepturile naționale, în adevăratul înțeles al cuvântului, și vor governa popoarele tot astfel cum reglementează dreptul civil al Statelor legăturile dintre supușii lor.

Administratorii, aleși din public de către noi, dintre creștinii cei mai slugarnici, nu vor fi oameni pregătiți pentru administrația țării. În acest fel vor deveni ușor niște păpuși trase de ață de către înțelepții și genialii noștri sfetnici, de către specialiștii noștri, crescuți încă din copilărie în vederea administrării afacerilor lumii întregi. Voi știți că specialiștii noștri și-au câștigat cunoștințele trebuincioase administrării, din planurile noastre politice, din experiența istoriei, din studiul tuturor evenimentelor însemnate.

Creștinii nu se orientează după practica observațiilor imparțiale culese din istorie, ci după o rutină teoretică, incapabilă de a ajunge la vreun rezultat real. De aceea noi nu trebuie să ne orientăm după ei; lasă să-și mai petreacă încă un timp, să se mai hrănească cu nădejdi și cu noi petreceri sau cu amintirea plăcerilor trecute. Să-i lăsăm să creadă în < însemnătatea pe care le-am inspirat-o, relativ la legile științei, la teorii. În vederea acestui scop propagăm în continuu, prin presa noastră, încrederea lor oarbă în aceste legi. Clasa inteligentă a creștinilor va fi mândră de cunoștințele sale și, fără a le examina în mod logic, ea va pune în aplicare toate învățămintele științei, născocite de către agenții noștri pentru a le călăuzi spiritele în direcția care ne e utilă nouă.

Să nu credeți că afirmațiile acestea sunt fără bază serioasă; gândiți-vă la succesul pe care l-am știut făuri Darwinismului, Marxismului, Nietzscheismului. Însă nouă, înrâurirea nocivă a acestor tendințe, trebuie să ne fie cunoscută.

Trebuie să ținem seamă de ideile, caracterele, tendințele moderne ale popoarelor, pentru a nu face greșeli în politică și în administrarea afacerilor. Sistemul nostru, ale cărui părți pot fi alcătuite în mod deosebit, după popoarele pe care le întâlnim în drumul nostru, nu poate reuși dacă aplicarea sa practică nu e bazată pe confruntarea rezultatelor trecutului cu prezentul.

Statele de astăzi au o mare putere creatoare: presa. Rolul presei e de a arăta nemulțumirile așa zise intolerabile, de a aduce la cunoștință plângerile poporului, de a crea nemulțumiți și de a le da un glas.

Presa întrupează libertatea cuvântului. Dar Statele n-au știut întrebuința această putere și ea a căzut în mâinile noastre. Prin ea am obținut o mare trecere, cu toate că am stat în umbră, mulțumită ei am îngrămădit în mâinile noastre aurul, în ciuda valurilor de sânge și de lacrimi în mijlocul cărora am fost siliți să ni-1 agonisim. Dar acestea le-am răscumpărat, jertfind pe mulți dintre ai noștri. Fiecare din jertfele noastre, prețuiește cât mii de creștini înaintea lui Dumnezeu.

Evreul a știut întotdeauna să tragă foloase din dezordine. De aceea, el a căutat să dezlănțuie dezordinea, revoluția, războiul, pentru că asemenea frământări i-au adus numai bine. Un caz cunoscut în Rusia țaristă: Izbucnise o revoluție într-o provincie. Guvernatorul nu putea da de firele mișcării, dar îi bănuia pe Jidani. Atunci făcu o comunicare: dacă în 24 de ore mișcarea nu va înceta, toate datoriile bănești ale creștinilor față de Jidanii din provincie, vor fi anulate. Ca prin farmec dezordinea, s-a potolit. Cum caută să profite evreii din dezordine? În două feluri: se îmbogățesc, pe când creștinii sărăcesc și se împuținează în războaie, și astfel ajung a spune ei, Jidanii, cuvântul hotărâtor, Statelor pe care tot ei au știut să le arunce în război. Românul spune: când doi se ceartă, al treilea câștigă; acest al treilea sunt totdeauna Jidanii. De aceea ei caută să facă din

războaie, o ceartă sângeroasă pentru bani, și cum ei au adunat tot aurul din lume în băncile lor, ei vor fi ascultați la încheierea păcii. Așa a fost după terminarea războiului, încheiat în toamna anului 1918. Pacea care s-a încheiat, a fost o pace jidănească. Jidanii au făcut războiul, dar cu aurul lor și cu amestecul lor pe dedesubt, au hotărât cum să se încheie pacea.

Și iată ce spune renumitul scriitor francez Roger Lambelin:

Această pace stranie, mai favorabilă învinșilor decât învingătorilor - cu excepția anglo-saxonilor - această pace cu un mecanism delicat și complicat, necesitând un control constant, de lungă durată, amenințată cu sfărâmarea la cea mai mică greșală, a consfințit unitatea Germaniei și îi lăsă mare parte din puterea sa; dar ea (pacea) a avut de asemenea, privilegiul de a corespunde dorințelor, ambițiilor și idealurilor esraeliților. împiedicând ridicarea economică a țărilor luptătoare, această pace a fost propice marilor bănci pe care ei (Evreii) le conduc, trusturilor internaționale îmbogățite de război și deținatoare a rezervelor financiare ale lumii.”

„Nu trebuie să fim surprinși că „Societatea Națiunilor” a fost declarată de către Israel Zangwill ca „prin esența de inspirație jidovească”; și dl. Lucien Wolf, delegat de asociațiile jidovești, după ce a asistat la Genova la Adunarea „Ligii”, nu s-a sfiit de a afirma din partea sa, că această „Societate” este în armonie cu nobilele și cele mai sfinte tradiții ale Iudaismului și că toți Israelii trebuie să considere ca o datorie sacră de a o susține cu toate mijloacele posibile.”

(R. Lambelin. Introducere la „Protocoale”, pag. 18 și 19)

Într-adevăr, cine s-ar mai îndoi acum, că după războiul atât de plin de jertfe date de lumea creștină, adevăratul triumfător este neamul lui Israel?

Dar în timp de pace cum lucrează evreul? El caută să întunece judecata cea dreaptă și cinstită a creștinului cu vorbe goale și cu făgăduințe, despre care de mai înainte știe că nu se pot împlini. Prin ce mijloc? Prin gazete. Evreul stă în umbră, privește cum alții muncesc, le află necazurile, nemulțumirile și începe prin jurnale să asmuță mulțimea contra cârmuirii, să îi clatine încrederea în cinstea și dreptatea conducătorilor, ca să o atragă de partea lui. După ce a izbutit s-o atragă, se ridică în capul ei, și o tratează așa cum tratează bolșevicii, tot evrei, nenorocitul popor rus. De aceea ei caută în orice țară să pună mâna pe presă. Ei știu că presa este scara care duce la putere și la bogăție, peste cadavre de creștini. Evreul din Protocoale mărturisește că a dobândit această putere în mijlocul torentelor de sânge și lacrimi provocate de Jidani, dar că și-au răscumpărat această vină, pentru că au murit și dintre ai lor, și doar știut este că fiecare din morții lor „face cât mii de morți creștini înaintea lui Dumnezeu”.

CAPITOLUL III

Conținut: Șarpele simbolic și înțelesul lui. Balanța constituțională nu e stabilă. Teroarea din palate. Puterea și ambiția. Mașinile de vorbit parlamentare. Pamfletele. Abuzurile puterii. Sclavia economică. „Dreptatea poporului”. Acaparatorii și aristocrația. Armata francmasonilor jidani. Degenerescenta creștinilor. Foamea și dreptul capitalului. Venirea și încoronarea „Stăpânilor Lumii”. Obiectul fundamental al programului viitoarelor școli populare ale francmasonilor. Taina științei ordinii sociale. Criza economică generală. Punerea la adăpost a „a lor noștri”. Despotismul francmasonilor e domnia rațiunii. Pierderea unui conducător. Francmasoneria și „marea” Revoluție franceză. Regele despot e din sângele Sionului. Cauzele atotputerniciei francmasoneriei. însemnătatea agenților secreți ai francmasoneriei. Libertatea.

Vă pot anunța astăzi că suntem deja aproape de țintă. încă puțină cale și cercul Șarpelui simbolic (care reprezintă poporul nostru) se va închide. Când cercul se va fi închis, toate Statele Europei vor fi încleștate în el, ca în niște cătușe puternice.

Balanța constituțională va fi în curând răsturnată, deoarece am falsificat-o, în așa fel încât să se aplece când într-o parte, când într-alta, până ce în sfârșit se va dărăpăna. Creștinii credeau că au făurit-o destul de puternică și așteptau totdeauna ca cele două talere să se pună în echilibru. Dar, conducătorii sunt puși la adăpost de către reprezentanții lor, care fac negliobiții și se lasă târâți de către puterea lor fără control și fără responsabilitate. Acești reprezentanți își datorează puterea teroarei de care sunt stăpânite 'alatele. Conducătorii ne mai având legătură cu poporul lor, iu se mai pot înțelege cu el și nu se pot întări împotriva peroanelor lacome după putere.

Puterea clarvăzătoare a conducătorilor și puterea oarbă a poporului, fiind despărțite le către noi, și-au pierdut toată însemnătatea; separate, sunt iot atât de neputincioase ca orbul fără toiag.

Pentru a hotărî pe ambițioși să abuzeze de putere, noi am pus față în față toate forțele, desfășurându-le toate tendințele liberale către independență... în acest scop am încurajat orice întreprindere, am înarmat toate partidele; am făcut din putere ținta tuturor ambițiilor. Am transformat în arene statele unde se desfășoară tulburările... încă puțină vreme și dezordinile, falimentele, vor apărea pretutindeni.

Nesecații limbuți au transformat ședințele Parlamentelor și adunările administrative, în lupte oratorice. Ziariștii îndrăzneți, pamfletari fără rușine, atacă zilnic personalul administrativ. Abuzurile puterii vor pregăti în sfârșit căderea tuturor tradițiilor, și totul va fi răsturnat sub loviturile mulțimii înnebunite.

Popoarele sunt înlănțuite de munca grea cu mai multă tărie decât au fost înlănțuite de sclavie și robie. Din sclavia antică ori din robia evului mediu mai puteai scăpa într-un fel sau altul. Puteai fi răscumpărat, în vreme ce astăzi nu poți scăpa din mizerie. Drepturile pe care le-am înscris în constituții, sunt o închipuire pentru mulțime și neadevărate. Toate aceste așa zise „drepturi ale poporului” nu pot exista decât în închipuire, ele nu pot fi înfăptuite niciodată. Pentru muncitorul proletar, încovoiat la munca lui grea, zdrobit de soartă, ce preț are dreptul dat flecarilor de a flecari, dreptul dat ziariștilor de a scrie tot soiul de nerozii alături de lucruri serioase, din moment ce proletariatul nu trage alte foloase din constituție decât nenorocitele firimituri pe care i le aruncăm de la masa noastră, în schimbul unui vot favorabil planurilor, complicilor și agenților noștri? Drepturile republicane sunt o amară amăgire pentru bietul om: nevoia unei munci aproape zilnice, nu-i îngăduie să se folosească de ele; în schimb îi iau și garanția unui câștig statornic și sigur, pu-nându-l la bunul plac al grevelor patronilor sau camarazilor. i La îndrumarea noastră, poporul a nimicit aristocrația (nobilimea) care-i era ocrotitoarea și mama hrănitore naturală, de a cărei înflorire atârna și bunăstarea poporului. Acum când aristocrația e zdrobită, poporul a căzut sub jugul hrăpăreților, al speculanților îmbogățiți, care îl apasă într-un chip nemilos.

Noi vom apărea muncitorului ca eliberatori când îi vom propune să intre în rândurile acestei armate de socialiști, de anarhiști, de comuniști, pe care, sub pretext de solidaritate, o susținem totdeauna printre membrii francmasoneriei noastre sociale. Aristocrația care se folosea, cu deplin drept, de munca lucrătorilor, avea interes ca muncitorii să fie sătui, sănătoși și puternici. Interesul nostru e, dimpotrivă, ca toții creștini să degenereze. Puterea noastră izvorăște din foamea cronică, din slăbiciunea muncitorului, deoarece toate acestea îl robesc voinței noastre și îl fac să-și piardă și puterea și hotărârea de a se împotrivi acestei voințe. Foamea dă capitalului mai multe drepturi asupra muncitorului decât căpătase aristocrația de la puterea-regilor și a legilor.

Prin mizerie și prin ura pizmuitoare pe care o produce ea, noi îndrumăm mulțimile, ne folosim de mâinile lor pentru a zdrobi pe cei ce se împotrivesc planurilor noastre.

Atunci, când va veni vremea, ca regele nostru universal să fie încoronat, tot aceste mâni vor mătura din cale tot ceea ce ar putea alcătui o piedică.

Creștinii au pierdut obișnuința de a gândi liber fără ajutorul sfaturilor noastre științifice. Iată de ce nu văd ei nevoia grabnică de a face ceea ce vom face noi atunci când ne va fi sosit domnia, și anume de a propovădui în școlile primare singura știință adevărată, care e cea dintâi dintre toate științele ordinii sociale, ale vieții omenești și ale existenței sociale, știința care arată diviziunea (împărțirea) muncii și prin urmare împărțirea oamenilor în clase și stări deosebite.

Trebuie ca fiecare să știe, că nu poate exista egalitate, în urma deosebitelor feluri de muncă cărora sunt supuși oamenii; că toți nu pot fi deopotrivă de răspunzători înaintea legii; că, de pildă, răspunderea nu e aceeași pentru acela care, prin faptele sale, necinstește o întreagă clasă, și pentru acela care nu aduce atingere decât cinstei lui proprii. Adevărata știință a ordinii sociale, în taina căreia nu lăsăm să pătrundă creștinii, ar arăta tuturor că locul și munca fiecăruia trebuie să fie deosebite, pentru a nu fi un izvor de încurături în urma lipsei de potrivire dintre educație și muncă. învățând această știință (și încă din școlile primare) topoarele se vor supune de bună voie puterilor și ordinii odate stabilite de către ei în stat. Dimpotrivă însă, în starea de azi a științei, așa cum am făurit-o noi, poporul, încrezându-se orbește în cuvântul tipărit, nutrește, în urma adevărilor cu care îi nutrim prostia, o ură împotriva tuturor claselor pe care le crede a fi deasupra lui, deoarece nu înțelege însemnătatea fiecărei clase sociale.

Aceasta dușmănie va crește încă în urma crizei economice, care se va sfârși prin încetarea operațiunilor de Bursă și a mersului industriei.

Când vom fi dat naștere (cu ajutorul tuturor mijloacelor ascunse de care dispunem prin aurul care e în întregime în mâinile noastre), unei crize economice generale, atunci vom arunca în stradă gloatele întregi de muncitori, în aceeași zi, n toate țările Europei.

Aceste gloate vor vărsa cu sete sângele acelora pe care, în simplitatea neștiinței lor, îi pizmuesc încă din copilărie, și ale căror bunuri le vor putea atunci jefui.

Ele însă nu se vor atinge de ai noștri, deoarece momentul atacului ne va fi cunoscut dinainte și vom fi luat măsuri pentru a ne pune la adăpost.

Am spus că progresul ar supune pe toți creștinii domniei rațiunii. Astfel va fi despotismul nostru: va ști să liniștească toate frământările prin măsuri strașnice și drepte, va ști să gonească liberalismul din toate instituțiile. Când poporul a văzut că i se făceau, în numele libertății, atâtea concesii și îndatoriri, își închipui că el e stăpânul și se aruncă asupra puterii, dar, bine înțeles, se izbi de o mulțime de piedici; atunci nu se gândi sa se întoarcă de unde a plecat, ci începu să-și caute un nou conducător, și astfel își depuse toate puterile la picioarele noastre. Aduceți-vă aminte de Revoluția franceză, căreia i-am dat numele de „mare”; tainele pregătirii sunt bine cunoscute, deoarece ea a fost în întregime făcută de noi.

De atunci noi ducem poporul de la o dezamăgire la alta, cu scopul să se lipsească chiar și de noi, în folosul regelui-despot din sângele Sionului, pe care-l pregătim lumii.

Astăzi suntem atotputernici ca putere internațională, căci atunci când suntem atacați într-un stat, suntem apărați de celelalte. Lașitatea nesfârșită a popoarelor creștine, care se târăsc înaintea puterii, care sunt nemiloase față de mici slăbiciuni și greșeli, dar iertătoare față de nelegiuirile celor mari, care nu vor să recunoască contradicția din ideea libertății, care sunt răbdătoare până la jertfă înaintea puterii brutale a unui despotism îndrăzneț, - iată ce ne înlesnește neatârănarea noastră. Aceste popoare creștine suferă și rabdă de la prim-miniștrii lor nedreptăți, pentru care ar fi tăiat capetele la douăzeci de regi.

Cum se poate explica un asemenea fenomen, o asemenea inconsecvență a maselor populare, în fața unor stări de lucruri care par a fi de aceeași natură?

Fenomenul acesta se explică prin faptul că acești dictatori - primii-miniștri - lasă să se spună la urechea poporului, prin agenții lor, că dacă pricinuesc ei neajunsuri statelor, aceasta o fac numai cu scopul final de a înfăptui fericirea popoarelor, înfrățirea lor internațională, solidaritatea, drepturile egale pentru toți. Bineînțeles, nu li se spune că această înfrățire nu trebuie să se facă decât sub stăpânirea noastră.

Și iată cum poporul osândește pe cei drepti și iartă pe cei vinovați, crezând din ce în ce mai mult că poate face ceea ce-i place. În asemenea împrejurări poporul nimicește orice orânduire liniștită și dă naștere la neorânduiri la fiecare pas.

Cuvântul „libertate” împinge la luptă societățile omenești împotriva oricărei puteri, fie ea chiar a lui Dumnezeu și a firii. Iată pentru ce la ridicarea noastră la domnie, va trebui să scoatem acest cuvânt din vocabularul omenesc, ca fiind principiul brutalității, care schimbă gloatele în fiare sălbatice. E adevărat că aceste fiare adorm totdeauna după ce s-au adăpat cu sânge, și că atunci e ușor să le prinzi în lanțuri. Dar dacă nu li se dă sânge, atunci nu dorm, ci luptă.

COMENTARIU LA CAPITOLUL III

Prin acest capitol intrăm și mai adânc în sufletul perfid și criminal al Jidanului. Mai întâi el caută să distrugă ordinea stabilită prin constituție. Constituția este legea de temelie a statului, care stabilește un echilibru între puterile statului: între rege, persoanele care cârmuiesc și popor. El caută să sfărâme această cumpănă dreaptă, căutând prin puterea aurală și minciunile din gazete, să despartă pe cârmuitorii de poporul pe care îl cârmuiesc. Ca să ajungă aici, împing pe toți ambițioșii să dea asalt puterii, îndeamnă pe toți nepricepuții să vorbească verzi și uscate în Parlament, ca să împiedice guvernele să facă legi, pune pe gazetari să atace tot ce este bun și cinstit în țară, pentru ca poporul, care crede ușor, să nu aibă încredere în nimeni, să ceară mereu schimbare de guvern. Cu cât guvernele se schimbă mai des, cu atât se slăbește puterea de a cârmui, și din slăbiciune nu profită decât jidanul. De aceea citim în gazetele jidovite de la noi, că e nevoie totdeauna de schimbări de guvern. Poporul care nu cunoaște tot meșteșugul, greu de învățat, al guvernării, îi crede pe jidani, pentru că jidanii pe de-o parte îl mint, prin conducători pe care îi cumpără cu aurul lor, pe de altă parte fac ca poporul să fie tot mai

nemulțumit, căutând prin toate mijloacele să-l sărăcească și să scumpească viața. Când omul este flămând și copleșit de toate lipsurile, mai ușor pleacă urechea la, minciuni, decât dacă îi merg toate bine. De aceea jidanul din Protocoale mărturisește: că puterea lor se ridică atunci când creștinismului îi merge tot mai rău; că puterea lor stă ascunsă în foamea creștinului, în slăbirea tot mai mare a muncitorilor noștri.

De. aceea jidanul își destăinuiește gândul său criminal, că el având puterea banului asupra celor pe care i-a sărăcit, îi va stăpâni mai aprig decât o făceau altădată regii și împărații. La un semn al lor, toată mulțimea de flămânzi, sălbătică de ura provocată de Jidani prin gazetele lor, se va arunca asupra puternicilor zilei, va distruge totul și Jidanul va lua puterea, ca în Rusia. Asta nu o visează, ci o mărturisește în Protocoale și arată și drumul pe care va ajunge acolo.

Dar în această revoluție ei nu-și vor pierde capul? Nu, pentru că, ei au pregătit revoluția, ei știu când va izbucni și vor ști să se ferească. Ei mărturisesc că Revoluția franceză este „opera mâinilor lor”. Este cunoscut faptul că, în Revoluția comunei din Paris din 1871, când au pierit în flăcări atâtea bogății, nu s-a atins focul de casele jidanilor bogăți, în frunte cu palatul lui Rothschild, când totul ardea și era sfărâmat prin împrejuru-i!

Aici tind să ajungă și la noi, ațâțând luptele politice, împiedicând orice unire cuminte între partide, cumpărând pe conducătorii lacomi de bani, învrăjbind poporul, aruncând sămânța urii și a deznădejdiei în masele populare, pe care tot ei le sărăcesc. Asta le este puterea înăuntrul țării, dobândită prin bani și prin gazetele lor. Dar peste hotare? O mărturisesc singuri: „Astăzi nimeni nu ne poate ataca, pentru că suntem o putere care domnește deasupra Statelor din lume: când ne atacă un Stat, ne apără celelalte”. De aceea, spun ei că au ajuns aproape la culmea puterii, și că puțin mai trebuie, ca șarpele talmudic, care reprezintă poporul jidănesc, să se încolăcească peste trupul ultimelor State de pe continent și atunci să țină Europa ca într-un clește!

CAPITOLUL IV

Conținut: Stadiile diferite ale unei republici. Francmasoneria exterioară. Libertatea și credința. Concurența internațională a comerțului și a industriei, însemnătatea speculei. Setea după aur.

Fiecare Republică trece prin diferite trepte de dezvoltare, prin diferite stadii.

Primul cuprinde cele dintâi zile de nebbie ale unui orb care se aruncă în dreapta) și în stânga. Al doilea e acela al 1 demagogiei, din care se naște anarhia; apoi vine în mod inevitabil despotismul; nu un' despotism legal și pe față, și prin urmare răspunzător, ci un despotism nevăzut și necunoscut, dar totuși foarte simțit: despotismul desfășurat de o organizație secretă care lucrează cu scrupule cu atât mai puține, cu cât operează sub scutul mai multor agenți, a căror înlăturare nu numai că nu-i face nici un rău acestei organizații, dar o ajută chiar, scutind-o de a cheltui mijloacele sale cu răsplătirea unor servicii prea îndelungate.

Cine ar putea răsturna o putere nevăzută? Căci puterea noastră e una de felul acesta. Francmasoneria exterioară, de la suprafață, nu servește decât pentru acoperirea planurilor noastre, planul acțiunii acestei puteri, ba chiar și locul organizațiilor sale, vor rămâne totdeauna necunoscute poporului.

Libertatea în sine ar putea fi inofensivă și ar putea exista într-un stat, fără a aduce vreun rău bunăstării popoarelor, dacă ea s-ar sprijini pe legile credinței în Dumnezeu și ale frăției omenești, străină de acea egalitate care e dezmințită chiar de legile firii, care au statornicit înfrânarea și supunerea. Având o asemenea credință, poporul s-ar lăsa guvernat de către autoritatea parohiilor și ar merge înainte, umil și pașnic, sub conducerea păstorului său sufletesc, împăcat cu împărțirea, făcută de Dumnezeu, a bunurilor acestei lumi. Iată de ce trebuie să dărâmăm credința, și să smulgem din sufletul creștinilor însuși gândul Dumnezeirii și al Sufletului, pentru a le înlocui cu socoteli și lipsuri materiale.

Pentru ca cele mai alese suflete ale creștinilor să nu aibă timp să cugete și să observe, trebuie să-i abatem de la aceste preocupări, împingându-i către grijile industriei și ale comerțului, în acest fel toate națiunile își vor căuta câștigurile lor și luptând fiecare pentru propriile foloase, nu-și vor băga în seamă dușmanul comun. Însă, pentru ca libertatea să poată astfel dezbi și nimici în întregime societatea creștinilor, trebuie să facem din speculație baza industriei; astfel niciuna din bogățiile pe care industria le va scoate din pământ, nu va rămâne în mâinile industriașilor, ci toate se vor spulbera în speculații, adică vor cădea în pungile noastre.

Lupta înfierbântată pentru mărire și loviturile vieții economice, vor crea și au creat deja societăți dezamăgite, reci și fără suflet. Aceste societăți vor avea o deosebită groază de politica superioară și de religie. Singura lor călăuză va fi calculul, adică banul, pentru care vor avea un adevărat cult din pricina bunurilor materiale pe care le poate procura. Atunci clasele de jos ale popoarelor ne vor urma în lupta noastră împotriva clasei inteligente a creștinilor de la putere, care sunt potriviții noștri, și vor face aceasta nu de dragul binelui și-nici chiar pentru a pune mâna pe bogății, ci numai din ura ce o poartă celor suspuși.

COMENTARIU LA CAPITOLUL IV

Jidanul, care luptă pe ascuns, mărturisește că astăzi a ajuns să fie o mare putere nevăzută. Și, pentru ca să înlăture orice concurență, se ridică împotriva credinței creștine, care iarăși este o forță nevăzută. Astfel își dezvăluie planul, că trebuie ruinată religia creștină, că trebuie smuls din sufletul nostru spiritul strămoșesc al credinței și al prețuirii bunurilor sufletești mai presus de cele materiale. El caută să ne otrăvească, să ne cufunde pe nesimțite în mocirla poftei nemăsurate de bani și astfel creștinul să nu-l vadă pe dușmanul tuturor, pe Jidan. Cum să ajungă aici? Să trezească în noi pofta banului prin speculații în industrie, așa ca valorile să treacă din mână în mână, până se vor înfunda tot în punga evreiască. Odată ce va trezi această poftă nesăbuită. Jidanul va ademeni pe cei mai mulți creștini de partea sa, și pe aceștia apoi îi va trimite la lupta creștinilor celor buni și dezinteresați, ca să distrugă astfel și ceea ce a mai rămas. Să privească fiecare atent luptele politice ce se dau la noi pentru putere, să cerceteze câți din luptătorii de astăzi sunt pe ascuns în solda capitalului jidovesc, și atunci, la lumina cea nouă a Protocoalelor, va înțelege multe din caracterul și metodele luptelor politice din România. Pe această țară bogată și-au pus ochii Jidani; ei voiesc să împiedice consolidarea, să sporească slăbiciunea și dezordinea, spre a ajunge mai ușor la putere.

CAPITOLUL V

Conținut: Crearea unei puternice centralizări a guvernământului. Mijloacele Francmasoneriei pentru a pune mâna pe putere. De ce nu se pot înțelege statele. „Preelecția” jidanilor. Aurul e motorul mecanismelor în state. Monopoliurile în negoț și industrie, însemnătatea criticii. Instituțiile „așa cum par a fi”. Oboselile pricinuite de cuvântări. Cum se câștigă opinia publică? însemnătatea inițiativei private. Guvernământul Suprem.

Ce formă de administrație se poate da unor state în care stricăciunea, corupția a străbătut pretutindeni, unde nu poți ajunge la bogăție decât printr-un fel de surprinderi meșteșugite foarte asemănătoare cu înșelătoria de la jocurile de noroc; unde domnește neînfrânarea moravurilor; unde moralitatea și cinstea nu se susțin decât cu pedepse și legi aspre, iar nu pentru că ar fi primite de bunăvoie; unde sentimentele față de Patrie și de Religie sunt înăbușite de credințe cosmopolite? Ce altă formă de guvernământ să se dea acestei societăți, decât forma despotică pe care o voi descrie mai departe? Noi vom călăuzi în mod mecanic toate acțiunile vieții politice ale supușilor noștri prin legi noi. Aceste legi vor lua înapoi una câte una toate avantajele și prea marile libertăți care au fost împărțite de către creștini, iar domnia noastră va pune temelile unui despotism atât de mareț, încât va fi în stare, oricând și oriunde, să impună tăcerea creștinilor care vor voi să ni se împotrivescă și care vor fi nemulțumiți.

Ni se va spune că despotismul despre care vorbesc nu ține seamă de progresele moderne. Voi dovedi contrariul. Atunci când popoarele considerau persoanele domnitoare ca o întruchipare a Voinței Dumnezeiești, ele se supuneau fără murmur absolutismul regilor, dar din ziua în care le-am picurat în suflet gândul propriilor lor drepturi, au considerat persoanele domnitoare ca pe niște simpli muritori de rând. Ungerea Sfântă n-a mai împodobit capetele regilor, deoarece i-am luat poporului credința în Dumnezeu; autoritatea a fost târâtă în stradă, adică într-un loc de proprietate publică, iar noi am pus îndată mâna pe ea.

Mai mult încă, arta de a governa masele și pe indivizi cu ajutorul unei teorii și a unor jocuri de cuvinte meșteșugit alcătuite, prin reglementări ale vieții sociale și prin tot felul de alte mijloace dibace, pe care creștinii nu le înțeleg deloc, - face și ea parte din geniul nostru administrativ, crescut în spiritul de analiză, de observație și de o așa finețe de concepții, cum până acum nimeni n-a mai avut și nu ni se poate asemăna, tot după cum nu

ni se poate compara nimeni în alcătuirea planurilor de acțiune politică și de solidaritate. Numai iezuiții ar putea să stea alături de noi în această privință, dar am reușit să-i discredităm în fața mulțimii stupide, din pricină că ei formau o organizație vizibilă, ne ascunsă, în timp ce noi rămâneam în umbră cu organizația noastră secretă. De altfel, ce-i pasă lumii ce stăpân are? Ce însemnătate are că acesta ar fi șeful catolicismului, sau 1 despotul nostru din sângele Sionului? Însă pentru noi, care suntem poporul ales, lucrul acesta are o deosebită însemnătate.

O întovărășire între toți creștinii din lume ne-ar putea subjuga pentru câțiva timp, dar suntem scutiți de această primejdie prin rădăcinile adânci de neînțelegere pe care nu le mai poate nimeni smulge din inima lor.

Noi am pus față în față calculele individuale și naționale ale creștinilor, urile religioase și etnice pe care le-am ținut aprinse de douăzeci de veacuri. De aceea nu va găsi nici un guvern ajutor nicăieri; fiecare va socoti că o înțelegere împotriva noastră e dăunătoare propriilor sale interese. Noi suntem atotputernici, de noi trebuie să se țină socoteală. Puterile nu pot încheia nici cea mai neînsemnată înțelegere fără ca noi să nu luăm îndată parte la ea.

Per me reges regnant - „prin mine domnesc regii”. Profetii noștri au spus că noi suntem aleși de însuși Dumnezeu pentru a stăpâni întregul Pământ. Dumnezeu ne-a dat geniul, mințile mari, pentru ca să putem duce la bun sfârșit această sarcină. Dacă s-ar găsi vreun geniu în tabăra dușmană, ar putea lupta împotriva noastră, dar totuși acest nou ostaș nu prețuiește mai mult decât unul vechi; cu toate acestea vom lua lupta cu el, și lupta va fi cruntă, așa cum omenirea n-a mai văzut până acum. Dar acești oameni vor veni prea târziu. Toate rotițele mecanismului guvernamental depind de un motor care e în mâinile noastre și acest motor e aurul. Știința economiei politice, întemeiată de către înțelepții noștri, ne dovedește de multă vreme puterea regească a aurului. Capitalul, pentru a avea mâinile libere, trebuie să obțină monopolul industriei și al negoțului; o mână nevăzută e pe cale de a înfăptui aceasta în toate părțile lumii. Această libertate va da puterea politică industriașilor. Poporul le va fi supus. Trebuie mai degrabă să dezarmăm astăzi popoarele decât să le împingem la război, să le deșeptăm patimile fierbinți în folosul nostru, decât să-i liniștim, și mai degrabă să punem stăpânire pe ideile lor și să le tălmăcim, decât să ne prefacem că nu le luăm în seamă.

Ținta de căpetenie a guvernământului nostru e să slăbirea spiritului public al creștinilor prin critică; să-i facem să-și piardă obișnuința de a cugeta, deoarece gândirea dă naștere împotrivirii; să obosim puterile gândului în hărțuiri oratorice.

În toate vremurile, popoarele, ca și orice om, au luat cuvintele drept fapte, deoarece ele se mulțumesc cu aparența lucrurilor și își dau foarte rar silința de a cerceta dacă promisiunile în legătură cu viața socială au fost îndeplinite. Iată de ce instituțiile noastre vor avea o frumoasă înfățișare la suprafață, care va dovedi poporului îndeajuns binefacerile lor în ceea ce privește progresul.

Noi vom împrumuta haina tuturor partidelor, a tuturor tendințelor, și vom îmbrăca cu ele pe oratorii noștri, care vor vorbi atât de mult, încât toată lumea va obosită de a-i mai auzi.

Pentru a câștiga opinia publică, trebuie să o buimăcim, răspândind din diferite părți și vreme îndelungată atâtea păreri care se bat cap în cap, încât creștinii vor sfârși prin a se pierde în labirintul acesta și prin a înțelege că e cu mult mai bine să n-ai nici o părere în politică. Vor recunoaște că acestea sunt chestiuni care nu privesc societatea, și că ele nu sunt menite a fi cunoscute decât de acela care o conduce. Acesta e întâiul secret.

Al doilea secret, necesar pentru a governa cu succes, constă în a înmulți în așa măsură greșelile poporului, apoi obiceiurile, patimile și regulile vieții în comun, încât nimeni să nu mai fie în stare să descurce acest haos și oamenii să ajungă să nu se mai înțeleagă unii pe alții. Această tactică va mai avea ca urmare neînțelegerea în toate partidele, risipirea forțelor colective care nu vor încă să ni se supună; ea va descuraja orice inițiativă personală oricât de genială și va fi mai puternică decât milioanele de oameni printre care a împrăștiat neînțelegerea. Trebuie să îndrumăm educația societăților creștine în așa fel, încât mâinile lor să cadă în jos ostenite, într-o neputință deznădăjduită, în fața oricărui lucru care va cere inițiativă și voință.

Sforțările, eforturile, care sub regimul libertății se desfășoară nestânjenite și neîngrădite, sunt neputincioase în acest caz, deoarece se izbesc de eforturile libere și contrarii ale altora. De aici se nasc apoi dureroase conflicte morale, dezamăgiri și înfrângerii. Noi vom obosi atât de mult pe creștinii de aceasta libertate, încât îi vom sili să ne ofere o stăpânire internațională, a cărei natură va fi așa, încât va putea îngloba fără a le distruge forțele tuturor Statelor lumii; pentru a forma Guvernământul Suprem.

În locul guvernelor de astăzi noi vom pune câte o sperietoare care se va chema Administrația Guvernământului Suprem. Măinile sale vor. fi întinse în toate părțile ca niște clești, iar organizația sa va fi atât de uriașă, încât nici un popor nu se va putea feri de ai se supune.

COMENTARIILE LA CAPITOLUL V

După ce a ajuns să destrame tot ce era sfânt și întărit prin legi cinstite în societatea creștină, jidanul din

„Protocoale”, își pune întrebarea: cum va governa el peste

mormanul de ruine, și răspunde: prin cel mai aprig despotism, dar așa ca el să rămână tot în umbră; să nu fie văzut, dar mâna lui ascunsă să-i țină în frâu și în sărăcie pe creștini. Cum va ajunge să stăpânească opinia publică? Prin presă și anume: această presă va obosi lumea, căutând să critice tot ce este bun și să zăpăcească mințile celor mulți în așa fel, încât să nu știe să se mai descurce creștinii în guvernarea propriilor lor afaceri. Al doilea mijloc este să aducă atâta destrăbălare, stricăciune și păcate în popor, să învrăjbească partidele politice în așa hal, încât să se producă o criză generală cu neputință de rezolvat.

H. Ford, viitorul candidat la Președinția Statelor Unite, arată la pag. 120 din lucrarea sa asupra jidanilor („Der internaționale Jude” - „Jidanul internațional”, traducerea germană, vol. I) următoarele în această privință:

„Orice influență care împinge astăzi pe creștini spre frivolitate și stricăciune, pornește din izvoare jidovești.

Oare tinerii au inventat acele costume de sport, care au o influență atât de nefastă încât în fiecare zi scriitorii simt nevoia de a atrage atenția? Această modă își trage originea din cercurile evreiești unde nici artă nici scrupule morale nu domnesc. Cinematograful constituie un progres interesant al fotografiei în legătură cu scena; dar cine poartă răspunderea pentru degenerarea cinematografului, care a ajuns o primejdie morală, așa încât s-a ridicat împotriva-i opinia generală și astăzi îl condamnă? Cine sunt conducătorii localurilor de petrecere, de dancing și ai tuturor cercurilor de destrăbălare unde se distrug nervii creștinilor din toată lumea? Luați acei tineri gătiți și fetele de astăzi cu exteriorul lor obișnuit și lipsa de simț a răspunderii, și de la haina din afară până la intimitatea ideilor și speranțelor lor nesăbuite, puteți să-i pecetluiți cu aceeași etichetă; „Educați, rătăciți și exploatați de jidani”. Astfel faptele luminează atât de viu raza din Protocoale: «Printr-o educație de principii și teorii, pe care noi le socotim false, pe care însă noi le-am inspirat, am izbutit să rătăcim tineretul creștin, să-l prostim și să-l demoralizăm»“.

Iar la pag. 123 spune:

„Petreceri, jocuri, localuri de dancing, mode fură gust, briliante false - toate acestea și altele, care înfloresc, exercitând o presiune nevăzută asupra poporului și care au ridicat la așa scumpete niște fleacuri încât înghit toate izvoarele de venituri; întreaga situație s-a dezvoltat sub conducerea jidovească”.

Jidanul din Protocoale vorbește de un Guvernământ Suprem, o cârmuire care stă deasupra statelor, așa cum s-a făcut cu Societatea Națiunilor unde este știut că din umbră uneltesc și hotărâsc jidanii puternici din Anglia și Statele-Unite. În afară de această organizație, ei mai mărturisesc că întreaga mașină a oricărui Stat se află în mâna lor, pentru că mașina nu merge decât unsă cu bani, și aurul e al lor.

Iată ce mai spune H. Ford despre sistemul de luptă al jidanilor;

„Întreaga metodă a Protocoalelor poate fi cuprinsă într-un singur cuvânt: dizolvare. Nimicirea a ceea ce s-a făcut până acum, crearea unei perioade de tranziție lungă și fără speranță, în timpul căreia toate tendințele cele bune să fie zădărnicate, o slăbire treptată a opiniei publice și a încrederii generale, până când acei ce stau în afara acestui haos vor întinde mâna lor liniștită și puternică spre a apuca frânele puterii — aceasta este întreaga metodă”.

CAPITOLUL VI

Conținut: Monopolurile; bogățiile creștinilor depind de aceste monopoluri. Aristocrația dezmoștenită de averile funciare. Negoțul, industria și speculația. Luxul. Sporirea salariilor și scumpirea obiectelor de primă necesitate. Anarhia și beția. Înțelesul secret al propagandei teoriilor economice.

În curând vom întemeia uriașe monopoluri, izvoare de bogății colosale și de care vor depinde chiar și marile averi ale creștinilor într-asa o măsură, încât vor fi înghițite de ele, cum se întâmplă cu creditul Statelor a doua zi după o prăbușire politică.

Domnii economiști care sunt de față vor ști să prețuiască însemnătatea acestor combinații!...

Trebuie să mărim prin toate mijloacele cu puțință însemnătatea guvernământului nostru suprem, înfățișându-l ca pe ocrotitorul și răsplătitorul tuturor celor ce i se supun de bună voie.

Nobilimea creștinilor, în ceea ce privește puterea ei politică, a pierit, nu mai avem să ne temem de ea; dar ca proprietară de bunuri teritoriale, ea ne poate dăuna în măsura în care izvoarele ei de câștig pot fi independente de noi. Trebuie deci, cu orice preț, să-i luăm din stăpânire pământurile. Cel mai bun mijloc pentru acest scop e de a mări impozitele pe proprietatea funciară, pentru a îndatora pământul. Aceste măsuri vor ține proprietatea funciară într-o stare de supunere desăvârșită.

Aristocrații creștinilor, din tată în fiu, neștiind să se mulțumească cu puțin, vor fi ușor ruinați.

În același timp trebuie să ocrotim negoțul și industria cu multă putere și mai ales speculația, al cărei rol servește de contragreutate industriei; fără speculație industria ar înmulți capitalurile particulare, ar îmbunătăți agricultura, eliberând pământurile de datoriile create prin împrumuturile băncilor agricole.

Trebuie ca industria să răpească pământului roadele muncii sale ca și ale capitalului și, prin speculație, să ne dea nouă banii lumii întregi. Fiind astfel aruncați în rândurile proletarilor, toți creștinii se vor pleca înaintea noastră pentru a obține cel puțin dreptul de a trăi.

Pentru a nimici industria creștinilor, vom mări speculația, gustul luxului, al acestui lux care înghite totul. Vom face să se mărească salariile, care totuși nu vor aduce nici un folos muncitorilor, deoarece vom fi dat naștere în același timp unei scumpiri a obiectelor de primă necesitate, datorită (vom zice noi) decăderii agriculturii și a crescătorilor de vite; mai mult chiar, vom submina de-a dreptul și adânc izvoarele producției, obișnuind pe muncitori cu anarhia și cu băaturile spirtoase, în vreme ce vom lua toate măsurile cu puțință pentru a îndepărta de pe pământurile lor pe creștinii inteligenți.

Pentru ca situația să nu fie văzută prea devreme sub adevărata ei lumină, vom acoperi adevăratele noastre intenții sub masca preinsei dorințe de a răspândi marile principii economice pe care le predicăm astăzi lumii.

COMENTARIILE LA CAPITOLUL VI

O parte din mijloacele cu care jidanii pregătesc ruina Economică a creștinilor, ne este arătată în acest capitol. Se vede și din cuprinsul acestuia, cu câtă stăruință și pricepere au pregătit și pregătesc ei ruina noastră. Toate relele de care ne plângem noi acum și pe care le îndurăm cu multe suferințe, au fost prevăzute și anume puse la cale.

Israel vorbește în acest capitol despre „monopoluri” de mărfuri și articole trebuincioase, sau cum se aude tot mai des numindu-se, despre „trusturi”, adică acapararea în mâna unora a tuturor lucrurilor de primă necesitate. Acei care le pot acapara sunt, se înțelege, jidovii, ca unii care le dețin pe toate. Prin această acaparare prețurile se impun, după bunul lor plac; iar tot ce ar mai fi în mâinile creștinilor e înghițit, rând pe rând, sau stors tot de ei.

În primul rând cea dintâi acaparare a lor este făcută cu banii sau creditul statelor. Așa numita finanța internațională este menită a conduce politica statelor după interesele neamului evreiesc. Totdeauna, după cum mărturisesc și ei în acest capitol, în urma frământărilor poli-tice, revoluții sau războaie, se poate face simțită această putere mare a lor prin aceea, că statele, după asemenea frământări, au nevoie de împrumuturi pentru echilibrarea bugetelor și acoperirea cheltuielilor mari avute.

De aceea ei arată că trebuie mărit cât mai mult prestigiul și însemnătatea așa numitei finanțe internaționale de care toate statele, spun ei, trebuie să depindă. În ajutorul acestei propagande le stă, se înțelege, tot presa, care, se știe, este în mâna lor în toată lumea.

Pentru a cunoaște în adevăr cât de bine este pregătit neamul lui Israel prin aceste „Protocoale” pentru nimicirea noastră, amintim aici, ca o bună pildă, ceea ce s-a petrecut cu țara noastră la semnarea tratatului de pace.

Se știe că în urma triumfului nostru și al aliaților noștri în războiul mondial, adevărații victorioși au reușit a fi jidanii, care prin puterea lor au impus condițiile de pace cele mai potrivite propășirii lor de pretutindeni. Astfel și țării noastre, luată ca țintă de cucerire pentru ai, i-au impus pe lângă alte grele condiții și „clauza minorităților” cu controlul din afară în treburile noastre, și o Românie unită și dezrobotă nu pentru libera propășire a românilor, ci pentru înmulțirea și propășirea lor, a jidovilor. Contra acestei păci conducătorii noștri s-au împotrivit la început.

Ei bine, presa jidovească, din țara noastră, care din nenorocire este scrisă în românește și cuprinde și articole scrise de unii români jidoviți, a reușit să zăpăcească mințile multora cu tot felul de amenințări, dacă nu vom semna tratatul de pace împreună cu cauzele periculoase și umilitoare.

Coloanele acestor ziare umplute cu cele mai mincinoase știri și telegrame falsificate, anunțau măsuri de constrângere, dacă nu semnează. Iar dacă ar semna, tot acele ziare spuneau, imediat ni s-ar da bani mulți ca împrumut, mărfuri, iar leul ar ajunge iar la valoarea de mai înainte.

Acestea toate, pe de o parte amenințări, iar pe de alta făgăduieli, au făcut pe conducătorii noștri să semneze tratatul de pace umilitor.

Zadarnic au așteptat aceia care au crezut minciunile jidanilor, să se împlinescă făgăduielile, căci finanța jidovească, odată ce-și împlinise scopul, a continuat să-și bată joc de interesele noastre, aducând banul nostru la scăderea de acum.

Iată, prin urmare cât de bine și-au făcut ei interesele, mergând după însuși planul din Protocoale.

Mai departe, citind cele cuprinse în acest capitol și uitându-ne în jurul nostru, putem vedea lămurit cum tot, dar cu adevărat tot ceea ce - ei au prezis, se împlinește acum. Scumpirea cea mare, care crește pe fiecare zi, provocată, fără a trebui, de ei, a adus la sapă de lemn îndeosebi pe creștini. Toate bunurile, casele, trec mereu în mâna jidovilor. Prețul muncii se ridică tot mai mult, fără ca lucrătorii să folosească ceva, căci prețul celor trebuincioase se scumpește și mai mult. Iată în această privință, felul cum lucrează jidovii, prin nenumăratele lor organizații printre muncitori.

CAPITOLUL VII

Conținut: Pentru ce trebuie mărite înarmările. Fierberi, neînțelegeri și uri în toată lumea. Înfrânarea opoziției creștinilor, prin războiul universal. Secretul e cheia izbânzii în politică. Presa și opinia publică. Tunurile americane, japoneze și chinezești.

Înmulțirea înarmărilor și a personalului polițienesc e o întregire necesară a planului pe care l-am expus. În toate statele trebuie ca, în afară de noi, să nu se găsească decât mase de proletari, câțiva milionari devotați nouă, polițiști și soldați.

În Europa întreagă, ca și în celelalte continente, trebuie 1 să întreținem fierberea, neînțelegerea și ura. Câștigul ne e îndoit. Pe de-o parte, prin aceasta ținem la respect toate țările care vor ști că noi putem, după bunul nostru plac, să ; provocăm dezordinea sau să restabilim ordinea: toate aceste țări se vor obișnui astfel să ne considere ca un rău necesar. Pe de altă parte, uneltirile noastre ascunse vor încurca toate corzile pe care le vom fi întins în cabinetele de stat, și aceasta cu ajutorul politicii, al contractelor economice și al îndatoririlor financiare. Pentru a ne atinge scopul, va trebui să dăm dovadă de o mare viclenie în cursul tratatelor și a negocierilor; dar în ceea ce se cheamă „limba (atitudinea) oficială” noi vom urmări o tactică opusă și vom părea a fi cinstiți și împăciuitori. În acest fel, popoarele și guvernele creștinilor, pe care le-am obișnuit să nu privească decât aceea față a lucrurilor pe care le-o arătăm noi, ne vor lua încă o dată drept binefăcătorii și mântuitorii neamului omenesc. La orice împotrivire, va trebui să fim în stare să-i facem pe vecini să declare război țării care ar

îndrăzni să ne stea în cale; iar dacă și acești vecini s-ar gândi să se întovărășească împotriva noastră, va trebui să-i înfrângem pe toți printr-un război universal, al lumii întregi.

Cea mai sigură cale spre izbânda în politică e secretul, tănuirea acțiunilor: cuvântul diplomatului nu trebuie să se potrivească cu fapta lui.

Va trebui să silim guvernele creștine să lucreze după planul nostru larg alcătuit, și care e deja aproape de țel. La aceasta ne va ajuta opinia publică, această opinie publică pe care „marea putere”, presa, a pus-o deja pe ascuns în mâinile noastre. Într-adevăr, afară de puține excepții de care e inutil să ținem seama, pentru a rezuma sistemul nostru de constrângere a guvernelor creștine ale Europei, îi vom dovedi unuia dintre ele puterea noastră prin atentate, adică prin teroare; iar tuturor, dacă toate s-ar revolta împotriva noastră, le vom răspunde prin glasul tunurilor americane, chinezești ori japoneze.

COMENTARII LA CAPITOLUL VII

Numai puțin gândindu-ne la cele întâmplate nu demult în Europa, sau la cele ce se întâmplă chiar și astăzi, ne putem convinge, cu prisosință, de felul cum își îndeplinesc de bine jidanii, prin planul lor de luptă cele anterior pregătite.

Într-adevăr, începând cu revoluția franceză, toate revoltele și toate frământările, ca și războaiele dintre țările creștinilor, au fost sau începute de jidani sau întreținute de ei. Nu este numai o legendă, ci chiar o realitate faptul că în Comuna din Paris de la 1871, erau foarte mulți jidani, în afară de faptul că, în ascuns și de departe, lucrau și alți jidani. Tot astfel, jidanii au fost provocatorii crâncenului război cu burii din timpul domniei-reginei

Victoria a Angliei (vezi detalii în prețioasa carte a lui Roger Lambelin: „Le regne d'Israel chez les Anglo-Saxons”, editura Bernard Grasset, Paris).

Dar chiar la noi în țară răscoalele de la 1907 au fost puse la cale și întreținute tot de jidani, cu scopul, se înțelege, de a profita în final de pe urma situației de criză, și de a căpăta drepturi prin amestecul țărilor străine. Dovezi despre aceasta sunt nenumărate și iată anume unele, pe care le culegem din lucrarea dlui Prof Dr. Paulescu „Despre Talmudul, Cahalul și Francmasoneria jidovească”, la pag. 176.:

„Ne mai având alte resurse, jidaniirecurseră la un mijloc extrem, care le-a reușit întotdeauna și pretutindeni - adică la revoluție. Iată în ce termeni, remarcabil de clari și preciși, Bernard Lazare prezice acest flagel, patru ani înainte de a se fi întâmplat:

„Răzmerița rămâne groaza redutabilă a guvernanților și bugetivorilor români. Ei au văzut, în 1888, răscoala de la țară; au văzut țărani răzvrățiți, năvălind în proprietăți, aruncând recoltele în gârle, distrugând totul în drumul lor.

„Burghezimea agrarienilor și a funcționarilor a înăbușit sălbatic revolta, omorând și închizând pe insurgenți. Dar ea nu a rezolvat astfel problema. Dacă mâine se pregătește să încarce cu noi impozite pe clăcașul său, se va reaprinde torța. «Poate, dacă aduce la disperare pe jidov, dacă îl scoate din răbdări... acesta se va uni cu muncitorul câmpului și-l va ajuta să scuture jugul. Dar chiar dacă nu se va uni cu el, într-o zi țaranul român, revoltat direct sau indirect, va rezolva în România actuala chestie, evreiască, liberându-se pe el însuși și eliberând pe Jidani» (citată din autorul evreu B. Lazare: Les Juifs en Roumanie).”

Iată așadar, cum, cu mulți ani înainte, jidovii, prin conducătorii lor intelectuali, pregăteau revoluția țăranilor amețiți și instigați tot de ei, pentru ca astfel să obțină, cum singuri o mărturisesc: „libertatea jidanilor”.

În felul acesta este în afară de orice îndoială că răscoala de la 1907 a fost pusă la cale și condusă și la noi de Jidani, ca și în alte țări care au avut răscoale, după cum arată d. Paulescu, în aceeași lucrare citată, la pag. 193:

„Ei sunt cei care au aranjat mai dinainte revolta și tot ei sunt acei ce au dat semnalul de începere.

Numai ei au putut să recurgă la instigatori socialisto-anarhiști din țară și chiar din străinătate (Bulgaria, Austro-Ungaria, Rusia), - care, după cum o recunosc ei singuri (B. Lazare), sunt în solda lui Israel.

Numai ei nutreau o ură neîmpăcată împotriva proprietarilor rurali, pe care i-au poreclit „oligarhia” și care au fost ruinați și chiar omorâți în timpul răscoalelor; într-adevăr acești proprietari dându-și seama de situație, împiedicată prin legi ca poporul să cadă în ghiarele jidovilor.

Numai ei ar fi dorit să vadă venind aici armata austriacă, care ar fi impus desigur suveranitatea lui Iuda.”

Se înțelege că așa este, cu atât mai mult pentru țara noastră, care atunci le refuza drepturile cetățenești, cu cât chiar și în acele țări care le-au dat de multă vreme aceste drepturi și îi țin în fruntea treburilor publice, ei tot au

încercat și încearcă să provoace dezastru prin revolte sau războaie. E foarte prețioasă mărturisirea pe care o face în această privință, pentru Germania, însuși marele general, vestitul Ludendorff, într-o carte a sa despre ultimul război și conducerea lui, la pag. 51:

„Mână în mână cu Franța și cu Anglia luăm conducerea supremă a poporului jidovesc¹. Poate această conducere dirijează ambele state. Această conducere privea cel de-al doilea război mondial ca un mijloc de a-și atinge scopurile politice și economice și anume: de a dobândi pentru jidani recunoașterea lor ca popor în Palestina ridicată la rangul de stat evreiesc; și de a asigura evreilor în Europa și în America o supremație peste toate statele și peste toate organizațiile capitaliste. Aflându-se pe calea ce duce la atingerea acestei ținte, jidanii din Germania căutau să dobândească și aici aceeași situație pe care o au în țările dominate de ei. De aceea poporul jidovesc avea nevoie de înfrângerea Germaniei”.

Prin urmare și în Germania, unde se părea că ei se simt ca acasă, se vede totuși că au procedat ca și în Rusia și Franța.

O astfel de metodă este deci generală, întrucât așa prevede însuși planul lor de acțiune pentru dominarea lumii, precum am văzut.

O dovadă și mai izbitoare, că ei lucrează fără nici o rezervă în toate țările creștine pentru îngenuncherea lor, ne-o dau și acum cele ce se petrec între Anglia și Sovietele jidovești din Rusia. Se știe cât de jidovită a fost și este politica externă a Angliei, stăpânită de influențele marilor bogătași jidani. Și, mai ales, se știe că cea dintâi mare putere aliată care a reluat relațiile cu Sovietele rusești trădătoare, rupând legătura cu Franța, a fost: Anglia, care le-a sprijinit pe față contra Poloniei și a tuturor aliaților. Ei bine, cu toate acestea, Sovietele jidovești au urmat planul lor de sfărâmare și a puterii Angliei, întreținând revoluția din Irlanda, iar în colonii îndemnându-i pe indigeni la răscoală.

Toate acestea abia acum le-au constatat oamenii politici ai Angliei. „Pali Mall Gazette” se ridică energic împotriva procedurii Sovietelor care n-au executat în mod loial tratatul comercial:

„Rușii - spune ziarul englez - au promis că vor înceta orice propagandă politică și orice sprijin al curentelor revoluționare din teritoriile britanice. În realitate, ei au fost de rea credință când și-au luat acest angajament, având de pe atunci intenția să înșele Anglia; au sprijinit cu bani răscoalele împotriva Angliei, în timp ce-i asigurau pe englezi de amiciția lor și cereau ajutoare pentru conașionalii lor înfomețați. O infamie mai revoltătoare nu s-a mai văzut până acum. Anglia nu dorește să rupă relațiile comerciale cu Rusia, dar niște escroci isteți nu pot fi tratați cu aceeași politețe care se cuvine unor diplomați cinstiți.”

Prea târziu se recunoaște în Anglia greșeala ce s-a făcut prin susținerea politicii jidovești mondiale. Și încă sunt atâtea motive ca să credem că Anglia, ca și multe state creștine, nu s-a vindecat încă de iudaism.

Și în America ei pregătesc aceeași situație ca și în Europa, împlinind punct cu punct programul din Protocoale, așa precum în acest capitol se arată. Iată anume ce spune marele industriaș și om politic american, miliardarul H. Ford, în aceeași lucrare a lui, citată mai înainte:

„Idei rău înțelese despre liberalism, idei vagi despre toleranță, toate pornind din izvoare europene, pe care Protocoalele le-au murdărit cu desăvârșire, au fost aduse în America, și aici, sub mantia unui liberalism orb, nebănuț și fals, și a unei toleranțe combinate cu mijloacele moderne de manipulare a opiniei publice, s-a ajuns a se subjugă toate instituțiile noastre și întreaga noastră, viață publică în așa hal încât observatorii europeni rămân uimiți”, (pag. 124)

Peste tot, așadar, stăpânesc în mod ascuns, și prin această stăpânire vor să pregătească ruina statelor creștine, asmuțindu-le pe unele contra altora, deocamdată în Europa, pentru ca apoi, când nu ar putea numai prin acest sistem, să utilizeze, cum spun ei armele americane, japoneze sau chineze.

¹ În ce privește această conducere supremă, Walter Rathenau, ajuns Ministru de Finanțe al Germaniei învinse, scria în „Neue Freie Presse” din 25 dec. 1919: „300 de oameni, care se cunosc unul pe altul, conduc destinele economice ale continentului și își dau succesori din mijlocul lor”.

CAPITOLUL VIII

Conținut: întrebuintarea echivocă a dreptului juridic. Colaboratorii regimului francmason. Școli particulare, educație superioară de asemenea particulară. Economisti și milionari. Cui trebuie încredințate posturile cu răspundere din Guvern.

Trebuie să ne însușim toate armele pe care le-ar putea întrebuinta dușmanii împotriva noastră. Va trebui să găsim în subtilitățile și finețurile limbii juridice o îndreptățire pentru cazul când vom fi siliți să dăm pedepse care ar putea părea prea îndrăznețe și nedrepte, deoarece e nevoie ca acestea să fie exprimate în termeni care să aibă aerul că sunt niște ' maxime morale foarte înalte, având totodată și o înfățișare legală. Stăpânirea noastră trebuie să se înconjoare de toate puterile civilizației, în mijlocul căreia va trebui să lucreze. Va aduna în jurul său publiciști, jurisconșulți experimentați, administratori, diplomați, în sfârșit oameni pregătiți printr-o educație superioară în școli speciale. Acești oameni vor cunoaște toate tainele vieții sociale, vor cunoaște toate felurile de a vorbi întrebuintând litere și cuvinte politice, vor avea cunoștințe despre toate dedesubturile firii omenești, despre toate corzile sensibile, pe care vor trebui să știe cânta. Asemenea corzi sunt de pildă înfățișarea spiritului creștinilor, tendințele lor, lipsurile, viciile și calitățile apoi particularitățile lor de clasă și de condiție. E de la sine înțeles că acești sprijinitori geniali ai guvernământului nostru nu vor fi aleși dintre creștini, care sunt obișnuiți să-și facă munca administrativă ; fără a se îngriji de utilitatea ei. Administratorii creștinilor semnază hârtiile fără a le citi; ei servesc din interes ori din ambiție.

Vom înconjura guvernul nostru, cu o întreagă lume de economiști. Iată de ce trebuie jidani să învețe, în primul rând științele economice. Vom fi înconjurați de o ceată întreagă de bancheri, de industriași, de capitaliști și mai ales de milionari, deoarece în fond totul va fi hotărât cu ajutorul cifrelor.

Pentru câțva timp, până ce va sosi momentul când nu va fi primejdios să încredințăm posturile de răspundere ale Statelor fraților noștri jidani, - le vom încredința unor indivizi al căror trecut și caracter vor fi de asemenea natură încât să existe o prăpastie între ei și popor, unor astfel de oameni cărora în caz de abatere de la ordinele noastre să nu le rămână altceva de așteptat decât condamnarea ori surghiunul, - pentru ca să fie siliți să ne apere interesele până la ultima suflare.

COMENTARIILE LA CAPITOLUL VIII

Interesul mare pe care jidani îl arată pentru a avea de partea lor întotdeauna interpretările cele mai subtile în științele sociale și economice, se poate constata și din faptul că în primul rând au căutat să-și asigure învățământul superior din vestita școală numită „Ecole des Hautes Etudes sociales” din Paris, pe care foarte mulți o cred franceză, dar care în realitate este curat jidovească prin profesorii și conducerea pe care o are.

Prin urmare școala înaltă prin care au trecut rând pe rând toți conducătorii statelor, nu numai din Europa dar din lumea întreagă și de unde au învățat a conduce țările lor, este cu desăvârșire jidovească. E ușor dar de înțeles cum această conducere.

Nu e de mirare deci ca H. Ford, vorbind în cartea sa despre puterea pe care și-au creat-o astfel jidani, să spună: „Când studiem o adunare care hotărăște asupra destinului omenirii, precum aceea a conferinței de pace, când urmărim oamenii care stau în cel mai înalt grad sub influența jidovească, și mai ales le cercetăm trecutul lor, atunci aproape fără nici o greutate putem fixa momentul, în care ei au căzut în situația fatală, el le-a adus unele foloase de moment, dar i-a făcut în mod inexorabil sclavi ai unei puteri care evită lumina publicității. Spectacolul uimitor de a vedea bărbații de stat anglo-saxoni ; împresurați și consiliați permanent de către prinții rasei semite, se explică prin cunoașterea petelor negre ale acelor oameni și prin vorbele din Protocoale: „Noi vom face și să se aleagă Președinți al căror trecut conține vreo afacere ascunsă și întunecoasă”. (Pag. 179)

Toată lumea vede acum tot mai lămurit influența de care dispune poporul jidovesc în oricare împrejurare și desigur că, dacă nu ar fi această influență, multe din ticăloșiile pe care le îndură țările creștine din partea jidanilor, nu ar mai exista.

Ceea ce este însă mai grav, este faptul că tocmai din cauza acestei influențe, adevărul, chiar dacă este descoperit pentru unii și de către unii, este întunecat și negat de către cei mai mulți care stau sub influența jidovească, ajutați fiind în această lucrare criminală de marea indiferență cu care chiar popoarele privesc această chestiune deocamdată.

CAPITOLUL IX

Conținut: Aplicarea principiilor francmasonice la refacerea educației popoarelor. Cuvântul de ordine francmason. însemnătatea antisemitismului. Dictatura francmasoneriei. Cei care servesc francmasoneria. Puterea „inteligentă” și puterea „oarbă” a regatelor creștine. Comunitatea de vederi dintre putere și popor. Arbitrariul liberal. Stăpânirea învățământului și a educației. Interpretarea legilor. „Metropolitanele”.

Aplicând principiile noastre, fiți cu luare aminte la caracterul poporului în mijlocul căruia vă veți găsi și veți lucra; o aplicare generală, uniformă, a acestor principii, înainte de a fi refăcut educația poporului, nu poate avea succes. Dar, punându-le în practică, n-o să treacă zece ani fără să se fi schimbat chiar și caracterul cel mai îndărătnic și fără să avem un popor mult supus nouă.

Când va veni stăpânirea noastră, vom înlocui liberalul nostru cuvânt de ordine - Libertate, Egalitate, Fraternitate - nu cu un alt cuvânt de ordine, ci cu aceleași cuvinte reduse la rangul lor de idei; vom zice: „dreptul la libertate, datoria egalității, idealul fraternității”... Vom apuca taurul de coarne... De fapt, am distrus deja toate guvernele afară de al nostru, deși de drept exista încă multe. Dacă astăzi câteva state se ridică împotriva noastră, aceasta o fac numai de formă, la dorința și ordinul nostru, deoarece ne e folositor antisemitismul lor pentru a-i governa pe frații noștri mai mici. N-o să vă explic aceasta mai clar, deoarece acest lucru a fost deja dezbătut în numeroase rânduri, în consfăturile noastre.

În realitate nu mai avem nici o piedică înaintea noastră. Guvernământul nostru Suprem constă în condiții extra legale, care de obicei sunt cuprinse în cuvântul puternic și energetic: dictatură. Pot spune în deplină cunoștință de cauză că astăzi noi suntem legislatori; noi dăm hotărâri judecătorești, noi osândim la moarte și noi grațiem; suntem comandanții tuturor trupelor noastre. Vom governa cu o mână oțelită, deoarece ținem în mâini rămășițele unui partid altădată puternic, astăzi subjugat nouă. Ținem în mâini poftă nemăsurată, lăcomii arzătoare, răzbunări nemiloase, uri neîmblânzite.

De la noi pornește teroarea care a cotropit totul. Avem în slujba noastră oameni de toate convingerile, de toate doctrinele: restauratori de monarhii, demagogi, socialiști, comuniști și tot felul de utopiști; am înhămat toată lumea la lucru: fiecare sapă la locul lui ultimele rămășițe ale puterii, se silește să dărâme tot ce mai stă în picioare. Toate statele suferă în urma acestor uneltiri, cer liniștea, sunt gata să jertfească totul pentru pace; dar noi nu le vom da pacea atâta timp cât nu vor recunoaște pe față și cu umilință Guvernământul nostru Suprem.

Poporul a început deja să strige că trebuie să se rezolve chestiunea socială cu ajutorul unei înțelegeri internaționale. Împărțirea poporului în partide i-a pus pe toți la dispoziția noastră, deoarece, pentru a susține o luptă pentru putere, trebuie bani, iar banii sunt toți ai noștri.

Ne-am putea teme de înțelegerea dintre puterea înțeleaptă a persoanelor domnitoare și puterea oarbă a poporului, dar am luat toate măsurile cu puțință împotriva unei asemenea eventualități: între aceste două puteri am ridicat un zid, adică o teroare reciprocă. În acest fel puterea oarbă a poporului rămâne sprijinul nostru iar noi îi vom fi singurii călăuzitori; vom ști s-o îndreptăm cu precizie spre țelul nostru.

Pentru ca mâna orbului să nu se poată lepăda de conducerea noastră, trebuie ca din când în când să intrăm în legătură directă cu el, dacă nu personal, cel puțin prin frații noștri cei mai credincioși. Când vom fi putere recunoscută, vom vorbi noi în persoană cu poporul, în piețele publice și-i vom da învățături despre afacerile politice în înțelesul care ne va fi folositor nouă.

Cum ar putea ei verifica ceea ce îi vom învăța noi în școlile de la sate? Iar ceea ce va spune trimisul guvernului sau persoana domnitoare, nu va întârzia să fie cunoscut îndată de statul întreg, deoarece se va răspândi repede prin gura poporului. Pentru a nu nimici înainte de vreme instituțiile creștinilor, noi ne-am atins de ele cu o mână prevăzătoare, am luat în mâini resorturile mecanismelor lor. Aceste resorturi erau așezate într-o ordine neclintită, dreaptă; noi am înlocuit-o cu o dezordine arbitrară. Ne-am atins de jurisdicție, de alegeri, de presă, de libertatea individuală și mai ales de învățământ și educație, care sunt reazemul vieții libere.

Am înșelat, năucit și corupt tineretul creștin, printr-o educație bazată pe învățăminte și teorii pe care noi le știm că sunt false și care sunt răspândite de noi. .

Rămânând deasupra legilor existente, fără a le schimba în esența lor, dar desfigurându-le numai, prin interpretări contradictorii, am obținut rezultate minunate. Aceste rezultate au constatat mai întâi în aceea că comentariile au mascat legile, și mai târziu le-au ascuns în întregime dinaintea ochilor guvernelor incapabile de a se orienta într-o legislație atât de încurcată.

De aici s-a născut teoria tribunalului conștiinței. Voi spuneți că lumea se va răscula împotriva noastră cu armele în mâini, dacă va descoperi prea repede despre ce e vorba; pentru acest caz noi avem, în țările din Occident, o armă atât de îngrozitoare, încât cele mai îndrăznețe suflete vor tremura înaintea ei: metropolitanele se vor fi introdus până atunci în toate capitalele, pe care le vom azvârli astfel în aer, cu toate organizațiile și toate documentele lor.

COMENTARIILE LA CAPITOLUL IX

În acest capitol, conducerea ocultă a neamului evreiesc hotărăște că, în primul rând, cei aleși dintre ei, care au conducerea destinelor jidovești între popoarele creștine, nu trebuie să facă pentru toate popoarele aceeași acțiune, adică să lucreze după un calapod unic pentru toată lumea, ci trebuie să întrebuințeze mijloace diferite, după natura poporului în mijlocul căruia lucrează fiind siguri că astfel nu vor greși.

La venirea stăpânirii lor peste toată lumea, stăpânire pe care o așteaptă din moment în moment și de care sunt foarte siguri, ei spun că vor înlocui cuvântul de ordine de azi cuprins în deviza: „Libertate, Egalitate și Fraternitate”, nu printr-un alt cuvânt, dar printr-un alt înțeles, și anume acel înțeles care le poate ușura stăpânirea, adică: dreptul la libertate, datoria egalității și idealul fraternității.

Ce înseamnă această deosebire, care la prima vedere pare a fi numai între cuvinte? Până în momentul trecerii puterii în mâinile Jidanilor, libertatea, egalitatea și fraternitatea puteau să fie un țel către care lumea creștină, mergând orbește, de-atâtea ori s-a prăbușit în grele frământări; dar din momentul ce puterea trece în mâinile jidanilor, libertatea, egalitatea ca și fraternitatea, urmează a fi acordate popoarelor numai în măsura în care sunt de obicei acordate drepturile și executate datoriile, adică după bunul plac al celor ce dețin puterea, adică a lor.

În marșul triumfător către stăpânirea lumii, ei spun că astăzi, cu toate că, de drept, mai sunt încă guverne ale popoarelor, de fapt, acestea sunt tot în mâinile lor; iar dacă unele iau măsuri contra jidanilor și chiar fac antisemitism, aceasta în loc să le facă rău, le face bine, pentru că, în felul acesta, conducătorii jidanilor pot să țină în ' frâu masele jidovești, care, fără această frică în sân, poate nu i-ar mai asculta orbește, așa cum au ei nevoie.

Peste aceste guverne ei spun că au un guvern al lor, superior, care conduce destinele lumii în mod ascuns dar puternic. Puterea aceasta, mărturisesc ei, o au din aceea că țin în mâinile lor, prin banii ce-i au, pe toți oamenii ambițioși, pătimiși, plini de vicii sau pătați, ajutându-le ambițiile, răzbunările și poftele, în felul acesta ei spun că au în mâna lor tot felul de conducători de țări și popoare, care, prin greșelile și ticăloșiile lor, înteteite de dâșșii, vor aduce tot mai mult popoarele la revoltă, până când acestea vor cere de la neamul lui Israel, recunoscut ca puternic, scăparea. Atunci acesta nu i-o va da până ce toate popoarele nu-i vor recunoaște pe față și cu umilință stăpânirea. Este așadar în această mărturisire dovada nemăsuratei trufii deșarte, de care este stăpânit neamul evreiesc.

Mai este prețios de însemnat că ceea ce le asigură jidanilor tăria, este împărțirea popoarelor creștine, în orice țară, în multe partide care se ceartă și se mănâncă între ele, slăbindu-se astfel, pe de-o parte, iar pe de alta punându-se în slujba jidanilor, prin aceea că luptele lor și frământările se întrețin numai cu multe cheltuieli, care se fac cu banii jidanilor.

Singura frică pe care o au jidanii vine din partea regilor, care prin independența și puterea pe care le-o dau drepturile de moștenire a tronurilor, pot să le facă mult rău. Dar, spun ei, au luat și iau măsuri și împotriva lor, izolându-i, cum mărturisesc ei, de popor. În primul rând aceasta reușesc s-o facă cu ajutorul presei, care este în mâinile lor și care ponegrește pe regi în ochii poporului. Un exemplu din cele mai bune ni-l pune la, îndemână presa jidovească din însăși țara noastră, care, de un timp încoace, folosind tocmai ambițiile și răzbunările oamenilor politici care râvnesc în orice chip puterea, nu mai încetează de-a aduce cele mai nerușinate acuzații și

ponegriri M.S. Regelui nostru, care cu atâta glorie ne-a condus în războiul de dezrobire. Să se citească ziarele jidovești: „Lupta”, „Presa”, „Adevărul”, „Dimineța”, „Aurora”, „Facla”, „Lumea”, „Opinia” și multe altele, și se va vedea cum își execută de bine și metodic jidanii planul lor, precum și felul cum știu întrebuița în folosul lor toate patimile și greșelile acelor Români, care nu iubesc mai presus de aceste patimi însăși țara lor.

Pentru ca să ajungă la țelul urmărit, jidanii au pornit mai întâi la despărțirea poporului de conducător, ridicând un zid de minciuni între aceste două puteri. În felul acesta, poporul, silit a nu vedea decât ceea ce jidanii prin presa și propaganda lor îl fac să vadă, ajunge a fi- cum îl numesc ei cu dispreț -, un aderent orb al lor, pe care-l duc de mână unde vor ei.

Ca nu cumva orbul acesta să se poată lepăda de conducerea aceasta, jidanii iau în ajutor pe acei răătăciți, pătați sau ambițioși, dintre fiii poporului, care sunt credincioși poruncilor lui Israel, datorită banilor. Aceștia l urmează să amețească poporul cu o dragoste prefăcută, pentru a câștiga încrederea și a ajunge astfel să conducă țara după poruncile jidanilor.

Israel mai spune că întâlnind în calea sa diferite așezăminte puternice ale neamurilor creștine, fără a le nimici dintr-odată, ca să nu se simtă, a reușit să le zdruncine puternic prin ideile greșite și fățarnice cu care le-a înveninat. Astfel a făcut în primul rând cu așezământul Bisericii, pe care încă de la început l-a atacat cu tot felul de erezii și schisme, prin care i-a urmărit slăbirea. Iată numele celor mai importante erezii pe care le-a răspândit și sprijinit încă de la începutul erei creștine: „Erbionismul”; „Elkesaismul”, propovăduit de către eretici creștini care, ca și jidanii, țineau sărbătoarea Sâmbetei în loc de a Duminicii, și nu făceau propagandă creștină, deci nu lucrau pentru creștinism; „Nazarenismul” predicat de creștini care se circumcideau ca și jidanii; „Gnosa jidovească”, despre care evanghelistul Ioan spune că a pornit din „Sinagoga Satanei”; „Arianismul”, erezie care atacă Sfânta Treime; apoi „Unitarii”, „Manicheismul”; „Albigenii” ș.a., până ce s-a ajuns la „Protestantism”, care cu Luther cu tot este jidovesc, iar în zilele noastre am ajuns la „Anabapțiștii”, „Advențiștii”, „Pocăiți” etc. (Vezi Dr. Paulescu).

În privința „Protestantismului”, iată unele mărturii prețioase găsite tot în cartea Dr-ului Paulescu:

„Rivalul lui Maimonide, rabi Solomon (fiul lui Isaac din Troyes, cunoscut sub numele de Rachi), - precum și Tosafiștii (savânți talmudiști) făcură pe Nicolae din Lyra, care făcu pe Luther (Renan). Într-adevăr franciscanul Nicolae din Lyra, de origine israelită, împrumută de la acești evrei multe din argumentele sale contra Bisericii - și aceste argumente fură transmise lui Luther (Drumont).

Evreul Bernard Lazare însuși spune: „Reforma (adică Protestantismul”) și-a luat rădăcinile din izvoarele ebraice”.

Asemenea și evreii A. Weil și Heine, spun:

„Orice catolic care devine protestant face un pas către iudaism” (Weil).

„Un protestant este un catolic care părăsește idolatria trinitară, pentru a merge către monoteismul jidovesc”. ' (Heine).

Se vede lămurit, prin urmare, cum în primul rând așezământul Bisericii este atacat de jidani. După acesta urmează acela al Școlii, al Justiției, al Armatei etc.

În privința învățământului și a educației, pe care, spun ei, urmează să o stăpânească, trebuie să ținem seamă de acțiunea de corupție pe care jidanii o induc în mijlocul tineretului. Prostituația în toate țările, dar mai ales în țara noastră, este în mâinile jidanilor. Iată anume ce spune Verax în prefața interesantă a lucrării despre evreii din țara noastră („La Roumanie et les Juifs”):

„Prostituația este un comerț esențialmente jidovesc. În Moldova, mai mult de nouă zecimi din numărul caselor publice sunt ținute de jidoavce. Pezevenchii jidani fac traficul cu carne vie pe o scară foarte întinsă; ei exportă fete tinere la Constantinopol, la Cairo, ...până în Shang-Hai și la Buenos-Aires, - după cum rezultă din mai multe procese ce au făcut vâlvă”.

Dar nu numai în țara noastră ci în toate țările ei procedează la fel pentru lărgirea corupției și ruina astfel a sănătății trupului și a sufletului creștin. Toate publicațiile, fotografiile, piesele de teatru și cinematograful cu cuprins rușinos, toate sunt puse la cale și întocmite de jidani.

Ceea ce este mai primejdios și direct criminal, este mijlocul cu care mărturisesc ei în sfârșitul acestui capitol, că vor scăpa, de revolta omenirii creștine, atunci când aceasta se va fi deșteptat și va fi înțeleasă ceea ce îi pregătește jidovimea. Anume, spun ei: vom scăpa de furia creștinilor, aruncându-le în aer toate orașele mari, cu ajutorul

drumurilor subpământene ce le avem în mâinile noastre în aceste orașe, astfel că vom îngropa în ruinele lor toată puterea cu care ne-ar putea lovi.

Așadar, asasinatul va pune vârf la toate.

CAPITOLUL X

Conținut: Forța lucrurilor în politică. „Genialitatea” mulțimii de jos. Ce promite lovitura de Stat francmasonă. Votul obștesc. Stima de sine însuși. Conducătorii francmasonilor. Călăuza genială a francmasoneriei. Otrava liberalismului. Constituția e școala neînțelegerilor dintre partide. Epoca republicană. Președinții sunt creaturile francmasoneriei. Responsabilitatea președinților. „Panama” . Rolul camerei deputaților și al președintelui. Francmasoneria e o putere legiuitoare. Noua constituție republicană. Trecerea la „autocrația” francmasonă. Momentul proclamării „regelui universal”. Inocularea bolilor și a altor nenorociri ale francmasoneriei.

Încep astăzi repetându-vă ceea ce v-am mai spus altădată, „și vă rog să vă aduceți aminte că guvernele și popoarele nu 'văd decât aparența, înfățișarea de la suprafață a lucrurilor. Cum ar putea ei să le descurce înțelesul ascuns, când reprezentanții lor se gândesc la petreceri înainte de orice? E de mare însemnătate pentru politica noastră să cunoaștem acest amănunt; ne va fi în ajutor când vom trece la discutarea diviziunii puterii, a libertății cuvântului, a presei, a libertății de conștiință, a dreptului de asociație, a egalității înaintea legii, a inviolabilității proprietății, a locuinței, a impozitului și în sfârșit la discutarea puterii retrospective a legilor. Toate aceste chestiuni sunt de așa natură încât nu trebuie să te atingi de ele de-a dreptul și pe față, înaintea poporului. În cazul când ești silit să iei contact cu ele, nu trebuie înșirate una câte una, ci trebuie să declarăm în bloc că principiile dreptului modern sunt recunoscute de către noi. Însemnătatea acestei omiteri constă în aceea, că un principiu căruia nu i-ai spus pe nume, îți lasă libertatea de a exclude din ei câte ceva fără ca aceasta să se observe, pe când dacă le-am enumera, ar trebui să le primim fără rezervă.

Poporul are o dragoste deosebită și o mare stimă pentru geniile politice și răspunde tuturor actelor de violență ale acestora prin cuvintele: „...E ticălos, grozav de ticălos, dar cât e de dibaci!... e numai un joc abil, dar cât e de bine jucat, cât e de obraznic!...”

Noi încercăm să atragem toate națiunile la zidirea unui nou edificiu fundamental, al cărui plan îl avem gata. Iată de ce trebuie ca, înainte de toate, să dăm dovadă de această îndrăzneală și de această putere de spirit, care, prin persoana actorilor noștri, va sfărâma toate piedicile din calea noastră. Când vom fi dat lovitura noastră de stat, vom spune popoarelor: „Totul mergea îngrozitor de rău, toți au suferit mai mult decât poate îndura un om. Noi vom îndepărta pricinile suferințelor voastre, adică naționalitățile, granițele și diversitatea banilor. Bineînțeles că sunteți liberi de a ne jura sau nu credință, însă puteți voi oare face aceasta cu bună dreptate, dacă o faceți înainte de a fi văzut ceea ce vă dăm noi?...” Atunci ne vor slăvi și ne vor purta în triumf într-o însuflețire înebunită de nădejdi. Votul universal, din care am făcut arma ridicării noastre la putere, și cu care am obișnuit, prin diferite reuniuni și tovărășii, până și unitățile cele mai mici ale membrilor omenirii -, își va juca o ultimă dată rolul, pentru a exprima dorința întregii omeniri de a ne cunoaște mai îndeaproape înainte de a ne judeca.

Iată de ce trebuie să împingem toată lumea spre votul universal, fără deosebire de clasă și de cens electoral, pentru a putea întrona absolutismul majorității, pe care nu-l poți obține de la clasele censitare inteligente. După ce vom fi obișnuit în acest fel toată lumea cu ideea propriei sale valori, vom nimici însemnătatea familiei creștine și valoarea ei educativă, nu vom lăsa să se ridice individualitățile, cărora mulțimea, călăuzită de noi, nu le va îngădui să apară și nici chiar să vorbească: ea e obișnuită să nune asculte decât pe noi, care îi plătim supunerea și atenția. În acest fel vom face din popor o forță atât de oarbă, încât nu va fi în stare să se miște în nici o parte, fără a fi călăuzit de agenții noștri, puși în locul conducătorilor săi. El se va supune acestui regim, deoarece va ști că de acești noi conducători vor depinde câștigurile sale, darurile gratuite și toate felurile de bunătăți.

Un plan de guvernare trebuie să iasă gata dintr-un singur cap, deoarece ar fi incoerent, fără legătură, dacă mai multe minți și-ar împărți sarcina de a-l stabili. De aceea, noi putem cunoaște un plan de acțiune, dar nu trebuie să-l discutăm, pentru a nu distruge caracterul genial, legătura dintre părțile sale, puterea practică și înțelesul tainic al fiecăruia din punctele sale. Dacă e discutat și schimbat prin votul obștesc, atunci planul va păstra urma

tuturor concepțiilor false ale spiritelor care nu vor fi pătruns adâncimea și legătura scopurilor urmărite. Planurile noastre trebuie să fie puternice și bine concepute. De aceea noi nu trebuie să aruncăm munca genială a conducătorului nostru în picioarele mulțimii, și nu trebuie s-o încredințăm nici chiar unei societăți restrânse.

Aceste planuri nu urmăresc deocamdată răsturnarea așezămintelor moderne. Ele le vor schimba numai economia și prin urmare toată dezvoltarea lor, care se va îndrepta astfel potrivit planurilor noastre.

Lucruri aproape identice există, sub numiri diferite, în toate țările: Reprezentanța, Ministerele, Senatul, Consiliul de Stat, Corpul Legislativ și Corpul Executiv. Nu trebuie să vă explic mecanismul legăturilor dintre aceste așezăminte, deoarece îl cunoașteți prea bine; observați numai că fiecare din aceste așezăminte corespunde unei anumite funcțiuni importante a Statului, și vă rog să mai observați că ceea ce e important nu e așezământul ci funcțiunea: așadar funcțiunile iar nu instituțiile sunt importante. Instituțiile, așezămintele, și-au împărțit toate funcțiile guvernului: funcții administrative, legislative, executive. De aceea lucrează ele în organismul Statului ca și organele din corpul omenesc. Dacă stricăm vreo parte a mașinii Statului acesta se va îmbolnăvi, ca și corpul omenesc, și va muri.

Când am introdus în organismul Statului otrava liberalismului, toată constituția sa politică s-a schimbat: Statele s-au îmbolnăvit de o boală mortală: descompunerea sângei lui; nu ne mai rămâne decât să așteptăm sfârșitul agoniei lor.

Din liberalism s-au născut guvernele constituționale care au înlocuit, pe seama creștinilor, autocrația salvatoare cu Constituția, care, după cum o știți bine, nu e altceva decât o școală de discordii, de neînțelegeri, de discuții, de deosebiri de vederi și de frământări sterpe ale partidelor; într-un cuvânt, e școala a tot ceea ce face ca un Stat să-și piardă individualitatea și personalitatea. Atât tribuna cât și presa, a condamnat pe conducători la inacțiune și slăbiciune; ea a făcut astfel din ei niște elemente puțin necesare, nefolositoare; prin aceasta se explică răsturnarea lor. Epoca republicană a devenit atunci posibilă, am înlocuit pe guvernator cu o caricatură a guvernului, cu un președinte luat din mulțime. Aici zăcea fundamentul minei săpate de noi sub poporul creștinilor, sau mai bine zis sub popoarele creștinilor. Într-un viitor apropiat vom întemeia responsabilitatea președinților de republică.

Atunci vom putea introduce fără teamă anumite schimbări, de care nu va răspunde decât această creație a noastră. Ce ne pasă nouă dacă rândurile celor ce aleargă după putere vor deveni mai rari, dacă se vor produce, în lipsă de președinți, încurcături capabile de a dezorganiza în întregime țara?...

Pentru a ajunge la acest rezultat, vom unelti alegerea de președinți care au în trecutul lor o pată ascunsă, vreo „panama” oarecare. Teama de descoperire, dorința proprie fiecărui om ajuns la putere de a-și menține privilegiile.

Foloasele și onorurile legate de condiția lor, vor face din ei servitorii credincioși ai poruncilor noastre. Camera deputaților va acoperi, va apăra, va alege președinți, dar îi vom retrage dreptul de a propune legi, de a le schimba, acest drept va fi dat președintelui responsabil, care va fi o jucărie în mâinile noastre.

Puterea guvernului va deveni fără îndoială ținta tuturor atacurilor. Noi îi vom da, pentru a se apăra, dreptul de a apela la hotărârea poporului, fără de a trece prin intermediarul reprezentanților săi, adică dreptul de a recurge la servitorul nostru orb în majoritate. Afară de acestea, vom da președintelui dreptul de a declara război. Vom motiva acest drept spunând că președintele ca șef al întregii armate a țării, trebuie s-o aibă la dispoziția sa pentru a apăra noua Constituție republicană, al cărei reprezentant răspunzător va fi.

În aceste împrejurări, șeful sanctuarului va fi în mâinile noastre și nimeni, afară de noi, nu va mai conduce puterea legiuitoare.

Vom mai retrage Camerei, introducând noua Constituție republicană, dreptul de interpelare, sub pretextul de a apăra secretul politic. Vom restrânge prin noua Constituție numărul reprezentanților la minimum, lucru care va avea urmarea de a micșora cu atât, mai mult pasiunile politice și pasiunea pentru politică. Dacă, în ciuda oricăror așteptări, ele se trezesc chiar în acest număr mic de reprezentanți, le vom reduce la nimic, printr-un apel la majoritatea poporului...

De președintele republicii va depinde numirea președinților și a vice-președinților Camerei și ai Senatului. În locul sesiunilor parlamentare constante, vom mărgini ședințele Parlamentelor la câteva luni. Mai departe, președintele, ca șef al puterii executive, va avea dreptul de a convoca sau a dizolva Parlamentul, și, în cazul dizolvării, de a amâna momentul unei noi convocări. Dar pentru că urmările tuturor acestor acțiuni, în realitate

ilegale, să nu cadă asupra responsabilității, stabilite de către noi, a președintelui (lucru care ar fi dăunător planurilor noastre), vom îndemna pe miniștri și pe ceilalți funcționari care înconjoară pe președinte, să treacă peste hotărârile acestuia, prin măsuri luate pe răspundere proprie; în acest fel, ei vor fi vinovați și răspunzători în locul său... Este mai bine de a încredința acest rol mai ales Senatului, Consiliului Miniștrilor, decât unui singur individ.

Președintele va interpreta după dorința noastră legile existente, care pot fi interpretate în mai multe feluri; el le va anula când îi vom spune noi că trebuie; va avea dreptul de a propune legi provizorii și chiar o nouă schimbare a Constituției, sub pretextul binelui suprem al statului.

Aceste măsuri ne vor da putința de a nimici încetul cu încetul, pas cu pas, tot ceea ce vom fi fost siliți să introducem în Constituțiile statelor, înainte de apucarea frânelor puterii; vom trece astfel pe nesimțite la suprimarea oricărei Constituții, când va fi sosit timpul de a grupa toate guvernele sub autocrația noastră.

Recunoașterea autocrației noastre poate sosi și înainte de suprimarea Constituției, dacă popoarele, obosite de neorânduiri și caracterul ușuratic al conducătorilor lor, vor ajunge să strige: „Alungați-i și dați-ne un rege universal, care să ne poată uni împreună și să distrugă cauzele neînțelegerilor noastre: granițele rațiunilor, religiile, calculele statelor; un rege care să ne dea acea pace și acea odihnă pe care n-o putem obține de la conducătorii și reprezentanții noștri”.

Știți foarte bine că pentru a face posibile asemenea dorințe, trebuie să tulburăm în mod neîntrerupt, în toate țările, legăturile dintre popor și guvern, pentru a ajunge să obosim întreaga lume prin dezbinare, dușmănie, ură și chiar prin martiriu, foamă, răspândirea bolilor, mizerie, - pentru ca creștinii să nu vadă altă scăpare decât de a recurge la suveranitatea noastră absolută și întregă.

Dacă dăm popoarelor timp să răsufle, momentul prielnic nu va sosi poate niciodată.

COMENTARII LA CAPITOLUL X

Numai cine nu vrea, nu vede pânza de păianjen cu care conducerea jidovească ne încurcă viața publică.

Prin orice mijloace, ei pun în calea neamurilor creștine toate ispitele și desfrânările, alături de otrăvirea prin băuturi alcoolice, prăbușind astfel moralitatea prin corupție. Ei vor să ajungă a slăbi mai întâi cât mai mult orice rezistență, să zăpăcească mulțimea în așa fel, încât aceasta singură să primească apoi, cu mulțumire și speranță, domnia lui Israel. Vor ca în felul acesta să se poată crede că sunt în adevăr niște binefăcători ai omenirii.

Stăpânirea aceasta o vor avea - spun ei - prin domnia majorității poporului, adică numărul va fi acela care le va asigura puterea, întrucât, așa precum arată în începutul „Protocoalelor” cei mai mulți indivizi, din totalitatea indivizilor din omenire, sunt răi, vicioși, fără multă inteligență sau cultură, care pot fi ușor stăpâniți prin frica de autoritate și puterea ei, și care se iau după aceia care le fac pe plac. De aceea ei au luptat și luptă pretutindeni pentru votul universal, sau numai încă universal, întrucât prin el pot fi înlăturate capetele luminate ale creștinilor, care, înainte prin votul restrâns pe venit, după felul de cultură și stare socială a fiecăruia, răzbăteau mai ușor la conducere, adică acolo unde jidani vor să fie numai ei.

După introducerea zăpăcelii și răsturnarea valorilor naționale din fiecare stat, urmează în planul lor introducerea republicii, pe care, după cum se vede au introdus-o în atât de multe state. Prin republică ei pot conduce mai bine, întrucât republicile sunt conduse de oameni aleși, la intervale scurte de timp, (3-4 ani), de mulțimea stăpânită de jidani, precum s-a văzut mai înainte, prin presă și conducerea lor ascunsă. Președinții de republică la rândul lor, însemnează că sunt de asemenea stăpâniți de jidani. Și ei spun anume că, pentru a fi mai siguri de oamenii lor de paie, vor împinge la președinția statelor, oameni care au vreo pată în trecutul lor.

În felul acesta jidani, care prin banii, presa și influența lor ascunsă și puternică pot face să se aleagă președinții statelor, îi vor ține pe aceștia în mână și vor face cu ei ce vor voi, întrucât, astfel, îi denunță pentru păcatele lor, care, cu ajutorul puterii francmasonice, numai de ei sunt cunoscute. De frica de a-și pierde binefacerea puterii, acești oameni ai jidanilor, vor juca după cum le vor cânta stăpânii lor.

Iată prin urmare de ce luptă cu atâta înverșunare jidovii prin presa lor contra regilor, și de ce s-au muncit și au izbutit să prăbușească atâția împărați și regi, punând în locul lor președinți de republică.

De regi și împărați, care nu pot atârna de voința lor, întrucât moștenesc tronurile, le este frică jidanilor.

Iată ce spune în această privință H. Ford, la pag. 158 din cartea sa, mai înainte citată:

„Iudaismul va mai tolera monarhi, câtă vreme îi va, mai întrebuița. Probabil cel din urmă tron pe care îl va evacua, va fi tronul englez; căci, dacă pe de o parte conștiința britanică se simte onorată de a fi patronul iudaismului și a se împărtăși din binefacerile acestei protecții -, pe de altă parte, după concepția evreiască, este un fapt prielnic de a întrebuița această putere mondială la atingerea scopurilor jidovești. O mână spală pe alta; dar această tovărășie va dura atâta vreme, până ce Iuda va fi gata să dea Britania peste cap, ceea ce aproape poate să facă în fiecare moment. Sunt destule semne că se află înaintea executării acestei misiuni.”

Nu mai puțin luptă jidanii și la noi pentru răsturnarea tronului. Astfel nu se pot explica atacurile pe care mereu le aduc familiei regale prin presa lor, precum și îndrumările cu scop republican pe care, prin aceeași presă, le dau acelor așa numite „partide românești”, care cred că folosesc această, presă pentru politica lor, dar care, în realitate, sunt ele folosite pentru politica jidanilor.

Acolo unde au reușit să introducă republica, pentru a fi siguri de ea, au făcut să se voteze legi care opresc cu desăvârșire orice formă de manifestație pentru revenirea la guvernarea monarhică. Astfel de legi sunt în Franța, Germania, Cehoslovacia, să, nu mai vorbim de Rusia. Prin pedepsele aspre prevăzute în aceste legi, se caută a se împiedica pentru totdeauna deșteptarea poporului.

Și, ca să se vadă cât de apropiate de scopurile jidovești sunt aceste legi, amintim că, acum în urmă, pe baza legii de apărare a republicii, jidanii au izbutit - spun ei prin „Presa”, „Dimineața” etc. - ca să împiedice purtarea în Cehoslovacia a crucii numite „svastica”, care, precum se știe, este simbolul luptătorilor creștini contra jidanilor!... În felul acesta se apără, - zic ei proștilor care cred -, republica...

Dar ceea ce este deosebit de interesant în acest capitol este planul amănunțit al alcătuirii pe care jidanii vor să-o dea statelor prin diversele și puternicele lor influențe. Și trebuie să recunoaștem că în adevăr planul acestor alcătuiri este cu desăvârșire înțelept.

Am mai văzut și din cele de mai înainte că monarhii sunt o mare piedică pentru planurile de stăpânire iudaică, întrucât aceștia nu sunt răspunzători în fața nimănui pe pământ, scapă de sub stăpânirea și puterea de control a jidovilor. De aceea ei introduc în planurile viitoarelor republici o mare răspundere pentru președinții de republică.

Ca să ajungă mai bine să stăpânească lumea, ei spun că vor face să se aleagă președinții de republică de către Camerele Deputaților, însă acestor Camere le vor ridica cu timpul dreptul de a propune sau schimba legile, acest drept trecându-l numai asupra președinților de republică. În felul acesta, cum zic ei, guvernele vor atrage toate atacurile, iar pentru a fi scăpate de-o răspundere efectivă, se va introduce peste tot apelul la popor, adică ceea ce se numește referendum și se și aplică în Elveția. Poporul, care va hotăra deci soarta președinților și a guvernelor lor, va fi, cum cred jidanii, „servitorul lor orb” și nu va hotărî altfel decât cum vor voi ei. Iar pentru ca să le poată arunca unele în contra altora în războaie crunte, dreptul de a declara război îl vor lăsa numai președinților, adică uneltelor lor supuse.

Mai departe se arată lămurit, în sfârșitul acestui capitol, cum încetul cu încetul, jidovii vor reduce tot mai mult drepturile și garanțiile constituționale, pentru ca astfel să facă loc unei guvernări autocrate, care, se înțelege, trebuie să fie a lor, printr-un un rege al lui Israel. Iar ca să ajungă aici, ei spun că trebuie, odată cu reducerea garanțiilor constituționale, să sape tot mai adânc. prăpastia dintre popoare și guvernele lor. De aceea putem vedea, mai ales la noi în țară, cum prin presa, prin oamenii și partidele politice din mâinile lor, seamănă mereu cea mai mare neîncredere și deznădejde în popor la orice împrejurare. Și acțiunea aceasta o fac zi de zi și din ce în ce mai puternic, întrucât așa precum spun ei în sfârșitul capitolului, nu trebuie să ne lase timp ca să ne trezim, căci atunci momentul prielnic poate fi pierdut pentru totdeauna.

Gândind la aceasta ori de câte ori vedem frământările sterile dintre partide, ne putem da seama cât de aproape sunt jidanii de victorie.

CAPITOLUL XI

Conținut: Programul noii Constituții. Câteva amănunte în legătură cu lovitura de Stat plănuită. Creștinii sunt niște oi. Francmasoneria secretă și reședințele sale de la suprafață.

Consiliul de Stat va fi menit să sprijine puterea guvernului. Sub înfățișarea unui corp legiuitor, el nu va fi în realitate decât un comitet de redacție a legilor și decretelor guvernului.

Iată care e programul noii Constituții pe care o pregătim. Vom crea Legea, Dreptul și Tribunalul: 1) sub forma de propunere a corpului legislativ; 2) prin decrete ale Președintelui (republicii) sub formă de ordine generale; prin acte ale Senatului și prin decizii al Consiliului de Stat, sub forma de ordine ministeriale; 3) în cazul când am găsi că e folositor, sub forma de lovitură de Stat Acum, după ce am stabilit în mod aproximativ acest modus agendi, să ne ocupăm cu amănuntele măsurilor care ne vor servi să terminăm transformarea Statului în înțelesul pe care l-am spus. Ne vom ocupa de libertatea presei, de dreptul de asociație, de libertatea conștiinței, de principiul electiv, și de multe alte lucruri care vor trebui să dispară din repertoriul omenirii, sau să fie cu desăvârșire schimbate de îndată ce noua Constituție va fi proclamată. Numai în acest moment vom putea publica toate ordinele noastre, deodată. Mai târziu, orice schimbare simțitoare va fi primejdioasă și iată pentru ce: dacă această schimbare se face în înțelesul unei asprimi neîndurate, ea poate aduce după sine o deznădejde pricinuită de teama de noi schimbări de același fel; dacă, dimpotrivă, schimbarea se îndeplinește în înțelesul unor îngăduințe ulterioare, se va zice că noi înșine ne-am recunoscut greșelile, iar acest lucru ne va întuneca faima înaltei înțelepciuni a puterii noastre, sau se va zice că ne-a fost teamă și că am fost siliți să facem concesii, pentru care nimeni nu ne va mulțumi, deoarece toți vor crede că au avut drept la ele... Atât una cât și cealaltă din aceste eventualități, ar fi deci păgubitoare pentru noua Constituție. Noi vrem ca din ziua proclamării ei, când popoarele vor fi năucite de lovitură de stat care se va fi operat, când vor fi încă sub puterea terorii și a nedumeririi, noi vrem ca din acel moment să recunoască cu toții: că noi suntem atât de puternici, atât de invulnerabili, atât de tari, încât nu vom sta în nici un caz la tocmeală cu dânșii; că nu numai nu vom da nici o însemnătate părerilor și dorințelor lor, dar că suntem gata și avem putința să înăbușim cu o autoritate indiscutabilă orice încercare, orice manifestare a acestor dorințe și păreri; că am știut pune mâna dintr-o singură lovitură pe tot ceea ce ne era necesar, și că nu vom împărți în nici un caz puterea noastră cu ei... Atunci își vor închide ochii și vor aștepta desfășurarea lucrurilor.

Creștinii sunt o turmă de oi, iar noi suntem pentru ei niște lupi. Și știți ce pățesc oile când pătrund lupii în staul! De asemenea, vor închide ochii înaintea oricărui lucru, deoarece le vom promite că le înapoiem toate libertățile luate, atunci când dușmanii păcii vor fi potoliți, iar partidele reduse la neputință.

Nu mai trebuie să spunem că vor aștepta multă vreme această întoarcere spre trecut...

Pentru ce am fi oferit și inspirat creștinilor toată politica aceasta, fără a le da puțința de a o înțelege, pentru ce dacă nu pentru a câștiga pe ascuns, ceea ce neamul nostru împrăștiat nu putea câștiga pe față? Acest lucru 3, servit ca bază a organizării francmasoneriei noastre secrete, care nu e cunoscută, și ale cărei planuri nici nu sunt măcar bănuite de dobitoacele creștine, atrase de noi în organizația văzută a francmasoneriei, pentru a depărta astfel de la noi privirile bănuitoare ale fraților lor.

Dumnezeu ne-a dat nouă, poporului său ales, răspândirea pe întregul glob al Pământului, dar din această slăbiciune a rasei noastre, s-a născut puterea care ne-a adus astăzi pe pragul dominației universale.

Nu ne-a mai rămas decât puțin de zidit pe aceste teme.

COMENTARII LA CAPITOLUL X!

După ce în primele zece capitole, autorul Protocoalelor arată mijloacele de distrugere a statelor creștine, de la cap. XI asistăm, la ridicarea, pe ruinele creștine, a statului universal jidovesc. Din lectura acestui capitol se desprinde toată fățărnicia, tot sistemul de minciuni și întreg planul criminal la care astăzi lucrează jidanii ca să destrame actuala organizație a lumii. Autorul declară că tot ce scrie astăzi presa jidovită din toată lumea despre libertate, despre democrație, despre o mai justă repartitie a bunurilor pământești, despre votul universal, despre efortul necesar pentru a, aduce fericirea celor mulți și nevoiași, toate acestea sunt bune pentru „brutele de creștini” care nu pricep nimic real, și care trebuie amețiți cu făgăduieli deșarte. El mărturisește că toate aceste vorbe goale vor trebui să dispară din lume, din-momentul în care jidanii vor ajunge la putere. Această 'uzurpare a puterii se va face printr-o îndrăzneată lovitură, care dintr-odată va doborî tot ce a mai rămas din puterea statelor creștine, lovitură, care. va mătura toate teoriile false semănate de jidani, ca să distrugă solidaritatea ne-evreilor; și atunci, curățat câmpul și de rezistență și de piedicile rătăcirilor provocate cu rea credință, ei, jidanii atotputernici, vor da lumii îngenunchiate o nouă organizație cu caracter absolutist. Creștinătatea înmărmurită de așa o întorsătură și așteptând îndreptarea răului de la noii guvernanți, nu va mai fi în stare să opună vreo rezistență, după ce a fost redusă la mizeria sufletească și materială, de jidanii care astfel și-au pregătit venirea la

putere. „Creștinii, zice autorul, sunt o turmă de oi și noi suntem lupii printre ele. Și știți ce se întâmplă oilor când ajung lupii în turmă”. Această mărturisire e cu atât mai prețioasă cu cât constatăm că se aplică exact acolo unde evreii au pus mâna pe putere, adică în Rusia nenorocită, amăgită cu promisiuni până au realizat un regim absolutist, și acum zăcând în agonie sub cea mai barbară tiranie. Cine se îndoiește de stăpânirea exclusiv jidovească din Rusia, să citească capitolul XIX, intitulat „Pecetea jidovească pe Rusia cea roșie” din cartea: „Jidanul internațional”, scrisă de miliardarul american Henry Ford, candidat la Președinția Statelor Unite. Cine se mai îndoiește de planul jidanilor de a instala dominația întregii lumi, să compare mărturisirea de la sfârșitul acestui capitol, despre propria lor forță „care i-a adus astăzi pe pragul dominației universale” și cuvintele din proclamația, publicată de Roger Lambelin în „Le Regne d'Israel chez les Anglo-Saxons”, pag. 130, care începe cu expresia „FH ai lui Israel; am ajuns la pragul dominației universale!” (vezi pag. 43-44); să citească și instrucțiunile Francmasoneriei date lui Garibaldi în 1860, unde conducătorii acestei societăți secrete, toți jidani și jidoviți, recunosc că de fapt ei conduc lumea din umbră, și atunci cititorul se va convinge de adevărul istoric, că: evreii sunt cauza actualei crize prin care trece omenirea.

CAPITOLUL XII

Conținut: înțelesul francmasonic al cuvântului libertate. Viitorul presei în regatul francmasonilor. Controlul presei. Agențiile corespondenților de presă. Ce e progresul pentru francmasoni? Solidaritatea francmasonilor în presa de astăzi. Ațâțarea cerințelor „sociale” ale provinciilor. Noua stăpânire nu va face greșeli.

Cuvântul libertate, care poate fi tălmăcit în deosebite înțelesuri, noi îl vom defini astfel:

Libertatea e dreptul de a face ceea ce îngăduie legea. O astfel de tălmăcire a acestui cuvânt, făcută atunci când îi va fi sosit vremea, va pune toată libertatea în mâinile noastre, deoarece legile vor nimici sau vor crea ceea ce o să ne fie plăcut urmând programul prezentat mai sus.

Cu presa vom lucra în felul următor:

Ce rol joacă astăzi presa? Ea servește la ațâțarea patimilor și la întreținerea egoismelor de partid. Ea e plină de deșertăciuni, nedreptăți și minciuni, iar cea mai mare parte a oamenilor nu-i înțelege deloc menirea. Noi o vom înjuga și îi vom pune opreliști puternice, vom aplica același sistem și cu celelalte lucrări tipărite, căci la ce ne-ar servi subjugarea presei, dacă nu ne vom pune la adăpost și de focul broșurii și al cărții? Vom transforma publicitatea - care ne costă astăzi scump, deoarece numai prin ea putem cenzura ceea ce se scrie în ziare, - într-un izvor de venit pentru statul nostru. Vom înființa un impozit special asupra presei. Vom obliga să ni se plătească o cauțiune atunci când se înființează ziare sau tipografii. Astfel va fi scutit guvernul nostru de orice atac din partea presei. Iar când se ivește vreun prilej, vom aplica amenzi fără milă. Timbre, cauțiuni și amenzi, toate acestea vor aduce statului venituri uriașe.

E drept că ziarele de partid ar putea trece ușor peste asemenea pierderi bănești. Le vom desființa, îndată ce ne vor fi atacat a doua oară. Nimeni nu se va putea atinge nepedepsit de aureola atotputerniciei guvernământului nostru. Pretextul pentru a desființa un ziar, va fi că organul în chestiune ațâță spiritele fără motiv și fără a avea dreptate. Vă rog să nu treceți cu vederea că printre ziarele care ne vor ataca, vor fi și dintre cele întemeiate de noi, dar ele vor ataca numai acele puncte, ale căror schimbări le vom dori.

Nimic nu va putea fi adus la cunoștința lumii fără supravegherea noastră. Acest rezultat e deja atins din zilele noastre, prin faptul că toate știrile și noutățile sunt primite de către mai multe agenții, care le adună din toate părțile lumii. Aceste agenții vor fi atunci fără deosebire numai ale noastre și nu vor da în vileag decât ceea ce le vom îngădui noi.

Dacă deja de pe acum am știut să câștigăm spiritele societăților creștine în așa măsură, încât aproape toți privesc întâmplările lumii prin sticla colorată a ochelarilor pe care li i-am pus noi pe nas, dacă deja de pe acum nu există uși zăvorâte care să ne împiedice cunoașterea acelor-lucruri pe care creștinii le numesc prostește secrete de stat - , ce va fi atunci, când vom fi stăpânii recunoscuți ai universului, în persoana regelui nostru universal?...

Oricine va voi să fie editor, bibliotecar sau proprietar de tipografie ori de alt așezământ de industrie a tiparului, va trebui să primească o diplomă, care, în cazul că posesorul ei s-ar face vinovat de vreo nelegiuire oarecare, va fi numaidecât luată înapoi. Cu asemenea măsuri, instrumentul gândirii va deveni un mijloc de educație în mâinile stăpânirii noastre, care nu va mai îngădui gloatelor poporului să bătă câmpii asupra binefacerilor progresului. Care dintre noi nu știe oare că aceste binefaceri închipuie duc de-a dreptul la niște visuri absurde?

Din aceste visuri s-au născut raporturile anarhice ale oamenilor între ei și stăpânire, deoarece progresul, sau mai bine zis ideea progresului, a dat naștere ideii tuturor emancipărilor, fără a le îngădi deloc... Toți aceia pe care noi îi numim liberali, sunt anarhiști, dacă nu în fapte, cel puțin în gândul lor. Fiecare dintre ei urmărește iluziile libertății și cade în anarhie, protestând pentru simpla plăcere de a protesta.,,

Dar să revenim la presă. O vom îngreuna, ca și tot ceea ce se tipărește, cu impozite în timbre de fiecare foaie tipărită, cu cauțiuni; cărțile cu mai puțin de 30 de pagini vor fi taxate dublu. Le vom înregistra în categoria broșurilor, pentru că, pe de o parte, vom reuși prin aceasta să reducem numărul revistelor, care sunt otrava cea mai primejdioasă, iar pe de altă parte această măsură va sili pe scriitori să producă lucrări atât de lungi, încât vor fi puțin citite, mai ales din cauza scumpetei lor. Dimpotrivă, ceea ce vom edita noi înșine pentru călăuzirea minților în direcția pe care o vom stabili, va fi ieftin și citit de toată lumea. Impozitul va înăbuși deșartă dorință de a scrie, iar teama de pedeapsă va face ca literații să depindă de noi.

Dacă se vor găsi persoane care doresc să scrie împotriva noastră, nu se vă găsi în schimb nimeni care să le tipărească scrierile. Înainte de a primi o lucrare pentru tipărit, editorul va trebui să meargă la autorități pentru a obține încuviințarea de a o face. În acest fel vom cunoaște dinainte cursele care ni se întind și le vom zădărnici dând dinainte lămuriri asupra subiectului tratat.

Literatura și-ziaristica sunt cele două forțe educatoare mai însemnate, de aceea guvernământul nostru va trebui să fie proprietarul celor mai multe ziare. Prin aceasta, înrâurirea dăunătoare a presei private va fi îndepărtată, iar noi vom câștiga o influență uriașă asupra spiritelor. Dacă încuviințăm să apară zece ziare noi, îndată vom întemeia treizeci de-ale noastre, și așa mai departe.

Publicul nu va bănuși nimic. Toate ziarurile editate de noi, vor fi în aparență de tendințele și părerile cele mai potrivnice, lucru care va trezi încrederea în ele și va atrage în jurul lor pe dușmanii noștri nebănuitori; aceștia vor cădea în cursă vor fi nevătămați.

Organele cu caracter oficial vor sta în rândul întâi. Ele vor veghea totdeauna asupra intereselor noastre, de aceea influența lor va fi aproape nulă.

În rândul al doilea vor sta oficioasele, al căror rol va fi de a atrage pe nepăsători și pe cei fără vlagă.

În al treilea rând vom pune așa numita opoziție a noastră. Cel puțin un ziar din acestea va fi cu desăvârșire potrivit ideilor noastre. Dușmanii noștri vor lua pe acest fals opozant drept un tovarăș de luptă și ne vor descoperi astfel uneltirile lor.

Ziarele noastre vor fi de toate tendințele: unele aristocratice, altele republicane, revoluționare sau chiar anarhiste, bineînțeles atâta timp cât va dăinui Constituția.

Ele vor avea, ca zeul indian Vișnu; o sută de mâini, dintre care fiecare va grăbi schimbarea societății; aceste mâini vor călăuzi opinia în direcția care duce la scopul nostru, deoarece un om prea întăritat pierde puțința de a raționa și cade ușor sub puterea sugestiei. Neghiobii care vor crede că repetă părerea ziarului partidului lor, vor repeta și răspândi părerea noastră, ori aceea care ne va plăcea. Ei își vor închipui că urmează organul partidului lor, pe când de fapt nu vor servi decât steagul pe care îl vom fi ridicat noi pe seama lor.

Pentru a conduce în această direcție armata noastră de ziaristi, va trebui să organizăm cu o deosebită grijă așezământul acesta. Sub numele de birou central al presei, vom pune la cale ședințe literare, în care agenții noștri vor da cuvântul de ordine și diferitele semnale, fără ca cineva să bage de seamă. Discutând și contrazicând inițiativa noastră în mod superficial, fără a intra în miezul lucrurilor, ziarele noastre vor susține o polemică prefăcută cu organele oficiale, pentru a ne da prin aceasta puțința de a ne pronunța și mai limpede decât am putea-o face în primele noastre declarații oficiale.

Aceste atacuri vor mai face ca supușii noștri să se creadă siguri de a putea vorbi liber; pe de altă parte agenții noștri vor putea spune pretutindeni, că organele care se declară împotriva noastră nu fac altceva decât să clevească, deoarece nu pot găsi pricini adevărate pentru combaterea serioasă a măsurilor noastre.

Prin aceste mijloace, nevăzute de către opinia publică, dar sigure, vom câștiga în orice caz atenția și încrederea publică. Prin ele vom întărâta și vom liniști, după cum trebuie, spiritele în chestiunile politice, le vom convinge sau le vom amăgi, scoțând de sub tipar fie adevărul, fie minciuna, adevărind sau dezmințind faptele, după înrâurirea ce o au asupra publicului, pipăind totdeauna cu mare grijă locul, înainte de a pune piciorul pe el... îi vom învinge pe dușmanii noștri fără doar și poate, deoarece ei nu vor avea la îndemână organe prin care să-și poată spune cuvântul până la sfârșit, în urma măsurilor pe care le-am arătat. Astfel nici nu va mai trebui să-i combatem cu temeinicie.

În caz de necesitate, vom combate cu tărie prin ziarele noastre oficioase, baloanele de încercare lansate tot de noi, prin presa noastră din categoria a treia.

Încă de pe acum, cel puțin în cadrele presei franceze, există o solidaritate francmasonică. Toate organele presei sunt legate între ele prin secretul profesional; ca și străvechii auguri, nici unul din membrii ei nu ar destăinui secretul și cunoștințele sale dacă nu se poruncește. Nici un ziarist nu s-ar încumeta să trădeze această taină, deoarece nici unul dintre ei nu va fi primit în rândurile scriitorilor dacă nu are vreo pată rușinoasă în trecutul său, care să poată fi îndată descoperită în caz de necredință. Atâta vreme cât aceste păcate sunt ținute în taină de către anumiți oameni, scriitorul prin faima sa, poate atrage în jurul lui opinia majorității țării, care-l va urma cu însuflețire.

Socotelile noastre se întind cu deosebire asupra provinciei. Trebuie să ațâțăm acolo nădejdi și dorințe potrivnice celor din capitală, căreia îi vom spune că acestea sunt nădejdi și dorințele adevărate ale provinciilor, deși e lesne de înțeles că izvorul dezbinărilor nu pornește decât de la noi. Căci, atâta timp cât nu ne vom bucura de o putere deplină, vom simți adesea nevoia de a înăbuși glasul capitalelor prin acela al majorității, al poporului din provincii, care e pus la cale de către agenții noștri. Va trebui ca, în momentul psihologic, capitalele să nu mai aibă cuvântul asupra faptului împlinit, din simplul motiv că acesta va fi deja primit de către majoritatea poporului, de către provincii.

Când vom intra în noua orânduire de stat, care va pregăti domnia noastră, nu vom putea lăsa să se descopere prin presă necinstea publică; va trebui să se creadă că noua stăpânire a mulțumit atât de bine pe toată lumea, încât au dispărut chiar și crimele... Cazurile de izbucnire a criminalității, nu vor trebui să fie cunoscute decât de victime și de martorii lor întâmplători.

COMENTARIILE LA CAPITOLUL XII

Din cuprinsul acestui capitol ideile principale care se desprind sunt două: înțelesul francmasonic al libertății aplicat îndeosebi asupra presei, și rolul acesteia care, stăpânită prin monopol de jidani, asigură domnia acestora. Presa, care astăzi este mijlocul de apărare al tuturor libertăților până la anarhie, va fi îngăduită atunci când va veni stăpânirea lor, făcându-se legi care vor permite aceasta, întrucât libertatea, așa cum o înțeleg ei în timpul, domniei lor, este dreptul de a face numai aceea ce este îngăduit de legi. Anume, ei vor împiedica controlul opiniei publice, care se poate face astăzi cu ajutorul tiparului, pe deoparte punând taxe mari asupra tipăriturilor de orice fel, iar pe, de alta prin obligația ce o vor institui de a se cere înainte de apariția oricărei scrieri revizuirea ei de către autorități. Prin aceste mijloace vor reuși ca tot ceea ce ar putea să le împiedice domnia prin trezirea opiniei publice, să nu vadă lumina presei.

Până atunci însă, ei au lucrat din răspuțeri și au câștigat peste tot marea majoritate a presei din lumea întreagă, ascultând de sfaturile date lor de toți marii conducători ce i-au avut și în primul rând de fondatorul „Alianței Israelite Universale”, Cremiere, care le spune:

„Priviți totul ca nimic. Bani ca nimic. Considerația sau disprețul ca nimic. Priviți presa ca totul, pentru că având presa vom avea tot restul” (Emile Cazanove: „La revolution antijuive le demain inevitable et a breve echeance”).

Prin urmare: înăuntru, prin continua și susținuta presă care se furișează vrând în sufletul cititorilor, se lucrează pentru slăbirea Statului, a Armatei, a Bisericii, etc., iar în afară, tot prin presa lor, din toate țările, se pregătește un curent dușmănos de asemenea acestor instituții, pentru ca la timp, când vor crede ei că pot face și la noi ca în Rusia, toată lumea să fi fost pregătită pentru a înțelege prăbușirea noastră. Astfel se explică cum s-a născocit acum câteva luni, - ca și în alte rânduri, - că în România ar fi izbucnit revoluția, iar unele țări, ca Anglia și Franța, au și trimis delegați care să cerceteze cele întâmplate la noi...

Iată dar cum putem înțelege de bine și lămurit cele ce se spun în acest capitol și cum se potrivește de bine, în toate punctele, planul lor de lucru, cu însăși idealitatea ce o trăim. Și tot astfel se poate înțelege cine anume sapă la temelii iubirii dintre frați, asmuțind provinciile țării unele contra altora și anume pe placul cui se face de către acei politicieni români care folosesc presa jidovească cu credința că o fac pentru interesele lor politice, dar care în realitate le slujesc pe ale Jidanilor, conform poruncilor din Protocoale, pe care ni le arată acest capitol unde se vorbește de sprijinirea autonomismului și a vrajbei între provincii.

Pentru a nu se uita aceasta, reamintim cuvintele următoare din acest capitol al Protocoalelor: „Socotelile noastre se întind cu deosebire asupra provinciei. Trebuie să ațâțăm acolo nădejdi și dorințe potrivnice celor din capitală, căreia îi vom spune că acestea sunt nădejdi și dorințele adevărate ale provinciilor, deci e lesne de înțeles că izvorul dezbinărilor nu pornește decât de la noi. Căci atâta timp cât nu ne vom bucura încă de o putere ' deplină, vom simți adesea trebuința de a înăbuși glasul capitalelor prin acela al majorității, al poporului din provincii, care e pus la cale de către agenții noștri”. (Protocolul XII).

Scrise cu zeci de ani înainte de unirea tuturor românilor ce bine se potrivesc aceste planuri cu cele ce se petrec acum la noi!... '

CAPITOLUL XIII

Conținut: Necesitatea pâinii zilnice. Chestiunile politice. Chestiunile industriale. Petrecherile. Casele publice. Adevărul e unul singur. Marile probleme.

Necesitatea pâinii zilnice îi face pe creștini să tacă și să fie servitorii noștri plecați. Agenții noștri creștini din presă, vor discuta, la porunca noastră, măsurile și schimbările care ne-ar fi cam greu să le dăm publicității dintr-odată, pe neașteptate, iar noi, în acest timp, folosindu-ne de zgomotul pricinuit de aceste discuții, vom înfăptui măsurile dorite și le vom prezenta publicului ca un fapt împlinit. Nimeni nu va avea îndrăzneala de a cere nimicirea celor hotărâte, mai ales că vor fi prezentate ca fiind un progres. De altfel presa va atrage îndată atenția publicului spre chestiuni noi (căci după cum știți, noi am obișnuit oamenii de a căuta totdeauna ceva nou). Câțiva neghiobi, închinându-și că sunt uneltele sortii, se vor năpusti asupra acestor noi chestiuni, fără a ști că ei nu înțeleg nimic din ceea ce vor să discute. Chestiunile politicii nu sunt deschise nimănui, în afară de aceia care i-au dat naștere, încă înainte cu multe veacuri, și care o conduc.

Din toate acestea puteți vedea că, prefăcându-se a cere părerea mulțimii, noi nu facem altceva decât să ne ușurăm înfăptuirea planurilor noastre, și puteți de asemenea observă că noi căutăm aprobarea nu a faptelor, ci a cuvintelor noastre rostite în cutare prilej. Noi spunem pretutindeni și totdeauna, că în toate măsurile noastre ne conducem după nădejdea unită cu siguranța de a fi folositori binelui tuturor.

Pentru a abate ochii oamenilor prea îngrijorați de chestiunile politice, vom scoate ia iveală chestiunile industriale înainte de așa zisele chestiuni politice noi. Îi vom lăsa să-și descarce furiile lor asupra acestui subiect. Gloatele se vor învoi a rămâne liniște, a se odihni de închipuita lor activitate politică, cu care i-am obișnuit noi înșine, pentru ca să putem lupta prin mijlocirea lor cu guvernele creștine), cu condiția de a avea noi ocupații; în aceste noi ocupații le vom îndrepta apoi aproape pe aceleași căi politice. Pentru aceste gloate să nu ajungă la nimic prin cugetare, îi vom opri a mai gândi prin petrecheri, prin jocuri, prin desfătări, prin înlănțuiri de patimi și prin case publice... îndată vom propune apoi prin presă concursuri de artă și de tot felul de sporturi: aceste preocupări vor îndepărta pentru totdeauna spiritele de la chestiunile unde am avea de luptat cu ele. Oamenii, dezobișnuindu-se din ce în ce mai mult de a gândi liber, prin ei înșiși, va ajunge să vorbească exact așa cum gândim noi, deoarece noi vom fi singurii care vom da noi îndrumări cugetării... prin mijlocirea anumitor persoane care, bine înțeles, nu vor fi bănuite de a avea legături cu noi.

Rolul utopiștilor liberali va fi pentru totdeauna sfârșit, atunci când va fi recunoscut regimul nostru. Până atunci ne vor aduce foloase. De aceea îi vom îndemna pe oameni să conceapă tot felul de teorii fantastice, noi, sau așa zise progresiste; căci am sucit cu o mare ușurință capetele acestor nemernici de creștini, cu ajutorul acestui cuvânt progres, și nu găsești nici unul printre ei care să înțeleagă că sub acest cuvânt se ascunde o greșeală, afară de cazurile când e vorba de descoperiri materiale, deoarece adevărul e unul singur și neschimbat, și mai poate prin urmare să progreseze. Progresul, ca idee greșită, servește la întunecarea adevărului, pentru ca nimeni să nu-l cunoască, în afară de noi, aleșii lui Dumnezeu, păzitorii lui.

Când domnia noastră va fi sosit, oratorii noștri vor vorbi poporului despre marile probleme care au frământat omenirea pentru a o aduce în sfârșit la regimul nostru mântuitor. Cine va mai bănuia atunci, că toate aceste probleme au fost născocite de către noi, după un plan politic pe care nimeni nu l-a ghicit în decursul lungilor veacuri?

COMENTARII LA CAPITOLUL XIII

În acest capitol făuritorul planurilor jidovești, comunică teoria întregului sistem, cu ajutorul căruia au reușii ei, în bună parte, să fie stăpâni pe opinia publică, iar, întrucât mai e nevoie să mai cucerească încă teren în această opinie, de asemenea, indică continuarea aceluiași sistem, care până acum le-a dat rezultate așa de bune.

Ei afirmă un mare adevăr, și anume că, tot ceea ce s-a obișnuit a se numi în cugetarea, omenească progres, privitor la felul și ideile de conducere ale omenirii, este o mare minciună, deoarece despre progres nu poate fi vorba decât numai în domeniul fizic și material, iar nu și în acela al ideilor, care nu pot fi stăpânite de legea progresului ci numai de aceea a adevărului, unul și același pentru toate timpurile și locurile. Acest adevăr a fost și este însă ascuns de ei în toate domeniile de cugetare omenească, prin zăpăceala pe care au reușit s-o strecoare cu ajutorul tiparului, stăpânit în cea mai mare parte de dâșii. Astfel e destul să ne amintim de Baruch Spinoza, Henri Heine, Lord Beaconsfeld, Karl Marx, Georges Brandeis, Max Nordau, în străinătate; iar la noi un Dobrogeanu-Gherea (Solomon Solomonovici Katz), -care au amețit lumea cu rătăcirile și născocirile lor-pentru ca să înțelegem cât de multă dreptate au jidanii când afirmă în acest capitol următoarele:

„Progresul, ca o idee greșită, servește la întunecarea adevărului, pentru ca nimeni să nu-l cunoască, în afară de noi, aleșii lui Dumnezeu, păzitorii lui.

Când domnia noastră va fi sosit, oratorii noștri vor vorbi poporului despre marile probleme care au frământat omenirea, pentru a o aduce în sfârșit la regimul nostru mântuitor. Cine va mai bănuși atunci că toate aceste probleme au fost născocite de către noi, după un plan politic pe care nimeni nu l-a ghicit în tot cursul lungilor veacuri?”

Numai că înainte de a ajunge Israel la domnia-i universală, lumea a început să se trezească. Intre mulți alții, iată ce observă autorul cărții „L'Esprit Juif” (Spiritul jidovesc), Maurice Murei la pag. 316-317:

„Descreștinarea lumii la aceasta se reduce în definitiv acțiunea jidanilor contemporani.

Noi am asistat la rechizitoriile lui Karl Marx, Brandeis și Nordau, contra căsătoriei creștine. I-am văzut atacând familia, acest scut al societății noastre, în care ei detestă în primul rând o instituție creștină, apoi orice izvor al aristocrației, cauza primă aproape ireductibilă, a inegalității dintre oameni”.

Așa au început să-i vadă oamenii cinstiți și așa trebuie să ajungă a-i vedea toată lumea, iar nu așa cum filosoffii interesați încearcă să ni-i arate, uneori chiar de la înălțimea catedrelor pe care le ocupă, dar nu le cinstesc.

CAPITOLUL XIV

Conținut: Religia viitorului. Robia viitoare. Imposibilitatea de a cunoaște tainele religiei viitorului. Pornografia și viitorul cuvântului tipărit.

Când va fi sosit domnia noastră, nu vom recunoaște nici o altă religie afară de aceea a Dumnezeului nostru unic, de care e legat destinul, deoarece noi suntem poporul ales, prin care chiar acest destin e unit cu soarta lumii. Din acest motiv va trebui să nimicim toate credințele. Faptul că prin această nimicire a credinței se sporește numărul ateilor din zilele noastre, nu ne va stânjeni străduințele, ci va servi ca pildă generațiilor care vor asculta predicile noastre asupra religiei lui Moise, al cărei sistem stoic și bine conceput va fi izbutit să cucerească toate popoarele. Vom spune tuturor că în aceasta constă adevărul ei mistic, în care zace toată forța ei educatoare. Atunci vom publica la toate prilejurile articole în care vom asemăna regimul nostru mântuitor cu cele ale trecutului. Binefacerile unei odihne câștigate după veacuri de frământări, vor scoate la iveală însușirea binefăcătoare a stăpânirii noastre. Greșelile administrațiilor creștinilor vor fi zugrăvite de noi în culorile cele mai vii. Vom da naștere la o așa de mare scârbă față de aceste administrații apuse, încât popoarele vor prefera odihna robiei în locul drepturilor mult trâmbițatei libertăți, care le-a zăpăcit atât de mult, care le-a răpit mijloacele de trai, care le-a făcut să fie exploatate de către o ceată de aventurieri neștiutori de ceea ce fac... Nefolositoarele schimbări de guvern la care îndemnam noi pe creștini atunci când voiam să săpăm sub temeliiile lor de guvernământ, vor fi obosite la această vreme atât de mult popoarele, încât ele vor prefera să îndure orice din partea noastră, numai să scape de noi frământări. Vom arăta cu stăruința greșelile istorice ale guvernelor creștine, care, în lipsa adevăratului bine, au amețit omenirea în cursul atâtor veacuri, urmărind un bine social

iluzoriu, fără a-și da seama că planurile lor înrăutățesc, în loc să îmbunătățească legăturile sociale ale vieții omenești...

Filosofii noștri vor discuta toate greșelile credințelor creștine dar nimeni și niciodată nu va discuta religia noastră sub adevărata ei înfățișare, deoarece nimeni nu o va cunoaște cu adevărat, afară de ai noștri, care nu vor îndrăzni vreodată să-i descopere tainele...

În țările zise înaintate, am dat naștere unei literaturi nebune, murdare, mârșave. Aceasta o vom răspândi câtva timp chiar și după ce am ajuns la putere, pentru a scoate mai mult la iveală deosebirea dintre discursurile, dintre programele noastre, și aceste nemernicii...

Înțelepții noștri, crescuți pentru a-i conduce pe creștini, vor alcătui discursuri, planuri, memorii, articole, care ne vor da înrăurire asupra acestor oameni și ne vor îngădui să-i îndreptăm către ideile și cunoștințele pe care noi vom voi să si le însușească.

COMENTARIILE LA CAPITOLUL XIV

Pentru a înțelege mai bine planurile jidanilor de a domina lumea și cum proiectează a-și organiza puterea lor viitoare, după ce vor fi dărâmat actualul regim social creștin, aducem la cunoștința cititorului următoarea apreciere a lui H. Ford, luată din prefața cărții sale, citată mai înainte. El spune: „Chestiunea evreiască nu atinge numai lucruri cunoscute de toți, precum stăpânirea prin finanțe și comerț, cucerirea puterii politice, monopolizarea tuturor bogățiilor și influențarea după bunul plac a întregii prese din Statele Unite; ci această chestiune pătrunde în domeniul vieții culturale și astfel devine o chestiune vitală a tuturor Americanilor”.

În acest capitol, ca și în restul „Protocoalelor”, autorul consideră jidaniile ca „popor ales”, nu numai printr-un capriciu al lui Jehova, ci pentru că ei „au calități superioare”, față de care creștinii apar ca niște „brute”, ca niște dobitoace. Această îngâmfare care datează de la Moise, s-a transmis jidanilor, de la împrăștierea lor în toată lumea, prin comentariile rabinilor, prin Talmud. În timpurile din urmă, ei afirmă cu mai multă tărie că au rămas poporul ales, și deci au dreptul de a stăpâni ei singuri toată turma creștinilor de pe glob. Din atare concepție a pornit cartea evreului Isak Blumchen, apărută în 1914, intitulată: „Le droit de la race supérieure”, (Dreptul rasei superioare), unde autorul arată cum în natură și viață socială, stă sub influența atotputernică jidovească; și dacă poporul francez s-a lăsat astfel a fi dominat, înseamnă că nu este demn să trăiască liber: deci jidaniile singuri au dreptul să stăpânească - Franța, precum de fapt au și făcut dovada.

Odată aruncată în lanțuri semite întreaga viață materială a societății creștine, jidaniile vor stăruii și mai mult să-i distrugă bunurile ei sufletești, și anume: credința strămoșească, moralitatea și încrederea într-o îndreptare din partea vreunei guvernări creștine. Ateismul, lipsa de orice credință în Dumnezeu, este otrava cu care evreul caută să surpe tăria sufletului creștinesc. Față de asemenea uneltiri, tot corpul nostru preoțesc are datoria, și față de Altar și față de Patrie, să dezvăluie în predici, în adunări, în cercul lor de influență socială, tot pericolul ce ne așteaptă din partea jidanilor.

În afară de credința creștină, mai rămâne de distrus moralitatea, pentru ca turma nejidaniilor să cadă mai ușor pradă lui Israel. Cum se poate stinge simțul moral din sufletul creștin? Printr-o literatură tot mai murdară, în Franța cel mai nerușinați autor, ascuns sub masca naturalismului, a fost jidanul Emil Zola. Traducerea românească a romanelor lui, prin care a pervertit simțul moral la atâția tineri, se vinde prin editura altor Jidani, numiți Alcalay și Herz. Iată cum evreul de peste graniță găsește în țară pe evreul român, gata să se facă instrument de corupție și destrămare morală a societății noastre.

Lumea creștină adusă în starea-să nu mai creadă în nimic, să nu mai aibă nici o morală și condusă în toate trebuințele ei materiale de banul jidovesc, ușor va cădea pradă acelei organizații ascunse, unitare și atotputernice, care se numește „Alianța Universală Israelită”. Când aceasta va ajunge la putere, vor schimba jidaniile tactica față de creștinii supuși? Autorul răspunde: nu imediat. Va mai lăsa să treacă câtva timp pentru a prelucra și mai bine materialul brut al creștinilor, pentru a le preface sufletul ca să accepte definitiv și pentru totdeauna domnia jidovească. Prin care tactică? Printr-o critică atât de distrugătoare a tuturor guvernărilor creștine de mai înainte, încât lumea, amețită de propagandă jidovească, și obosită de atâtea revoluții, produse numai de evrei, va fi mai mulțumită să sufere robia lui Israel decât să mai încerce alte sisteme de guvernământ.

Iată de ce conducătorii evreismului de pe glob, încă de la mijlocul secolului trecut, au declarat ca cel mai mare dușman al lor: Monarhia și Religia Creștină, Tronul și Altarul. (A se vedea la pag. 7-8, Proclamația Evreului

Cremieux, fost Ministru de Justiție în Franța, care a întemeiat Alianța Universală Israelită, și care a fost atât de convins de utilitatea operei lui spre a ridica pe jidani în fruntea creștinătății, încât a lăsat cu limbă de moarte să i se scrie pe mormânt, ca singur titlu de glorie: întemeietor al Alianței Universale Israelite).

CAPITOLUL XV

Conținut: Viitoarea lovitură de Stat mondială. Condamnările la moarte. Soarta viitoare a francmasonilor creștini. Caracterul mistic al puterii. înmulțirea societăților francmasonice. Administrația centrală a înțelepților. Afacerea Azeff. Francmasoneria e călăuză tuturor societăților secrete. Însemnătatea succesului public. Colectivismul. Victimele. Condamnarea la moarte a francmasonilor. Căderea prestigiului legilor și al autorității. De ce suntem noi un popor ales? Legile stăpânirii viitoare vor fi scurte și limpezi. Supunerea înaintea autorității. Măsurile împotriva abuzului de putere. Cruzimea pedepselor. Limită de vârstă pentru judecători. Liberalismul judecătorilor și al puterii. Avera lumii. Absolutismul francmasoneriei. Dreptul de casație. „Aspectul patriarhal” al viitorului guvernământ. îndumnezeirea stăpânirii noastre. Dreptul celui mai tare este singurul drept. Regele lui Israel va fi patriarh al lumii.

Când vom începe în sfârșit să luăm puterea în mână, cu ajutorul loviturilor de Stat, pregătite în aceeași zi, și după ce vom fi hotărât desființarea tuturor guvernelor existente (iar până atunci va mai trece multă vreme, poate un veac întreg), vom căuta să împiedicăm uneltirile și comploturile împotriva noastră. În acest scop, vom osândi la moarte pe toți aceia care vor întâmpina venirea noastră la putere cu armele în mâini. De asemenea orice înființare de noi societăți secrete, va fi pedepsită cu moartea. Acelea care există în zilele noastre, care ne sunt cunoscute, care ne-au servit și ne servesc încă, vor fi desființate, iar rămășițele trimise în continentele depărtate de Europa. Astfel ne vom purta cu francmasonii creștini, care au ajuns să știe prea multe lucruri, aceia pe care îi vom cruța pentru un motiv oarecare, vor trăi sub o veșnică amenințare a surghiunului.

Vom publica o lege care va sili pe toți foștii membri ai societăților secrete să părăsească Europa, centrul stăpânirii noastre.

Hotărârile guvernului nostru vor fi definitive și fără drept de apel.

În societățile creștine, în care am vârat așa de adânci rădăcini de neînțelegere și protestantism, nu poate fi restabilită atitudinea decât prin măsuri nemiloase, doveditoare a unei puteri neclintite: nu trebuie să luăm în seamă jertfele căzute pentru binele viitor. Rolul fiecărui guvern care recunoaște ca există, nu e numai de a culege roadele privilegiilor sale, ci de a-și împlini datoriile, și de a ajunge la un bine, fie chiar cu prețul celor mai mari jertfe. Pentru ca un guvern să ajungă a fi neclintit, trebuie să-și mărească aureola puterii sale, iar această aureolă nu se câștigă decât printr-o măreață inflexibilitate a puterii care trebuie să poarte semnele unei atotputerniciei mistice, ale alegerii lui Dumnezeu. Așa era până în vremile din urmă, autocrația rusească - singurul nostru dușman serios din întreaga lume, alături de Papalitate. Aduceți-vă aminte de pilda Italiei înecate în sânge, care nu s-a atins nici de un fir de păr de-al lui Sylla, cel care a vărsat acest sânge: Sylla, prin puterea sa s-a ridicat până la dumnezeire în ochii poporului chinuit și jertfit de către el, iar întoarcerea lui îndrăzneată în Italia, îl făcu și mai inviolabil... Poporul nu se atinge de acela care-l hipnotizează prin îndrăzneala și tăria lui de suflet.

Așteptând însă venirea noastră la putere, vom înființa și vom înmulți societățile francmasonice în toate țările din lume; vom atrage în ele pe toți aceia care sunt sau pot fi niște buni agenți. Aceste societăți, aceste „loji”, vor fi biroul nostru principal de informații și îndrumări, și mijlocul cel mai influent (al activității noastre). Vom centraliza toate aceste societăți într-o administrație cunoscută numai de noi și compusă din înțelepții noștri. „Lojile” vor avea câte-un reprezentant, în dosul căruia se va ascunde administrația despre care am vorbit, iar acest reprezentant va fi acela care va da cuvântul de ordine și va alcătui programul de muncă. Vom face din aceste societăți furnicarul tuturor elementelor revoluționare și liberale. Ele vor fi alcătuite din oameni luați din toate straturile societății. Planurile politice cele mai tănuite ne vor fi aduse astfel la cunoștință și vor cădea în mâna și sub conducerea noastră din prima zi a apariției lor. Printre membrii acestor „loji” vor fi aproape toți agenții poliției naționale și internaționale (ca în afacerea Azeff), deoarece foloasele ce ni le aduc ei, nu pot fi înlocuite de către noi, având în vedere faptul că poliția poate nu numai să ia măsuri împotriva nesupușilor, dar să și acopere faptele noastre, să găsească pretexte de nemulțumiri etc... Aceia care intră în societățile secrete

sunt de obicei niște ambițioși, aventurieri și în general oameni superficiali, cu care nu ne va fi greu să ne înțelegem pentru înfăptuirea planurilor noastre.

Dacă se nasc dezordini într-un stat, aceasta înseamnă că a fost necesar să-l tulburăm, pentru a nimici o solidaritate prea mare. Dacă se înjghebează un complot în sânul său, conducătorul acestei uneltiri va fi unul dintre cei mai credincioși servitori ai noștri. E natural că noi singuri, fără amestecul altora, suntem aceia care conducem francmasoneria, deoarece noi știm unde mergem și cunoaștem scopul final al fiecărei fapte, în vreme ce creștinii nu știu nimic, nici chiar rezultatul imediat; ei se mulțumesc de obicei cu un succes momentan, de amor propriu, în înfăptuirea planului lor, fără a observa măcar că acest plan nu pornește din inițiativa lor, ci le-a fost sugerat de noi.

Creștinii se înscriu în „loji” din curiozitate sau cu nădejdea de a gusta din praznicul public cu ajutorul lor, iar unii chiar numai pentru a-și putea expune înaintea unui public visurile lor irealizabile, care nu se sprijină pe nimic: sunt însetați de emoția succesului și a aplauzelor, cu care noi nu suntem niciodată zgârșiți. Noi le dăm acest succes, pentru a ne folosi de mulțumirea de sine care e legată de el, grație căreia oamenii primesc sugestiile noastre fără a băga de seamă, fiind în același timp cu totul convinși că exprimă fără greș ideile lor proprii și că nu ar putea fi în stare să și le însușească pe ale altora. Nu vă puteți închipui cât de ușor pot fi aduși la o naivitate inconștientă cei mai inteligenți creștini, cu condiția de a-i face mulțumiți de ei înșiși, iar în același timp cât e de ușor să-i descurajezi prin cel mai mic insucces, fie chiar numai prin încetarea aplauzelor, și astfel să-i robești unei supuneri slugarnice numai pentru a putea obține noi succese...

Pe cât de mult disprețuiesc ai noștri succesul, pentru ca în schimb să-și poată, impune planurile, pe atât de mult sunt gata creștinii să-și jertfească toate planurile, numai pentru a obține succese. Acest fel de a vedea, ne ușurează foarte mult sarcina de a-i conduce. Acești tigri la înfățișare, au sufletul unei turme de oi, iar capetele le sunt cu desăvârșire goale. Le-am dat drept cal de bătaie, cum dai unui copil o jucărie, visul absorbirii individualității omeneste de către unitatea simbolică a colectivismului. Încă n-au ajuns să înțeleagă, și nu curând vor înțelege, că această jucărie care le-a răpit cu totul atenția, e o încălcare fățișă a celei mai importante legi a naturii, care, din prima zi a Creației, a făcut pe fiecare ființă deosebită de cealaltă, tocmai pentru a-și putea afirma individualitatea.

Faptul că i-am putut orbi în așa măsură, nu ne dovedește oare deosebit de limpede, cât de puțin dezvoltat e spiritul lor față de al nostru? Acest lucru e cea mai de căpetenie garanție a succesului nostru. Cât de clarvăzători erau înțelepții noștri bătrâni spunând că, pentru a atinge un scop, nu trebuie să te oprești în fața mijloacelor și nu trebuie să-ți precupețești numărul victimelor jertfite! Noi n-am numărat jertfele dobitoacelor creștine și, cu toate că am sacrificat și mulți de-ai noștri, am dat poporului nostru pe acest pământ o putere pe care n-ar fi îndrăznit s-o viseze vreodată. Jertfele noastre, relativ puțin numeroase, l-au scăpat de pieire.

Moartea e sfârșitul de neînlăturat al fiecăruia. Mai bine să grăbim moartea aceluia care pun piedici operei noastre, decât să murim noi, cei care am dat naștere acestei opere. Noi osândim la moarte și executăm pe francmasoni așa, încât nimeni, afara de frații lor, nu poate să bănuiască ceva, nici chiar victimele condamnării noastre; ei mor toți, când trebuie, ca de moarte naturală... Știind aceasta, ceilalți tovarăși nu îndrăznesc să protesteze. Aceste măsuri au înlăturat din sânul francmasoneriei orice armă de împotrivire și protestare. Tot predicând creștinilor liberalismul, noi ținem poporul evreiesc și pe agenții noștri într-o supunere desăvârșită.

Prin înrâurirea noastră, executarea legilor creștinilor e redusă la minimum posibil. Prestigiul și tăria legilor sunt zdruncinate de interpretările liberale, pe care le-am introdus noi în ele. La cauzele și chestiunile de politică și de principiu, tribunalele hotărăsc, așa cum le prescriem noi, văd lucrurile sub lumina în care le arătăm noi. Noi ne servim pentru aceasta de persoanele cu care se va crede că n-avem nimic comun, de opinia ziarelor, și încă de alte mijloace. Înșiși senatorii și administrația superioară primesc orbește sfaturile noastre. Spiritul cu desăvârșire animalic al creștinilor, nu e capabil de analiză și observație, și cu atât mai puțin e în stare să prevadă la ce sfârșit poate să ducă un anumit fel de a prezenta chestiunile.

În această deosebire dintre felul nostru de a cugeta și acela al creștinilor, se poate vedea limpede însușirea noastră de popor ales și semnul care ne deosebește de ceilalți oameni. Spiritul creștinilor e instinctiv, animalic. Ei văd, dar nu prevăd și nu inventează (afară de lucrurile materiale). Din aceasta se vede ușor că însăși natura ne-a sortit să conducem și să îndrumăm lumea. Când va fi sosit vremea stăpânirii noastre, și când vom putea arăta binefacerile guvernării noastre, vom schimba toate legile: ele vor fi scurte, limpezi, neclintite, fără comentarii, așa că oricine le va putea înțelege ușor. Trăsătura de căpetenie a acestor legi va fi supunerea față de

stăpânire, împinsă până la măreție. Atunci vor înceta toate abuzurile, în urma responsabilității tuturor până la cel din urmă, înaintea autorității superioare a reprezentantului puterii. Abuzurile de putere ale funcționarilor inferiori vor fi pedepsite atât de aspru, încât fiecăruia îi va pieri cheful de a-și încerca puterile. Vom pândi cu ochii neclintiți oricare act de administrație, de care depinde mersul mașinii guvernamentale, deoarece necinstea din administrație dă naștere tuturor celorlalte nelegiuiri: toate cazurile de ilegalitate orice abuz vor fi pedepsite așa ca să formeze o pildă. Sustragerile de bani, complicitatea solidară dintre funcționarii administrației, vor înceta după cele dintâi exemple de pedepse rodnice, adică crude, pentru cea mai mică încălcare a legilor, deoarece orice asemenea încălcare pătează bunul nume al stăpânirii. Osânditul, dacă va fi prea aspru pedepsit pentru greșeala sa, va fi ca un soldat căzut pe câmpul de luptă administrativ, pentru Autoritate, Principii și Lege, nu pot îngădui ca interesul particular să covârșească funcția publică, chiar din partea aceluia care conduc mersul societății. Judecătorii noștri vor ști că, vrând să se laude cu o prostescă milă, ei încalcă legile dreptii, care au fost făcute pentru a întări pe oameni pedepsindu-le greșelile, iar nu pentru ca judecătorii să-și arate bunătatea inimii lor. E îngăduit să se folosească oamenii de aceste însușiri în viața particulară, dar nu pe teren public, care e temelie educației vieții omenești.

Judecătorii noștri nu vor servi decât până la vârsta de cincizeci de ani, deoarece, mai întâi, bătrânii țin cu prea mare încăpățănare la părerile lor vechi și sunt mai puțin gata de a se supune noilor ordine, și apoi, vom putea pe calea aceasta să reînnoim personalul mai ușor: acela care va voi să-și păstreze slujba, va trebui să asculte orbește pentru a merita această favoare. În general, judecătorii noștri vor fi aleși de către noi numai dintre aceia care știu prea bine că sarcina lor e de a pedepsi și de a aplica legile, iar nu de a face liberalism în dauna statului, cum fac astăzi creștinii. Mutările vor contribui și ele la slăbirea solidarității colective a colegilor, și îi vor lega pe toți de interesele guvernelor de care va depinde soarta lor. Noua generație de judecători va fi crescută în așa fel, încât va socoti ca admisibile abuzurile care ar putea aduce vreo atingere ordinii stabilite în legăturile dintre supușii noștri.

În zilele noastre judecătorii creștini, neavând o idee exactă despre menirea lor, arată milă pentru toate crimele, deoarece stăpânitorii de azi, numind pe judecători, nu-și iau grija de a le inspira simțământul datoriei și conștiința operei pe care sunt chemați a o îndeplini. Ca acele animale care își trimit puii în căutarea prăzii, tocmai așa fac creștinii dându-le supușilor posturi aducătoare de un bun câștig, fără a se îngriji să le explice cu ce scop a fost întemeiat acel post. Iată de ce se nimicesc guvernele creștine prin propriile lor puteri, prin faptele proprii lor administrații.

Să scoatem așadar, din rezultatele acestor fapte, o lecție mai mult pentru viitoarea noastră stăpânire. Vom expulza liberalismul din toate posturile de căpetenie ale administrației noastre, de care va atârna educarea celor mai mici în vederea ordinii noastre sociale. Nu vor fi îngăduiți a ocupa aceste posturi decât aceia pe care îi vom fi crescut noi înșine pentru guvernământul administrativ. Ni se poate spune însă că concedierea foștilor funcționari va costa mult visteria. Răspundem că, mai întâi, li se va găsi dinainte un serviciu particular pentru a înlocui pe acela ce-l pierd; în al doilea rând, toți banii din lume fiind strânși în mâinile noastre, guvernământul nostru nu va trebui să se teamă vreodată de cheltuieli prea mari.

Absolutismul nostru va fi consecvent în toate. Iată de ce marea noastră voință va fi respectată și împlinită fără murmur, ori de câte ori vom porunci ceva. Ea nu va ține seamă de nici o împotrivire, de nici o nemulțumire; va înăbuși orice revoltă prin pedepse exemplare.

Vom desființa dreptul de casație, de care vom dispune noi singuri, conducătorii, deoarece nu trebuie să lăsăm să se nască în popor gândul că o judecată nedreaptă ar putea fi dată de către judecătorii numiți de noi. Dacă totuși s-ar întâmpla ceva asemănător, vom casa noi înșine sentința, dar vom pedepsi tot odată atât de strașnic pe judecătorul care nu și-a cunoscut datoria și menirea, încât asemenea cazuri nu se vor mai repeta. Stăruim în a vă spune încă odată că noi vom cunoaște fiecare pas al administrației noastre, care e de ajuns să fie astfel supravegheată, pentru ca poporul să fie mulțumit de noi, deoarece el are dreptul să ceară de la un bun guvernământ un bun funcționar.

Guvernământul nostru va avea înfățișarea unui scut părintesc, patriarhal, din partea stăpânitorului nostru. Poporul și supușii vor vedea în el un părinte care se îngrijește de toate necazurile, de toate faptele, de toate legăturile dintre supușii săi, ca și de legăturile lor cu stăpânirea. Atunci se vor pătrunde atât de mult de gândul că le este peste putință de a se lipsi de acest scut și de această îndrumare, dacă vor să trăiască în pace și bună înțelegere, încât vor recunoaște autocrația domnitorului nostru cu o venerație apropiată de adorare, mai ales

când vor ajunge să se convingă că funcționarii noștri nu-i înlocuiesc puterea lui cu a lor, ci nu fac altceva decât să ducă orbește la îndeplinire poruncile sale. Ei vor fi foarte mulțumiți că am orânduit totul în viața lor, cum fac părinții înțelepți, care vor să-și crească copiii în simțământul datoriei și al supunerii. Căci popoarele, față de tainele politicii noastre, sunt ca niște copii veșnic minori, atât ele cât și conducătorii lor de acum...

După cum vedeți, eu bazez despotismul nostru pe drept și datorie: dreptul de a pretinde îndeplinirea datoriei e cea dintâi datorie a unei stăpâniri, care e un părinte pentru supușii săi. Această stăpânire are în mâinile ei dreptul celui mai tare, și trebuie să se folosească de el pentru a conduce omenirea către ordinea stabilită de natură, către supunere. Totul se supune în această lume, dacă nu oamenilor, cel puțin împrejurărilor sau propriei sale naturi, și în orice caz, celui mai tare. Să fim dar noi cei mai tari în vederea binelui.

Va trebui să știm să jertfim, fără a șovăi, câțiva indivizi izolați, care vor fi păcătuit împotriva ordinii stabilite, căci pedepsirea exemplară a răului are în sine o mare putere educatoare.

Când regele lui Israel își va pune pe capul sfințit, coroana pe care i-o va oferi Europa, atunci va deveni patriarhul lumii. Jertfele necesare făcute de el, din cauza utilității lor, nu vor atinge niciodată numărul celor jertfite în cursul veacurilor, din pricina nebuniei măririlor, de către rivalitatea guvernelor creștine.

Regele nostru va fi într-o veșnică înțelegere cu poporul; îi va adresa cuvântări de la tribună, pe care renumele le va purta odată peste tot cuprinsul Pământului.

CAPITOLUL XVI

Conținut: Universitățile reduse la neputință. înlocuirea clasicismului. Educația și profesiunea. Proslăvirea autorității „gubernurului” în școli. Desființarea învățământului liber. Noile teorii, independența gândirii, învățământul prin imagini.

Cu scopul de a nimici toate forțele colective în afară de ale noastre, vom desființa Universitățile, prima etapă a colectivismului, și vom întemeia altele într-un nou spirit. Conducătorii și profesorii lor vor fi pregătiți în taină pentru opera lor, prin programe de acțiune secrete și amănunțite, de la care nu se vor putea abate întru nimic. Vor fi numiți cu o deosebită băgare de seamă și vor fi în întregime dependenți de guvernământ. Ideea greșită pe care o au cei mai mulți oameni despre chestiunile politice, dă naștere la utopiști și la cetățeni răi; puteți vedea voi înșivă ce a făcut din creștini educația lor generală. A trebuit să introducem în educația lor toate acele principii care au slăbit atât de mult ordinea lor socială. Atunci însă când vom veni noi la putere, vom înlătura din educație toate obiectele de învățământ care pot pricinui frământări, și vom face din tineret niște copii care ascultă de autorități, iubind pe acela care-i îndrumă, ca pe un sprijin și o nădejde de pace și liniște.

Vom înlocui clasicismul, ca și orice studiu al istoriei vechi, care cuprinde mai multe pilde rele decât bune, prin studiul programului viitorului. Vom șterge din amintirea oamenilor toate faptele veacurilor apuse, care nu ne sunt plăcute, nepăstrând decât pe acelea care zugrăvesc greșelile guvernelor creștine. Viața practică a ordinii sociale naturale, legăturile oamenilor între ei, obligația de a ocoli pildele rele și egoiste, care seamănă sămânța răului, și alte asemenea chestiuni pedagogice, vor sta în fruntea programului de învățământ, deosebit pentru fiecare meserie, și care nu va generaliza învățământul fără nici un rost. Acest fel de a pune chestiunea are o însemnătate deosebită.

Fiecare clasă socială trebuie să fie crescută într-o aspră îngrădire, după menirea și lucrul care o așteaptă. Întâmplătoarele genii au știut și vor ști totdeauna să se strecoare din clasa lor în una mai înaltă; însă a lăsa liberă trecerea tuturor nechemaților, dintr-o clasă într-alta, a îngădui acestora să ocupe locuri care aparțin prin naștere și profesiune unei alte clase mai sus puse, numai de dragul prevenirii nedreptății geniiilor, e o adevărată nebunie. Știți prea bine la ce sfârșii au ajuns creștinii prin această strigătoare absurditate.

Pentru ca stăpânirea să ocupe locul ce i se cuvine în inimile și spiritele supușilor săi, va trebui tot timpul să se arate întregului popor, în școli și în piețele publice, care-i este însemnătatea, care îi sunt datorii și întrucât aduce activitatea ei binele poporului.

Vom desființa orice învățământ liber. Studenții vor avea dreptul de a se întruni, împreună cu părinții lor, ca la club, în așezămintele școlare: în timpul acestor adunări, în zilele de sărbătoare, profesorii vor ține conferințe așa zise libere, asupra legăturilor care trebuie să-i unească pe oameni între ei, asupra legilor imitației, asupra nenorocirilor pricinuite de concurența neînfrântă, și în sfârșit asupra filosofiei noilor teorii, necunoscute încă

lumii. Vom face din aceste teorii o dogmă și ne vom servi de ea pentru a-i converti pe oameni la credința noastră. Când voi fi sfârșit expunerea programului nostru de lucru pentru zilele de acum și pentru viitor, o să vă arăt și baza acestor teorii.

Într-un cuvânt, știind, prin experiența mai multor veacuri, că oamenii trăiesc și se conduc după idei, și că aceste idei nu sunt semănate în mințile oamenilor decât cu ajutorul educației, dar cu un egal succes la toate vârstele, (bineînțelese cu procedee diferite), - vom absorbi și vom întrebuița în folosul nostru ultimele licăriri de cugetare independentă, pe care de altfel le îndreptăm deja de mult spre materiile și ideile care ne trebuie. Sistemul învățării gândirii e deja în vigoare, în așa numitul învățământ prin imagini, care are menirea de a transforma pe oameni în animale blânde, care nu cugetă ci așteaptă reprezentarea în imagini a lucrurilor pentru a le înțelege... în Franța, unul din cei mai buni agenți ai noștri, Bourgeois, a proclamat deja noul program de educație prin imagini.

COMENTARIILE LA CAPITOLUL XVI

Spre a înțelege și mai bine cele două fețe ale politicii jidovești din lume, vom arăta care sunt metodele întrebuițate spre a dărâma tot ce este organizație creștină actuală; și care sunt metodele recomandate spre a clădi organizația viitoare jidovească.

Acest anunț se referă la învățământ și educația politică.

Astăzi jidanii susțin că trebuie să funcționeze învățământul liber pe toate treptele lui, de la școala primară până la Universitate. Cum grevele studentești au împiedicat mersul învățământului universitar, gazetele lor, sau cele jidovite, precum: Adevărul, Dimineața, Presa, Lupta, Aurora, Facla etc., s-au și folosit îndată de acest bun prilej de a cere să se înființeze Universități libere, unde să se poată propaga știința, oprită prin greve la Universitățile de Stat. Care este planul ascuns? Să se înlăture puțin câte puțin controlul Statului și astfel să se poată asemăna ex cathedra toate ideile subversive, care ar prepara bolșevismul în țara noastră².

Astăzi Jidanii, în presa lor națională - zic „națională” pentru că ei formează o națiune aparte în mijlocul Statului unde se află (vezi cartea lui Theodor Herzl)³, - în presa lor națională sau jidovită din România, exploatează cu rea credință ideea sănătoasă a democrației și răscolesc în toți ambițioșii și nepricepuții pofta sălbatică de a governa. Democrație înseamnă guvernarea poporului prin adevărații lui reprezentanți, și pentru ca această guvernare să ducă la binele obștesc, trebuie ca reprezentanții să fie pregătiți-pentru meșteșugul greu al cârmuirii celor mulți. Ei bine, jidanii de la noi nu țin seama de această cerință; împing, asmut, ațâță pe toți nechemații să pretindă puterea. Așa știu ei să falsifice ideea democrației, vorbind în numele poporului pe care îl plătesc din băncile lor. Așa lucrează astăzi, când n-au ajuns încă să pună mâna pe putere ca în Rusia.

Să vedem cealaltă față a politicii jidovești, când vor fi la putere:

I. Cum vor organiza atunci învățământul? O mărturisesc singuri. Vor desființa orice învățământ liber pe care astăzi îl susțin. De ce? Pentru că ajunși stăpâni în stat, ei înțeleg să înăbușe orice putință de a-și mai dezvolta mintea creștinii și masa poporului evreu. Luminarea mulțimii, obiceiul de a gândi trebuie să rămână numai la puțini învățați jidani, care singuri vor conduce statul. Restul poporului va fi turma cârmuită de cei puțini. Așa vor aplica ei în statul lor democrația, pe care astăzi o cântă în jurnalele lor naționale jidovite.

Să intrăm în amănuntele metodei lor. Spre a face pe creștinii să piardă exercițiul gândirii abstracte, spre a-l face să nu se mai poată ridica la o cugetare, atunci când îi lipsește din față obiectul la care își frământă mintea, jidanul mărturisește, că prin influența lui, s-a introdus în școli așa numitul „Anschauungsunterricht”, învățământul prin imagini, care constă în faptul că școlarului i-ar aduce înaintea ochilor desenul sau fotografia lucrului despre cum este vorba. Acest învățământ poate să folosească copiilor începători, dar lenevește imaginația și o reduce tot mai simțitor, la adulți; încât, cu timpul, într-adevăr dezobișnuiește pe omul matur de a mai gândi abstract. Cine a introdus în Franța această metodă? Leon Bourgeois, acela care a prezidat Liga Națiunilor, organ atotputernic internațional, de apărare a intereselor jidovești în lumea întreagă. Iată cum jidanii, prin aceiași

² . Cum însă, până astăzi, jidanii n-au încă la noi, în România, un învățământ liber destul de dezvoltat, ei au găsit că e absolut necesar să ne năpădească școlile de stat, întâi, pentru ca să poată învăța carte toți ai lor, și, pe urmă, pentru ca prin aceasta să ne îndepărteze pe noi de la izvoarele adevăratei lumini.

³ . „Suntem un popor, un popor”, - Cf. „Theodor Heryl's YionischeSchriften” editate de Prof. Leon Kellner, pag. 48.

creștini-instrument, știu, sub felurite forme, să-și promoveze interesele lor în toate direcțiile, cu o singură țintă finală: domnia lor exclusivă pe tot globul.

Care va fi atitudinea jidanului față de învățământul clasic? îl va desființa. Pentru ce? Pentru că învățământul clasic formează un suflet întreg, senin, armonios, pentru că dezvoltă caracterul, pentru că face oameni în înțelesul adevărat, etern prețuit, al cuvântului. Acest rezultat nu intră în planurile jidanului; el vrea să trăiască pe pământ nu oameni, ci robi ai materialismului fără suflet, ai pasiunilor josnice. Numai așa vor putea înțelepții Sionului conduce mai bine pe creștinii îndobitociți. Dar ștergerea clasicismului din program nu este suficientă; trebuie falsificată și istoria națională a fiecărui popor, pentru ca tineretul să nu se mai înviioreze prin exemple de virtute cetățenească ale strămoșilor, ci să se amărăscă și să-și pipernicească sufletul în duhul cel rău al criticilor aduse de jidani istoriei naționale. Autorul Protocoalelor mărturisește: „Vom șterge din amintirea oamenilor toate faptele veacurilor apuse, care nu ne sunt plăcute, nepăstrând decât pe acelea care zugrăvesc greșelile guvernelor creștine”.. Cum vor ajunge la această falsificare? Punând mâna pe editarea și scrierea cărților de istorie națională din fiecare țară. La acest rezultat s-a ajuns în Franța, după cum mărturisește Isak Blumchen, în cartea lui: *Le droit de la race supérieure, (Dreptul rasei superioare)*, pag. 5-10:

„În școala primară, la liceu, la Sorbona, în marile instituții de învățământ superior, se formează toate clasele națiunii; acolo gloata prinde cele câteva noțiuni, după care va trăi toată viața, acolo burghezimea adună cele câteva idei pe care le socotește toată viața ca adevăruri definitive. Noi am acaparat cu pricepere toate gradele instrucțiunii publice, înainte de a dezvălui scopul nostru politic. Universitatea, consiliile ei, programele, sunt în mâinile noastre. Cele mai modeste manuale de clasă primară, ca și la Școala Normală Superioară ca și la Școala Politehnică, oamenii noștri controlează totul și hotărăsc despre toate. O mare parte din editori, care publică cărți școlare, sunt evrei; iar profesorii indigeni care sunt în solda lor, trebuie să se poarte după gândirea noastră. Sorbona întreagă ne este devotată. Colegiul Franței tremură înaintea noastră.

„...Noi am curățit istoria Franței de toate mândriile ei glorioase. Prin voința noastră, indigenii Francezi nu mai cunosc sau se leapădă de secolele din trecutul lor, care au precedat ridicarea noastră la putere. Ei cred că Franța era înainte cufundată în barbarie, în fanatism, în robie, în mizerie, până când jidanii liberați s-au hotărât s-o elibereze. Istoria Franței nu este decât istoria cuceririi de către jidani a Franței, începând prin intervenția lojelor masonice la finele secolului XVIII și sfârșind în apoteoză cu secolul XX.

„...întrebați, la sosirea recruților în cazărmi, pe tinerii care, după serviciul militar, vor compune corpul electoral; ei au să spună că Ludovic XI erau toți trai imbecili, pătimași și cruzi; ei vor spune că Ioana de Arc a fost un general al lui Napoleon, ei nu vor mai ști să spună că evreii au venit din Palestina prin mahalalele jidovești ale orașelor din Germania și Rusia: căci două sute de mii de institutori, supravegheați de aproape, o să-i învețe că un evrei este un normand, un provencal sau un loren de religie particulară, tot așa de bun și de adevărat francez ca și autohtonii”.

Mai departe, autorul, arătând că majoritatea hotărâtoare a profesorilor de la Ecole des Hautes Etudes Sociales este compusă din jidani (pag. 7-8), continuă:

„Ei bine, noi am făcut din Sorbona un cuib jidovesc (gheto), din Universitate un cuib jidovesc, din marile școli ale Franței tot atâtea cuiburi jidovești. La Școala de înalte Studii Sociale, care este un gheto, tinerii francezi din clasele de sus sau avute, învață a gândi, învață a trăi viața publică, învață a-și mode la gândirea după gândirea evreiască, învață a șterge instinctele lor moștenite, în fața voinței evreiești, și se exercită a juca singurul rol ce le permitem să aibă, și anume rolul de servitori zeloși, de slugi desăvârșite ale lui Israel.”

Din aceste citate reiese și puterea de care se bucură jidanii în învățământul francez și îndrăzneță falsificare, prin care modelează sau mai bine zis jidovesc spiritul francez. Aceeași influență nefastă se observă și în alte țări cu o înaintată cultură. Astfel Ford, în cartea sa: „Jidanul internațional”, pag. 86, spune cum evreii atotputernici au scos din edițiile de școală ale lui Shakespeare toate pasajele unde sunt descriși jidanii în toată murdara goliciune a sufletului lor. Lipsește deci din „Neguțătorul din Veneția” tipul cămătarului feroce, care merge cu consecința (juridică) până la comiterea crimei de a tăia carne din corpul datornicului care nu poate plăti; lipsește deci tipul clasic al lui Shylock. Tot astfel au obținut jidanii să se scoată din biblioteca din Boston tabloul lui Sargent, care reprezenta o sinagogă în ruine.

Cum se manifestă aceleași tendințe de a jidovi cultura românească? Din fericire jidanii nu au ajuns la noi să stăpânească învățământul ca în Franța; dar caută prin toate mijloacele să-și atragă simpatiile tineretului, cum a făcut Banca Marmorosch - Blank, aducând înlesniri de trai și studenților români de la Paris; caută prin toate

mijloacele să atragă intelectuali, profesori universitari, academicieni, de partea lor, făcându-le reclama care satisface vanitatea dar adoarme conștiința de român, punându-i în consiliile de administrație ale diferitelor bănci și mai ales la societatea așa zisă „Cultura Națională” finanțată de Blank, a pornit și ideea de a se scrie o monografie despre toate orașele din România Mare. Înțelegeți, iubite cititor, în ce sens: Cu aceleași tendințe de falsificare, pe care e mărturiseste, Isak Blumchen pentru Franța, și cum ne-a dat o dovadă recentă jidanul român Iosef Bercovitz, scriind teza lui de doctorat în Drept, intitulată „Chestiunea Israelitilor în România”, Paris, 1923. Aici autorul a reușit, prin falsificarea istoriei, să facă pe francezi a crede că jidanii din România constituie elementul autohton, care a trăit din negura vremurilor alături de urmașii coloniștilor lui Traian.

Din aceste fapte și din mărturisirile lor proprii, așa cum sunt cuprinse în Protocoale, rezultă tot mai limpede că chestiunea evreiască nu are numai un caracter economic, ci era și o latură culturală. Dacă nu luăm măsuri contra tendințelor ascunse de iudaizare, susținute de aurul jidovesc, și contra numărului crescând de evrei în școlile noastre; dacă nu punem în fața puhoiului evreiesc, care ne-a năpădit toate școlile, un zăgaz puternic, prin „*numerus clausus*”⁴, vom ajunge cu trup și suflet slugă jidanilor.

Cum vor face educația politică a poporului când vor veni la putere? Astăzi jidanii fac pe fiecare nepregătit să creadă că este capabil și deci are dreptul să țină frânele cârmuirii. Sub regimul lor, ei mărturisesc că vor șterge orice urmă de democrație și libertate, că vor împărți poporul în categorii sociale după principiul diviziunii muncii, că fiecărei categorii i se va da o învățatură specială și limitată, că nu se va permite trecerea individului dintr-o categorie într-alta. Orice învățământ care poate dezvolta facultatea de a generaliza, de a vedea lucrurile în întregul lor, atare învățământ va fi desființat, pentru a nu învăța pe creștin să gândească mai departe. A generaliza este o ocupațiune a omului politic și cum politica va fi rezervată numai înțelepților Sionului, cultivați la o școală savantă și secretă, orice învățământ spre generalizare va fi strict interzis. Creștinii, îngrădiți ca vitele în clase sociale pe veci închise, vor forma turma veșnic condusă de jidani.

CAPITOLUL XVII

Conținut: Baroul. Învrăurirea preoților creștini. Libertatea conștiinței. Regele jidanilor patriarh și papă. Mijloace de luptă împotriva Bisericii de astăzi. Problemele presei contemporane. Organizarea poliției. Poliția voluntară. Spionajul după modelul aceluia al societății jidovești. Abuzurile de putere.

Baroul, cariera de avocat, dă naștere la oameni reci, cruzi, încăpățânați, fără principii, care stau la orice prilej pe un teren impersonal, pur legal. Sunt obișnuiți a suci toate lucrurile în folosul apărării, iar nu în acela al binelui social. De obicei ei nu refuză nici o apărare, se străduiesc să obțină achitarea cu orice preț, agățându-se de subtilitățile jurisprudenței: prin aceasta demoralizează tribunalul. Iată de ce, nepermițând această profesiune decât în limite strâmte, vom face din membrii ei funcționari executivi. Avocații, ca și judecătorii, vor fi lipsiți de dreptul de a comunica cu pârâții; ei vor primi cauzele de la tribunal, le vor cerceta după memoriile și documentele rapoartelor judecătorești, și își vor apăra clienții după interogarea lor în fața tribunalului, odată ce faptele au fost limpezite. Vor primi onorarii independente de calitatea apărării. În acest chip vom avea o apărare cinstită și imparțială, călăuzită nu de interes, ci de convingere. Aceasta va face să înceteze, între altele, corupția actuală a asesorilor (judecători), care vor înceta de a mai scăpa de pedeapsă pe aceia care îi plătesc.

Ne-am îngrijit deja să discredităm clasa preoților creștini și să le dezorganizăm astfel misiunea, care ne-ar putea astăzi stânjeni mult, învrăurirea ei asupra poporului scade din zi în zi. Astăzi libertatea conștiinței e pretutindeni proclamată. Prin urmare nu mai e decât un anumit număr de ani care ne desparte de căderea desăvârșită a religiei creștine; celelalte religii le vom dărâma și mai ușor, dar e încă prea devreme să vorbim despre aceasta.

⁴ Aceste două cuvinte „*numerus clausus*”, au apărut la noi odată cu mișcarea de apărare națională, a tuturor studenților romani, din anii 1922-1923. Ele înseamnă „*Numerus clausus*” introdus încă din 1919 în Ungaria, prin lege, a fost de curând introdus la mai multe școli superioare din Viena, în urmă, tocmai când punem cartea sub tipar, a fost primit de Comisia învățământului din Parlamentul Poloniei. Iată ce scrie despre aceasta ziarul „*Journal de Pologne*” din Varșovia, (reprodus de ziarul „*Universul*” din 28 iunie 1923). Comisia învățământului din Dietă, a votat ieri, după o lungă luptă, legea numită „*numerus clausus*”, cu 16 voturi contra 13. Reamintim în ce constă această lege. Școlile superioare, Academii și Universități, nu sunt înzestrate îndeajuns ca să poată da învățatură tuturor aceluia care o doresc, și în fapt există facultăți unde domină „*minoritățile naționale*” și în special evreii. Legea lui „*numerus clausus*” constă în a fixa ca, vor fi admiși în Universități și facultăți un număr de studenți, provenind din minoritățile naționale, proporțional cu procentul reprezentat de aceste minorități în totalul populației.

Vom așeza puterea bisericească și preoțimea, în niște cadre atât de strâmte, încât înrâurirea lor va fi nulă față de aceea pe care au avut-o altădată.

Când va veni momentul de a distruge pe veșnicie curtea papală, atunci degetul unei mâini nevăzute va arăta popoarelor această curte. Dar când popoarele se vor azvârli asupra ei, noi vom apărea ca apărători ai acestei curți, pentru a nu îngădui vărsarea de sânge. Prin această diversiune vom pătrunde înăuntrul cetății papale, din care nu vom mai ieși până ce nu o vom fi nimicim în întregime.

Regele jidanilor va fi S adevăratul papă al lumii, patriarhul bisericii internaționale.

Dar, atâta timp cât nu vom fi crescut tineretul în noile credințe de tranziție, și apoi în a noastră, nu ne vom atinge pe față de Bisericile existente, ci vom lupta împotriva lor prin critică, ațâțând neînțelegerile.

În general presa noastră contemporană va dezvălui afacerile de stat, religiile, neputința creștinilor, și toate acestea în termenii cei mai necinstiți, cu scopul de a le înjosi în toate felurile, cum numai rasa noastră de geniu o știe face.

Regimul nostru va fi apologia stăpânirii lui Vișnu, care îi servește de simbol; cele o sută de mâini ale noastre, vor ține fiecare un resort al mașinii sociale. Noi vom vedea totul, fără ajutorul poliției oficiale, care, așa cum am alcătuit-o noi pe seama creștinilor, împiedică vederea guvernelor de astăzi. În programul nostru, o treime a supușilor va supraveghea pe ceilalți numai din simțământul datoriei, pentru a servi de bună voie statul. Atunci nu va fi rușinos să fii spion și denunțator; dimpotrivă, va fi demn de laudă.

Agenții noștri vor fi aleși atât din înalta societate, cât și din clasele de jos, din mijlocul clasei administrative, apoi dintre N editori, tipografi, librari, funcționari comerciali, lucrători etc...

Această poliție lipsită de drepturi, neautorizată de a acționa prin ea însăși, și prin urmare fără putere, nu va face altceva decât să dovedească și să denunțe; verificarea mărturisirilor și arestările vor depinde de un grup responsabil de controlori ai afacerilor poliției; iar arestările însăși vor fi făcute de corpul jandarmilor și al poliției municipale. Acela care nu-și va fi făcut raportul asupra celor auzite și văzute de el în legătură cu chestiunile de politică, va fi considerat tot atât de vinovat de tăinuire și complicitate, ca și cum ar fi săvârșit el însuși aceste două crime.

După cum astăzi frații noștri sunt obligați, sub propria lor responsabilitate, să-și denunțe comunității pe renegații lor, sau pe persoanele care întreprind ceva împotriva comunității, - tot astfel, în regatul nostru universal, va fi obligatoriu pentru toți supușii noștri să servească Statului în acest fel.

O asemenea organizație va înlătura abuzurile puterii, ale corupției, și tot ceea ce sfaturile și teoriile noastre asupra drepturilor supraomenești au introdus în obiceiurile creștinilor... Dar cum am fi putut ajunge pe altă cale la înmulțirea cauzelor de dezordine în administrația lor? Prin ce alte măsuri?... Unul dintre cele mai importante mijloace de felul acesta, sunt agenții însărcinați cu restabilirea ordinii. Acestora li se va lăsa puțința de a-și arăta și desfășura capriciile și pornirile lor rele, de a abuza de putere și mai ales de a primi mită.

COMENTARIILE LA CAPITOLUL XVII

În acest protocol, autorul jidan arată cum trebuie dărâmate două instituții pe care se reazemă întreaga societate creștină: Justiția și Biserica.

Cum la împărțirea dreptății, alături de judecători, contribuie într-o largă măsură și avocații, cum aceștia interpretează legile, sau cel puțin prin pledoariile lor ajută pe magistrați a găsi cea mai potrivită soluție în procesele mai grele; asupra acestui prețios auxiliar al Justiției își îndreaptă privirea scrutătoare jidanul dizolvant. Instituția avocaturii, ca auxiliar al Justiției, trebuie pervertită prin rea credință, prin apărarea fără scrupul a oricărei cauze, prin stimularea acelei ambiții de avocat, care-l împinge pe acesta să câștige cauze mai ales nedrepte. Prin atari mijloace prestigiul Justiției scade, lumea își pierde încrederea în triumful dreptății. Acolo trebuie să ajungă creștinii. Acesta este planul depărtat al lui Israel. De aceea vedem tot mai mulți jidani înscriindu-se în barourile noastre. Când vor pătrunde și în magistratură, nu ca să câștige bani, ca în avocatură, ci ca să exercite puterea cum fac astăzi în Statele-Unite, atunci Justiția se va prăbuși prin acești agenți ai Sionului, care lucrează conform planului general de distrugere, expus în Protocele.

Din cele expuse până aici, rezultă clar, că politica jidănească caută să dărâme în societatea creștină principiul autorității. Odată dărâmată această putere, ușor se va clădi pe ruinele ei Statul lui Israel.

Autoritatea are două laturi: una politică, alta religioasă-morală.

I. Având înaintea ochilor. aceste două fortărețe, întemeietorul Alianței Israelite Universale, jidanul Cremieux, fost Ministru de Justiție în Franța, spunea în „Apelul” său din 1860, că trebuie distrusă puterea Monarhilor și a Pاپilor.

Cum se distruge autoritatea politică, am văzut din metodele recomandate în Protocoale. Care este rezultatul? Ni-l dezvăluie în toată întinderea lui, sfârșitul războiului mondial. Trei mari împărății: Rusia, Germania și Austro-Ungaria, au dispărut din Europa. Că sfârșimarea monarhiei habsburgice a venit în profitul neamului românesc, aceasta ne bucură din suflet pe toți românii; dar nu se poate tăgădui că dispariția Austro-Ungariei ca putere monarhică intră în planul jidovesc, cu atât mai mult că s-a slăbit prin aceasta influența catolicismului în Europa Centrală. Că la surparea celor trei împărății a fost și o mână jidovească de dedesubt, ne-o dovedesc faptele care au urmat: în Rusia s-a instalat bolșevismul, care este opera jidanilor; în Germania s-au ridicat la putere jidanii: dovadă manifestațiile de antisemitism conduse de unul din cei mai mari generali ai timpului, de mareșalul Ludendorff; de asemenea e o dovadă asasinarea lui Rathen? Jidan atotputernic în viața economică a Germaniei, fost ministru de finanțe, când se discută chestiunea reparațiilor în conferința de la Genova; altă dovadă de influență jidovească în Germania, lat-o: Jidanul Hugo Preuss este autorul Constituției germane votată în 1919, când Germania zăcea la pământ, zdrobită prin victoria aliaților. În Austro-Ungaria, după războiul mondial nu s-a putut înălța puterea iudaismului, pentru că din monarhia habsburgică nu au mai rămas decât două modeste frânturi. Ba chiar în una din acele frânturi, redusă la justa măsură istorică, Ungaria, a izbucnit bolșevismul inaugurat de Bela Kuhn, care nu este altul decât un Kohen jidan curat.

Pentru dărâmarea autorității politice și în celelalte țări, lucrează evreii pe ascuns, după metodele maestrului din Protocoale, tot așa cum lucrează și în România, întregită: prin presa jidovită; prin întreținerea țărănișmului anarhic; prin atentate teroriste, prin atacuri tâlhărești zilnice, însoțite de victime, funcționari români, așa cum le-a dezvăluit Ministrul de Interne.

Toate aceste manifestări nu sunt decât punerea în practică a doctrinei din Protocoale. O mână ascunsă le conduce.

II. Mai greu de distrus este autoritatea Bisericii creștine. Aici acțiunea corozivă merge mai încet: nu prin mijloace fățișe, violente, ci prin propagandă discretă, pornită de la Direcția ocultă a lojelor francmasonice. De acolo se îndreaptă atacul distrugător, după cum a recunoscut însuși Papa Leon XIII în scrisoarea trimisă lui Paul Rosen, (publicată în Anexa acestei cărți).

Spre a convinge cititorii de acest adevăr, reproducem părți din instrucțiunile date de Garibaldi, în 1860, de către Direcția supremă a francmasoneriei, cu privire la purtarea acestui membru față de Biserică în general. Iată câteva fragmente luate din instrucțiunile publicate în întregime la sfârșitul acestei cărți:

„Clericali (adică preoțimea), infamii ucigași ai omenirii, opun, precum vezi, frate, Virtuții noastre, Moralei noastre, Autorității noastre —, Proprietatea lor, Religia lor, Autoritatea lor, și tocmai contra acestor trei dușmani de moarte ai francmasoneriei vei avea să lupți de acum înainte ca șef de armată (în organizația francmasonă).

„...Din acești trei inamici infami, Religia trebuie să fie ținta permanentă a atacurilor tale ucigătoare; pentru că un popor niciodată nu a supraviețuit Religiei lui; pentru că distrugând Religia lui vom avea ca pradă în mâinile noastre și Legea (ordinea de drept) și Proprietatea; pentru că stabilind asupra acestor asasini (preoțimea) religia masonică, noi vom fi regenerat actuala societate.

„...Te vei sili, frate, să aduci la organizația noastră cel mai mare număr de elemente dușmănoase Bisericii, dușmănoase ideilor și instituțiilor creștine, pe toți revoltații contra Bisericii, care ne este vrăjmașă, pe toți necredincioșii de toate felurile”.

Spre a atinge scopul, adică distrugerea Bisericii și a moralei creștine, Garibaldi, francmasonul, primește următoarea instrucțiune în ce privește calitatea oamenilor de care se va servi:

„Te vei sili să faci loc în organizația noastră tuturor ambițioșilor care țin să ajungă la onoruri și putere, tuturor declasaților și secăturilor care umblă după o poziție socială, tuturor oamenilor de petreceri și bonvivanților, lacomi de bucurii materiale, negustorilor și industriașilor setoși de câștig, literaților savanților însetați de renume.

Și pentru că francmasoneria are o politică ce nu cunoaște hotare, instrucția dată neofitului Garibaldi, continuă precum urmează:

„Silește-te să atragi în organizația francmasonică oamenii inteligenți și influenți din fiecare țară, studiază-i, ghicește-le tendințele și înclinările lor.

Arată-ni-i nouă, noi îi vom face să ajungă și să aibă succese, după ce vom fi pus stăpânire pe inteligența lor, pe voința și libertatea lor, pentru a dispune de ei după placul nostru.”

Când ne gândim la efectul acestei politici, și ne îndreptăm ochii către situația din țara noastră, ne putem explica ușor pentru ce atâția ambițioși, atâția vanitoși, atâția ariviști, fac pe indiferenții, pe umanitariștii, sau sunt chiar filosemiți în lupta începută de întreaga suflare românească contra jidanilor cotropitori. Ei sunt sau interesați să tacă, așteptând să fie ridicăți de subsuoară la situații pe care nu le merită; sau sunt de-a dreptul plățiți de aurul jidănesc.

În afară de mâna ascunsă a francmasoneriei, jidanii se servesc în acțiunea lor de distrugerea principiului autorității, de forța impunătoare a presei, criticând și ponegrind tot ce este instituție creștină. Mărturisește însuși autorul Protoacoalelor: „în genere, presa noastră contemporană va dezvălui afacerile de Stat, religinile, neputința creștinilor, și toate acestea în termenii cei mai necinstiți, cu scopul de a le înjosi în toate felurile, așa cum numai rasa noastră de geniu o știe face”, (cap. XVII).

Până să-și întroneze Israel domnia-i necontestată, deocamdată conducerea jidovească secretă caută să arunce asupra țărilor vizate, mase compacte de populație jidovească. Cum? Prin două mijloace:

Prin organizația lor secretă și prin stăpânirea poliției din țările respective.

În ce privește primul mijloc, iată ce scrie Henry Ford în cartea lui „Der internațional Jude” („Jidanul internațional”), traducerea germană, voi. II, pag. 31-32:

„Nici un guvern din lume, nici puterea vreunei Biserici nu ar putea să strămute un sfert de milion, o jumătate de milion, un milion întreg de oameni dintr-o parte a Pământului în altă parte, cum face un general cu armatele lui. Numai jidanii pot să facă aceasta; pentru ei nu este decât o chestie de tonaj. Din Polonia se pregătește acum. o strămutare de populație evreiască către Apus. O parte din această masă de oameni este direct îndreptată spre America de Sud; altă parte va fi puțin aclimatizată în Statele Unite și apoi va fi transportată în vapoare către Sudul Americii”.

În ce privește imigrația în Statele Unite, aceasta se face așa încât guvernul nu o poate controla, și populația crește cu jidanii din toată lumea, fără ca guvernul să voiască și să poată opri acest val otrăvitor al vieții americane. În această privință Ford, în cartea mai sus citată, la pag. 9, scrie: „Câți jidani sunt în Statele Unite? Nimeni nu știe. Cifrele adevărate sunt cunoscute numai de autoritățile jidovești. Guvernul Statelor Unite poate să facă statistici aproape asupra a tot ce privește populația. Dar, imediat ce încearcă să stabilească sistematic numărul jidanilor care imigrează și al acelor care locuiesc de mai multă vreme în țară, atunci intervine celălalt guvern, jidovesc, din Washington, împiedică o asemenea lucrare. Aceasta se întâmplă de vreo câțiva de ani încoace; până acum celălalt guvern, jidovesc, s-a arătat mult mai tare decât guvernul oficial”.

Ce fac acești jidani? Ford, la pag. 10, răspunde: „Ei sunt, în Statele Unite, conducătorii organizațiilor de lucrători, care se închină la steagul roșu și cântă internaționala comunistă”.

CAPITOLUL XVIII

Conținut: Măsuri de siguranță. Supravegherea conspiratorilor. O pază pe față ruinează puterea. Paza regelui jidanilor. Prestigiul mistic al puterii. Arestarea la cea dintâi bănuială.

Când vom simți necesitatea de a întări măsurile de apărare polițienească, (care ruinează atât de repede prestigiul puterii), vom pune la cale dezordini fără nici un rost, manifestații de nemulțumire ațâțate de către buni oratori. Cei ce vor nutri aceleași simțăminte ca și noi, se vor alătura lor. Acestea ne vor servi de motiv pentru a pune la cale percheziții și supravegheri, făcute de către agenții pe care îi avem în poliția creștină.

Cum cea mai mare parte dintre conspiratori lucrează din dragoste pentru artă, din dragoste pentru flecarii, noi nu-i vom tulbura înainte de a înfăptui ceva din planul lor; ne vom mulțumi de a introduce în mijlocul lor elemente de supraveghere... Nu trebuie să uităm că prestigiul puterii scade, dacă se descoperă adesea comploturi împotriva sa: aceasta atrage după sine o mărturisire a neputinței sale, sau, ceea ce e și mai rău, a nedreptății proprii sale cauze. Voi știți prea bine că noi am nimicit prestigiul, bunul nume al domnitorilor creștini, prin dese atentate puse la cale de către agenții noștri, miei orbi din turma noastră; e foarte ușor, cu ajutorul câtorva fraze liberale, să împingi pe creștini la crimă, cu condiția numai să-i dai o culoare politică. îi vom sili pe

conducători să-și recunoască neputința prin măsurile de siguranță luate pe față, iar cu acest mijloc vom izbuti să ruinăm prestigiul puterii.

Guvernul nostru va fi apărat de către o gardă aproape nevăzută, deoarece noi nu îngăduim nici măcar gândul că ar putea exista împotriva lui vreo uneltire, contra căreia n-ar fi în stare să lupte și care să-l silească să se ascundă.

Dacă am îngădui acest gând, cum au făcut-o și o fac încă creștinii, am iscăli o sentință de moarte; dacă nu însăși aceea a suveranului nostru, atunci cel puțin aceea a dinastiei sale dintr-un viitor apropiat.

După aparențele strict observate, guvernământul nostru nu se va folosi de puterea sa decât în vederea binelui poporului, iar nicidecum pentru foloasele lui personale ori dinastice. Iată de ce, observând această înscenare, puterea lui va fi respectată și păzită chiar de către supușii săi; va fi adorat de către poporul care va avea credința că bunăstarea fiecărui cetățean depinde de el, căci de el va depinde ordinea din economia socială

A-l păzi pe rege pe față, înseamnă a recunoaște slăbiciunea organizației guvernamentale.

Regele nostru, când va fi în mijlocul poporului, va fi totdeauna înconjurat de o ceată de bărbați și femei care vor fi luați drept niște simpli curioși, ocupând, ca din întâmplare, primele rânduri din jurul său, și care vor împiedica și potoli rândurile celor din urmă, ca pentru a face să se respecte ordinea convenită. Prin aceasta vor da o pildă de stăpânire de sine. Dacă se va găsi în popor vreunul care se silește să aducă regelui o jalbă, deschizându-și un drum prin mulțime, primele rânduri vor trebui să primească această plângere și, sub ochii celor ce-au adus-o, s-o dea regelui, pentru că toți să știe că ceea ce i se adresează ajunge la destinație, și că există prin urmare un control făcut de însuși regele. Aureola puterii pretinde ca poporul să-și poată zice: „Dacă ar ști regele”, sau „Regele o va ști”.

Înființând garda de pază oficială, dispăre prestigiul mistic al puterii; fiecare om îndrăzneț, va crede că e temut și că e stăpân pe această putere, peste a cărei pază el se crede în stare de a trece; uneltitorul, cunoscându-și forța și dibăcia, pândește prilejul de a săvârși un atentat împotriva acestei puteri. Cu toate că noi nu propovăduim printre creștini asemenea fapte totuși vedem la ce rezultate au dus măsurile de apărare luate în văzul tuturor!...

Vom aresta pe criminali la cea dintâi bănuială, mai mult ori mai puțin fondată: teama de a ne înșela nu poate fi un motiv pentru a da puțința de a fugi oamenilor bănuți de un delict sau o crimă politică, față de care vom fi cu adevărat nemiloși. Dacă în crimele obișnuite s-ar mai putea, forțând puțin înțelesul lucrurilor, să se admită cercetarea motivelor care au împins la săvârșirea lor, - nu poate fi în schimb nici un fel de îngăduință pentru persoanele care se ocupă de chestiuni pe care nimeni, afară de guvern, nu le poate înțelege câtuși de puțin. Chiar mai mult: adevărata politică nu sunt capabile de a se înțelege toate guvernele.

COMENTARIU LA CAPITOLUL XVIII

În acest Protocol autorul se ocupă cu organizarea puterii regale în Statul universal al lui Israel, și face o critică regimului creștin actual, în ce privește poliția. El mărturisește cum îh prezent jidanii, prin organizația lor ocultă și o corupție sistematică, au ajuns de fapt stăpânii poliției în toate țările creștine, cum o mânuiesc cu așa dibăcie, încât guvernării nu mai văd nimic din realitate, cum au ca „servitori ai lor în poliție, elemente creștine”. Numai prin această tactică se explică faptul că în Statele Unite se revărsă o tot mai îngrozitoare masă de jidani, veniți din Polonia, deși ordonanțe ale poliției oficiale americane caută să împiedice imigrația. În zadar luptă oficialitatea. O mână, ascunsă îi transportă din Europa, îi susține cu bani, îi strecoară pe furis în teritoriul și cetățenia americană, spre marea îngrijorare a adevăraților Americani⁵. Același fapt se petrece pe o scară tot mai

⁵ Vezi: Ford, „Der Internationale Jude”, partea II, pag. 132: „Când s-a adus înaintea Congresului legea privitoare la imigrație, o zdrobitoare majoritate a fost pentru restricțiile cuprinse în proiect. Congresul a luat o hotărâre având în vedere situația de fapt și călăuzit de considerații patriotice Abia s-a luat hotărârea, și imediat s-au încălzit sârmele telegrafice de protestele jidovești și s-au umplut trenurile către Washington cu agenții jidani”... Cuvântul jidan” a fost scos din lege și astfel scopul urmărit de legiuitor a fost zădărnicit. „Nimeni afară de jidani nu mai protestase”. Aceeași influență nefastă a jidanilor s-a manifestat și la denunțarea convenției comerciale cu Rusia (vezi încheierea de la finele acestei cărți). Ford urmează: „Iată două dovezi de o putere enormă și o hotărâre fără nici un scrupul, care fără să țină seama de urmări pentru țara noastră, s-a dezvoltat în ochii întregii lumi americane”.

întinsă și în România, prin lipsa de prevedere a oamenilor noștri politici și prin venalitatea funcționarilor noștri administrativi⁶.

Având în mână poliția, jidanii o întrebuițează după cum le dictează interesele exclusive ale politicii lor de rasă. Căutând să clatine sau să dărâme din temelii - după situația locală - prestigiul autorității creștine, ei organizează atentate, servindu-se de creștini ca instrumente de executare, după cum mărturisește autorul Protocoalelor: „Voi știți prea bine că noi am nimici prestigiul, bunul nume, al domnitorilor creștini, prin dese atentate puse la cale de către agenții noștri, miei orbi din turma noastră; e foarte ușor, cu ajutorul câtorva fraze liberale, să împingi pe creștini la crimă, cu condiția numai să-i dai o culoare politică”. Rugăm pe cititor să compare textul citat cu următorul fragment, luat din cartea „Le droit de la rase supérieure”, a lui Isak Blumchen pag. 44, care fragment pune în adevărata lumină cruzimea distructivă a Jidanilor din cele mai vechi timpuri, până când au uzurpat puterea în Rusia, unde se poartă cu aceeași ură neîmpăcată împotriva a tot ce nu este jidan, cum o simțeau și pe vremea lui Moise:

„Noi suntem poporul ales.

Căci este scris în tratatul Hid: „Dumnezeu a dat Jidanilor puterea asupra bogățiilor și asupra vieții tuturor popoarelor”. Domnul ne-a dat pe mana noastră viața Filistenilor, a Amaleciților, a Madianiților, a Amoniților, a Moabiților, a acelor din Beihel și a acelor din Robba și a acelor din Galgata. Noi i-am exterminat; noi i-am sugrumat, noi i-am răstignit pe cruce, noi i-am spânzurat, noi i-am tăiat în bucăți, noi i-am ars de vii în statui de aramă, noi i-am sfârtecat de vii cu ferăstraie și grape de fier”. (Pentateuh. Cartea Regilor).

Domnul ne-a dat pe mână viața Țarilor, a marilor duci, a guvernatorilor, a generalilor din Rusia, și noi facem cu ei în mod continuu un mare masacru.

Așa scria jidanul la 1914; toată lumea știe cum se poartă jidanii, ca bolșevici ajunși la putere, de la 1917 înainte...

CAPITOLUL XIX

Conținut: Dreptul de a prezenta cereri și proiecte. Uneltirile revoluționare. Crimele politice judecate de către tribunale. Reclama pentru crimele politice.

Dacă noi nu îngăduim ca fiecare să se ocupe direct de politică, vom încuraja în schimb orice raport, orice cerere care ar ruga guvernul să îmbunătățească starea poporului: aceasta ne va permite să vedem lipsurile și închipuirile supușilor noștri, cărora le vom răspunde fie cu îndeplinirea cererilor făcute, fie cu o respingere bine cugetată, care va dovedi greșeala de judecată a celor ce le-au alcătuit.

Uneltirile răzvrătitoare nu sunt altceva decât lătratul unui cățeluș împotriva unui elefant. Pentru un guvern bine organizat nu din punct de vedere polițienesc, ci social, lătratul acestui cățeluș n-are însemnătate și se produce numai pentru că dobitocul nu-și cunoaște locul și însemnătatea lui. Va fi de-ajuns să se dovedească, printr-un bun exemplu, importanța unuia și a celuilalt, pentru că acești căței să înceteze de a mai lătra și să înceapă să dea din coadă de îndată ce zăresc elefantul.

Pentru a răpi crimei politice faima ei de faptă vitejească, o vom pune înaintea judecătorilor pe aceeași treaptă cu furtul, omorul și orice altă nelegiuire mârșavă și josnică. Atunci opinia publică va confunda în gândul, ei* această categorie de crime cu rușinea tuturor celorlalte, și le va privi cu același dispreț. Noi ne-am propus (și cred că am izbutit) să împiedicăm pe creștini de a lupta în acest fel împotriva uneltirilor răzvrătitoare.

În acest scop, prin presă, în cuvântările noastre publicate în manuale de istorie bine alcătuite, am făcut reclamă pentru așa zisa jertfire de sine făcută de către cei răzvrățiți în vederea binelui obștesc. Aceasta reclamă a mărit numărul liberalilor și a aruncat mii de creștini în rândurile turmei noastre.

⁶ Aceluia care se îndoiește de exactitatea acestei afirmații, îi amintim următoarea apreciere a marelui român, care a fost Costache Negri: Jidovimea, adică a șaptea parte din populația noastră totală, este cea mai tristă lepră cu care ne-a osândit slăbiciunea, neprevăderea și venalitatea noastră”. Cf. Iorga, „Istoria evreilor în țările noastre”, din 1913, pag. 39.

COMENTARII LA CAPITOLUL XIX

Acest capitol dovedește odată mai mult fățarnicia jidanilor și atitudinea ce și-au fixat câtă vreme nu au ajuns la putere.

Pe când în statele creștine actuale, ei sunt liberali, progresiști, radicali, socialiști, comuniști, anarhiști; în organizațiile lor proprii, curat și exclusiv jidovești, sunt cei mai habotnici conservatori. Ei înțeleg să ațâțe, să întrețină veșnic aprinsă lupta între partidele creștine dintr-o țară, pentru că din neînțelegere răsare slăbiciunea, și slăbiciunea este gunoiul unde crește mai ușor ciuperca iudaismului. Dar, în Statul viitor al lui Israel așa ceva nu va mai fi admis, pentru că politica va fi ocupația câtorva aleși și din vreme inițiați, pe când restul populației va forma turma supușilor, precum o definește un jurnal italian, pornit să distrugă, la placul Evreilor, autoritatea spirituală a Bisericii creștine: „Poporul este măgarul util, docil și bastonat”.

În Statul lui Israel, se va șterge din concepția supușilor noțiunea crimei politice. În Dreptul Public creștin actual, crima curent politică nu are o notă infamantă pentru autor; pentru că pornește dintr-o convingere politică, deosebită de a guvernanților, se poate scuza prin motive de înalt altruism întru atingerea unui grad mai ridicat de progres social sau politic. De aceea judecata unor asemenea fapte se va face cu indulgența cuvenită.

Întemeindu-se pe atari considerații, jidanii, prin presa lor națională sau prin cea jidovită, exploatează circumstanțele atenuante ale crimei, le dau proporții covârșitoare, denaturează faptul, și dintr-un vinovat fac un martir. Astfel înțeleg să inducă în eroare opinia publică, să-i falsifice judecata, să-i imprime un mod de a gândi și simți, care convine exclusiv planului lor depărtat, dezvăluit în Protocoale.

Ținta este una și aceeași, numai mijloacele diferă: destrămarea coeziunii sociale creștine și răspândirea unei dezorientări generale. Dar sub regimul lor politic, așa cum speră ei să conducă lumea sub domnia lui Israel⁷ tot astfel vor glorifica crima politică, tot astfel vor crea martiri din criminali? Vor avea aceleași accente de compătimire fățarnică, vor vorbi tot așa în numele umanității, vor căuta să cucerească prin falsificare abilitățile simpatiei publicului pentru criminal, cum a făcut presa jidovească și jidovită de la noi în favoarea jidanului Max Goldstein, atentatorul de la Senat, ori a lui N.D. Cocea, ziaristul cumpărat de jidani pentru a batjocori familia noastră regală? Nu! Atare atitudine este bună numai în statele creștine; asemenea reclamă se face numai spre a întrebuița cât mai mulți creștini naivi și necunoscători, ca instrumente, cu care Iuda dărâmă zilnic din edificiul organizației nejidănești.

În Statul lui Israel vor face tocmai contrariul: vor asimila crima politică cu crimele obișnuite, de drept comun, după cum mărturisește maestrul jidov în acest Protocol.

CAPITOLUL XX

Conținut: Programul financiar. Impozitul progresiv. Percepțiunea progresivă în timbre. Casa de fonduri a hârtiilor de valoare și stagnarea banilor. Curtea de Conturi. Desființarea formalităților de reprezentare. Stagnarea capitalurilor. Emisiunea banilor. Schimbul aurului. Schimbul costului muncii. Bugetul. Împrumuturile Statului. Seria de hârtii cu interese de 1%. Hârtiile industriale. Conducătorii creștinilor: favoriții? Agenții francmasonilo.

Astăzi vom vorbi despre programul financiar pe care l-am păstrat pentru sfârșitul raportului meu, ca fiind punctul cel mai greu, culminant și hotărâtor al planurilor noastre, începând să vă vorbesc despre el, vă voi aduce aminte ceea ce v-am mai spus odată, sub formă de aluzie, că suma actelor noastre se rezolvă printr-o chestiune de cifre.

⁷ În Protocolul XXI întâlnim aceasta afirmație: „Când ne vom urca pe tronul lumii...” (pag. 173).

Când vom pune mâna pe putere, guvernul nostru absolut se va feri, în interesul său propriu, de a încărca prea mult masele poporului cu dări; el nu-și va uita de rolul său de părinte și apărător. Dar, cum organizația guvernamentală costă scump, va trebui totuși să găsim mijloacele trebuincioase. Iată de ce trebuie pregătit echilibrul financiar cu o deosebită grijă.

În guvernământul nostru, regele va avea ficțiunea legală a proprietății legale a tot ceea ce se găsește în statul său (lucru ușor de înfăptuit): el va putea deci recurge la confiscarea legală a tuturor sumelor de bani pe care le va crede necesare pentru a regulariza circulația bănească a statului. Se vede din acestea că impunerea va trebui să consistă mai întâi dintr-un impozit progresiv asupra proprietății. În acest fel, impozitele vor fi încasate fără greutate și fără a ruina pe cetățeni, într-o proporție la sută relativă cu posesiunea. Cei bogați trebuie să înțeleagă că datoria lor este de a pune o parte din belșugul lor, la dispoziția statului, de vreme ce acesta le garantează siguranța asupra restului și dreptul unui câștig cinstit, - zic al unui câștig cinstit, deoarece controlul asupra proprietății va înlătura un jaf legal.

Această reformă socială trebuie să pornească de sus, deoarece i-a sosit vremea și e necesară, ca o garanție a păcii. Impozitul asupra omului sărac, e o sămânța de revoluție și e dăunătoare statului, care pierde venituri mari pentru a alergera după câștiguri mici. Afară de aceea, impozitul asupra capitaliștilor va micșora creșterea bogățiilor persoanelor particulare, în mâinile cărora le-am îngrămădit astăzi pentru a contrabalansa forța guvernamentală a creștinilor, adică finanțele statelor.

Un impozit progresiv va aduce un venit cu mult mai mare decât impozitul proporțional de astăzi, care nu ne folosește decât la provocarea de tulburări și de nemulțumiri printre creștini.

Puterea pe care se va sprijini regele nostru, va consta în echilibru și garanția păcii. Capitaliștii trebuie să jertfească o mică parte din veniturile lor, pentru a asigura funcționarea mașinilor guvernamentale. Lipsurile statului trebuie acoperite de către aceia cărora bogățiile lor le îngăduie s-o facă fără greutate.

Această măsură va nimici ura celui sărac împotriva bogatului, în care el va vedea o putere financiară folositoare statului un sprijinitor al păcii și al bunăstării. Pentru ca bogații care vor trebui să facă aceste plăți noi, să nu fie prea nemulțumiți, li se va da câte o dare de seamă asupra destinației acestor sume, afară, bineînțeles, de sumele care vor fi împărțite pentru trebuințele tronului și ale așezămintelor administrative.

Domnitorul nu va avea proprietăți personale, de vreme ce toată averea din stat e a lui; dacă nu, una ar contrazice pe cealaltă: veniturile personale ar anula dreptul de proprietate asupra posesiunilor tuturor. Rudele persoanei domnitoare, în afară de moștenitorii săi, care sunt și ei întreținuți pe cheltuiala statului, trebuie să se așeze în rândurile simplilor servitori ai statului, sau să lucreze pentru a câștiga dreptul de proprietate: prilejul de a face parte din familia regală nu trebuie să servească de pretext pentru a jefui visteria.

Cumpărarea unei proprietăți, primirea unei moșteniri, vor fi impuse cu un drept de timbru progresiv. Transmiterea unei proprietăți în bani sau în alte, nedeclarată pentru acest drept de timbru, care trebuie să fie nominal, va fi îngreunată de o impunere de atâta la sută în socoteala vechiului proprietar, începând de la data transmiterii până în ziua descoperirii fraudei. Titlurile de transmitere vor trebui să fie prezentate în fiecare săptămână la visteria din localitate, cu indicarea pronumelui, a numelui de familie și a domiciliului vechiului și noului proprietar. Această înregistrare nu va fi impusă decât cu începere de la o anumită sumă fixă, depășind cheltuielile normale de cumpărare și vânzare a lucrului, cealalte neavând a suporta decât un drept de timbru destul de mic pentru fiecare unitate.

Socotiți cu cât vor întrece impozitele acestea veniturile de astăzi ale statelor creștine. Casa fondurilor statului va trebui să conțină un anumit capital de rezervă, iar tot ceea ce va depăși acest capital, va trebui pus din nou în circulație. Se vor organiza cu aceste rezerve lucrări publice. Inițiativa lucrărilor venind din partea statului, va lega puternic clasa muncitoare de interesele statului și de persoanele domnitoare. O parte a acestor sume va fi întrebuițată la acordarea de prime pentru invenții și producție.

În afară de sumele fixate, nu trebuie să se rețină nici un ban în casele statului, deoarece banii sunt făcuți pentru a circula și orice stagnare a lor are repercusiuni primejdioase asupra funcționării mecanismului statului, ale cărui roți sunt meniți a le unge încontinuu: lipsa unsorii poate opri mersul regulat al mecanismului.

Înlocuirea unei părți a banilor cu hârtii de valoare, a produs tocmai o asemenea stagnare. Urmările acestui lucru sunt deja îndeajuns simțite.

Vom avea de asemenea și o Curte de Conturi, la care guvernatorul nostru va găsi totdeauna o dare de seamă completă despre veniturile și cheltuielile statului, cu excepția contului încă neîncheiat al lunii curente și a contului încă nepredat al lunii precedente.

Singura persoană care nu are interes de a jefui banii statului, e proprietarul lor, stăpânitorul nostru. Iată de ce, controlul său va face cu neputință pierderile și risipa. Reprezentarea, care ia guvernatorului timpul scump pentru ca să-l folosească la recepțiile pe care le cere eticheta, va fi desființată, pentru ca în schimb să aibă timpul necesar de a controla și a se gândi. Puterea lui nu va mai sta la bunul plac al favoriților care înconjoară tronul pentru a-i da strălucire și pompă, și pentru a-și satisface interesele lor iar nu acelea ale statului.

Crizele economice ale creștinilor au fost produse de noi, cu singurul scop de a retrage banii din circulație. Uriășele capitaluri stăteau pe loc, sustrăgând banii statelor care erau silite apoi să se adreseze tot la aceste capitaluri pentru a dispune iarăși de bani. Aceste împrumuturi îngreunau finanțele statelor prin plata intereselor; ele le robeau capitalului. Concentrarea industriei în mâinile creștinilor, care au ucis mica industrie, a supt toate puterile poporului și în aceeași vreme pe acelea ale statului.

Emisiunea actuală a banilor, nu corespunde în general cifrei pe care o reprezintă consumația tuturor locuitorilor, și prin urmare nu poate îndeștula toate trebuințele muncitorilor. Emisiunea banilor trebuie să fie în raport cu creșterea populației, și trebuie trecuți în această socoteală și copiii, deoarece aceștia consumă și costă de îndată ce se nasc.

Revizuirea emisiunilor monetare e o chestiune de căpetenie pentru toată lumea. Știți prea bine că schimbul aurului a fost primejdios pentru statele care l-au primit, deoarece el nu poate îndeștula consumația de bani, cu deosebire de când am început noi să retragem din circulație cât am putut mai mult aur.

Trebuie să introducem o monedă creată asupra muncii, indiferent că va fi de hârtie ori de lemn. Vom face o emisiune de bani după trebuințele obișnuite ale fiecărui supus, mărinind această cantitate la fiecare naștere și micșorând-o la fiecare caz de moarte

Fiecare județ, fiecare municipiu își va face socoteli în acest scop. Pentru ca să nu se întâmple întârzieri la înmânarea banilor pentru trebuințele statului, sumele și data plății lor vor fi stabilite printr-un decret al guvernului; cu acest mijloc se va înlătura protectoratul ministerului de finanțe, care nu va putea favoriza o regiune în dauna alteia.

Aceste reforme plănuite de noi, le vom scoate la iveală în așa fel, încât să nu alarmeze pe nimeni. Vom dovedi necesitatea reformelor noastre prin încurcătura la care au ajuns creștinii din pricina dezordinilor financiare de pe vremea lor. Cea dintâi dezordine, vom zice noi, constă în aceea că ei încep a stabili un simplu buget care însă crește din an în an din motivul următor: se cheltuiește acest buget până la jumătatea anului; se cere apoi un buget rectificat, care e risipit în trei luni, și pe urmă trebuie să se mai ceară un buget suplimentar, iar toate acestea se sfârșesc cu un buget de lichidare. Iar cum bugetul anului viitor e stabilit după totalul bugetului general, deosebirea anuală normală e tocmai de 50%, adică bugetul se triplează la fiecare zece ani. Mulțumită unor asemenea procedee, tolerate de nepăsarea statelor creștine, casele acestora sunt totdeauna goale, împrumuturile care au urmat, au înghițit resturile și au împins toate statele la bancrută.

Fiecare împrumut dovedește slăbiciunea statului și neînțelegerea drepturilor sale. Împrumuturile, ca și spada lui Damocles, atârnă deasupra capetelor guvernatorilor, care, în loc să ia ceea ce trebuie de la supușii lor, printr-un impozit vremelnic, vin cu mâna întinsă să ceară pomană de la bancherii noștri. Împrumuturile externe sunt niște lipitori care nu pot fi dezlipite în nici un caz de pe trupul statului, dacă nu cad ele de la sine sau dacă statul nu le leapădă în mod radical. Dar statele creștine nu numai că nu și le smulg jos, ci continuă să-și pună altele, tot mai multe, așa încât vor trebui să moară în urma acestor sângerări de bună voie.

Într-adevăr, ce alt înțeles să aibă oare împrumutul, și mai ales împrumuți extern?... împrumutul e o emiteră de polițe, din partea guvernului, conținând o obligație cu un anumit procent proporțional cu suma capitalului împrumutat. Dacă împrumutul e taxat cu 5%, în douăzeci de ani statul a plătit fără nici un folos interese egale cu împrumutul, în patruzeci de ani o sumă dublă, în șaiszeci de ani una triplă, iar datoria rămâne tot o datorie neplătită.

Din acestea se poate vedea că sub forma unui impozit individual, statul ia ultimii bani ai cetățenilor săraci, pentru a-i plăti unor bogătași străini, de la care a împrumutat banii, în loc de a-și strânge bogățiile pentru trebuințele sale, fără de a plăti interesele.

Atâta vreme cât împrumuturile au rămas interne, creștinii nu făceau decât să treacă banii din punga săracului în aceea a bogatului, (toți din aceeași țară). Dar de când a cumpărat pe oamenii care ne trebuiau, pentru a transpune împrumuturile pe un teren străin, de atunci toate bogățiile statelor trec în pungile noastre și toți creștinii începură să ne plătească un tribut de supunere. Dacă nechibzuința conducătorilor creștini în ceea ce privește afacerile Statului, dacă corupția miniștrilor sau nepriceperea financiară a celorlalți conducători, au încărcat țările lor cu datorii pe care nu le mai pot plăti caselor noastre de unde le-au împrumutat - trebuie să înțelegeți câți bani și câte oboseli ne-au costat toate acestea!...

Noi nu vom lăsa ca banii să stagneze; de aceea nu vor exista obligațiuni asupra statului, afară de o serie de obligațiuni de 1%, pentru ca plata intereselor să nu dea puțință, lipitorilor să stoarcă vloga statului. Dreptul de a emite valori va fi rezervat în mod exclusiv asocierilor industriale, care vor putea plăti ușor interesele din beneficiile lor, căci statul nu scoate din banii împrumutați nici un câștig, din vreme ce el împrumută pentru a cheltui iar nu pentru a face operații productive.

Hărțile industriale vor fi cumpărate chiar de către stat, care din tributar al impozitelor ce este astăzi, va deveni un împrumutător pentru a câștiga. O asemenea măsură va face să înceteze stagnarea banilor, parazitismul și presa, care ne erau folositoare atât timp cât creștinii erau independenți, dar care nu sunt de dorit sub domnia noastră.

Cât de bine se vede de aici lipsa de judecată a creierelor pur animalice ale creștinilor! Ei împrumutau de la noi cu dobânzi, fără a se gândi că vor trebui să scoată chiar acești bani, plus dobânzile, tot din buzunarele statului, pentru a se achita față de noi! Nu ar fi fost mai simplu să ia banii trebuincioși de la contribuabilii lor?...

Din faptul că am știut să le prezentăm noi, (luminate, la vremea lor, de lumina experiențelor seculare pe care le-au făcut statele creștine), se vor deosebi prin limpezimea și siguranța lor, și vor arăta tuturor îndeajuns folosul schimbărilor făcute de noi. Se vor pune capăt abuzurilor, mulțumită cărora țineam noi pe creștini în mâini, dar care nu pot fi îngăduite în regatul nostru.

Vom pune baze atât de sănătoase sistemului nostru de conturi, încât nici guvernatorul, nici cel mai mic funcționar, nu vor putea abate vreo sumă oricât de mică de la destinația ei, fără să se bage în seamă, nici s-o îndrepte spre o altă destinație decât aceea care a fost indicată odată pentru totdeauna în planul nostru de acțiune. Nu se poate governa fără un plan stabilit. Înșiși eroii care urmează o cale sigură, însă fără rezerve bine socotite, pier de acum. Conducătorii creștinilor, cărora le dădeam noi sfatul de a se mai odihni de grija ce le dădea conducerea, statului, prin participarea la recepțiile reprezentative, de etichetă, și prin alte petreceri, - nu erau decât niște paveze în dosul cărora se ascundea stăpânirea noastră. Dările de seamă ale favoriților, care îi înlocuiau pe conducători, erau făcute pentru aceștia de către agenții noștri, și mulțumeau;

Întotdeauna spiritele puțin clarvăzătoare, prin promisiuni că viitorul va aduce cu sine economii și îmbunătățiri... Economii, de unde?... Din noi împrumuturi?... ar fi putut întreba, dar nu întrebau niciodată aceia care citeau dările de seamă și proiectele noastre... Știți la ce rezultate i-a dus o asemenea nepăsare, la ce dezordine financiară au ajuns, cu toată activitatea admirabilă a popoarelor lor.

COMENTARIILE LA CAPITOLUL XX

Este un fapt cunoscut, dovedit de o experiență seculară, că, pe când Arianul, creștinul, exploatează forțele naturii, jidanul exploatează forțele oamenilor. Arianul luptă cu natura și prin munca grea îi smulge pas cu pas din puterea ei brută, o cucerește, o utilizează spre folosul omenirii și deci împinge civilizația mai departe, jidanul nu face această sforțare; nu asudă cultivând pământul ca agricultor⁸ nu lucrează din greu în mine ca să scoată din măruntaiele pământului materiile absolut necesare sau prețioase nu-si expune viața în navigație, în explorări, în periculoase expediții științifice; el înțelege să tragă maximum de folos din speculația bogățiilor produse prin munca altora. Din punctul de vedere al producției, el este în viața economică un parazit. Alții produc; el numai negociază valoarea bogățiilor. Rolul lui începe din momentul când munca devine mult mai ușoară și mult mai profitabilă, din momentul când bunurile, smulse naturii prin munca grea, trebuie puse în

⁸ După Sombart C. "Die Zukunft der Juden", din 12 milioane de jidani câți erau în lume la 1912, abia vreo 10.000 se ocupau cu agricultura.

circulație. Aici intervine jidanul ca intermediar, se înfige între producător și consumator și exploatează nevoile ambilor factori. Exploatează nevoia producătorului de a-și desface marfa, exploatează nevoia consumatorului de a-și procura bunul necesar. Între două interese deosebite, el lucrează cu maximum de profit, fără a fi contribuit cu nimic la producerea bogățiilor.

Există companii care lucrează pentru producerea bumbacului, a orezului, a trestiei de zahăr, a tot felul de materii prime din coloniile diferitelor state; dar toate acestea nu sunt jidovești. Jidovul își întinde ghiara în momentul când începe circulația acestor lucruri, și de aceea este exact a spune că există un comerț jidovesc cu materiile prime din toată lumea.

Cum jidanii în toată circulația bunurilor din lume figurează ca agentul de căpetenie și cum duc și o politică de distrugere a statelor creștine, autorul Protoalelor și-a, rezervat în Protocolul XX, plăcerea de a expune auditorului său în ce fel trebuie să lucreze forța economică a judaismului, spre a distruge mai repede statele creștine.

Tactica este următoarea: să concentreze în mâna capitaliștilor evrei toate întreprinderile de importanță capitală pentru viața statului modern. Ajungând să acapareze industriile cele mai însemnate, să pună mâna pe mijloacele de transport, să concentreze în mâna lor negoțul cu materiile prime, ca: petrol, cărbune, cereale, lemn, lână, bumbac etc. și industrializarea acestor materii, ei formează astfel o forță invincibilă, care atrage toată averea mobilă a țării, care pune statul în imposibilitatea de a se mișca, de a face război, de a conduce altfel politica externă, decât în conformitate cu politica mondială a lui Israel. Față de o asemenea forță, statul rămâne în veșnică dependență pe tărâm financiar, în vremuri de pace iar în vreme de război nu poate să se miște decât numai atunci și numai în măsura îngăduită de conducerea jidovească. Astfel se explică înțelesul mărturisirii relative la „concentrarea actuală a bogățiilor în mâinile câtorva persoane particulare, pentru a contrabalansa forța de guvernământ a creștinilor, adică finanțele statului”.

Ca o urmare a faptului că Jidanii domină viața economică din întreaga lume și prin această stăpânire dictează și politica lumii, autorul Protoalelor, având siguranța că va sosi domnia lui Israel, face următoarea afirmațiune pentru trecut: „Șefii creștini... nu erau decât o perdea înapoia căreia sta ascunsă cârmuirea noastră”. Sunt acestea vorbe de trufie sau e în adevăr o tristă realitate? Iată cu ce mărturisiri își începe Jidanul Isak Blumchen, în cartea mai înainte citată, intitulată „Le droit de la race supérieure”.

CAPITOLUL XXI

Conținut: Împrumuturile interne. Pasivul și impozitele. Preschimbările titlurilor. Casele de economii și renta. Suprimarea bursei efectelor publice. Taxarea valorilor industriale.

Voi mai adăuga la cele ce vi le-am spus în capitolul precedent, o explicație amănunțită a împrumuturilor interne. Despre împrumuturile externe n-o să vă mai spun nimic, deoarece acestea umpleau casele noastre cu banii naționali ai creștinilor, iar pentru statul nostru viitor nu vor mai exista străini, adică nu va mai fi nimic extern. Noi ne-am folosit de corupția administratorilor și de neglijența conducătorilor, pentru a primi sume duble, triple și încă și mai mari, împrumutând guvernelor creștine bani de care statele lor nu aveau nevoie deloc. Cine ar putea oare face același lucru cu noi? ... Iată de ce nu vă voi vorbi în amănunt decât despre împrumuturile interne.

Când fac un împrumut statele deschid o subscripție pentru cumpărarea obligațiilor lor. Pentru ca acestea să poată fi cumpărate de oricine, se tipăresc astfel de hârtii de la o sută până la o mie; în același timp se face o reducere pentru subscrierile celor dintâi. A doua zi are loc o ridicare de prețuri artificială, pentru că toată lumea se aruncă asupra lor. Câteva zile mai târziu, casele trezoreriei sunt, zice-se pline, și nici nu se mai știe unde să se pună atâția bani (atunci de ce i-au mai cerut?). Subscripțiile întrec de multe ori emisiunea împrumutului: atât de mare e încrederea în polițele guvernului.

Dar, după ce comedia s-a jucat, statul se trezește în fața' unui pasiv, a unui pasiv foarte greu. Pentru a plăti interesele, i trebuie să se recurgă la noi împrumuturi care nu absorb ci; măresc numai datoria principală. Când

creditul e epuizat, j trebuie, prin noi impozite, să se acopere nu împrumutul în I sine, ci numai interesele împrumutului. Aceste impozite sunt un pasiv, întrebuițat pentru a acoperi un alt pasiv...

Vine apoi vremea conversiunii, a preschimbărilor, care nu] fac altceva decât să micșoreze plata intereselor, dar nu; acoperă datoriile, și care, ce-i mai grav, nu pot fi făcute fără ; învoirea împrumutătorilor: anunțând o preschimbare a .i titlurilor, se oferă de a se plăti banii celor ce nu se învoiesc să-și preschimbe valorile. Dacă toți și-ar arăta dorința de a-și lua înapoi banii, guvernele ar fi prinse în propriile lor lațuri, și s-ar găsi în imposibilitatea de a plăti banii pe care îi oferă, Din fericire, supușii guvernelor creștine, puțin pricepuți în afacerile financiare, au preferat întotdeauna oarecari pierderi asupra cursului și o micșorare a intereselor, riscului unor noi investiții a banilor, iar prin aceasta au dat adesea puțință guvernelor de a scăpa de un pasiv de mai multe milioane.

Cu datoriile externe, creștinii nu îndrăznesc însă să facă astăzi tot așa, deoarece știu că noi ne-am cere înapoi toți banii.

De asemenea, o bancnotă recunoscută, va dovedi odată pentru totdeauna statelor, lipsa de legătură dintre interesele popoarelor și acelea ale guvernelor de astăzi.

Vă atrag atenția asupra acestui lucru, subliniind următoarele: astăzi toate împrumuturile interne sunt consolidate prin datorii cuprinse sub numele de flotante, adică prin datorii a căror scadențe sunt mai mult ori mai puțin apropiate. Aceste datorii se compun din banii depuși la tezaurele de rezervă. Cum aceste fonduri rămân multă vreme în mâinile guvernului, ele se evaporază pentru a se plăti cu ele interesele împrumuturilor externe, și în locul lor se pune o sumă echivalentă de depuneri de rentă.

Acestea din urmă umplu toate golurile din tezaurele statului la creștini.

Când ne vom urca pe tronul lumii, toate aceste învățeli financiare vor fi desființate fără a lăsa vreo urmă, deoarece ele corespund intereselor noastre; vom desființa de asemenea toate bursele de efecte publice, deoarece noi nu vom îngădui ca prestigiul puterii să ne fie clătinat prin variația prețurilor valorilor. Ele vor fi declarate prin lege la prețul valorii lor complete, fără vreo fluctuație posibilă, (căci urcarea prețului dă naștere scăderii lui; în acest fel ne-am jucat, la începutul luptei noastre, cu valorile creștinilor).

Vom înlocui bursele prin niște mari așezăminte de credit special, a căror menire va fi de a taxa valorile industriale după vederile guvernului. Aceste așezăminte vor fi în stare să arunce zilnic pe piață valori de câte cinci sute de milioane, în acest fel toate întreprinderile industriale vor depinde de noi. Vă puteți închipui ce putere câștigăm prin aceasta.

COMENTARIILE LA CAPITOLUL XXI

Poziția economică de intermediar, ce și-a ales jidanul, ca parazit în lupta pentru existență a altor popoare, implică în primul rând specula, adică exploatarea fără scrupul a nevoilor acelor factori economici, care au interesele contrarii. Unul din mijloacele cele mai potrivite pentru speculă este instituția Bursei Toată lumea știe că toate bursele din lume sunt tixite de Jidani. De ce? Pentru că acolo, fără muncă, numai cu informații exacte despre situația actuală și unele cunoștințe rezervate celor puțini privitoare la viitor, se pot face averi de milioane printr-o lovitură de bursă. Mijlocul este următorul: se face o anumită dispoziție în piața efectelor, - Jidani sunt meșteri în ceea ce se numește „Stimmungsmache” - și, exploatând starea de deprimare sau de optimism a cumpărătorilor sau vânzătorilor de efecte, cumpără ei sau interpușii lor, cu preț mic, efecte, după ce au izbutit să le acrediteze pentru ca mai târziu să le vândă scump, sau vând efecte pe care în mod artificial le-au prezentat publicului ca pline de câștig, pentru că prevăd că mai târziu valoarea lor va scădea. Și într-un caz și în altul este speculă; în general merg la sigur pentru că sunt bine informați⁹ : agențiile internaționale de informații suni pe mâna lor, cea mai mare parte a presei este a lor. Prin sistemul de informații - care a variat cu progresul tehnic, jidani au fost totdeauna stăpânii tuturor conjuncturilor economice. Prin faptul că jidanul Rothschild a cunoscut înaintea tuturor negustorilor englezi rezultatul bătăliei de la Waterloo, a adunat printr-o lovitură de bursă suma rotundă de 40 milioane șilingi. Cum? A stat martor în apropierea câmpului de luptă până s-au hotărât sorții bătăliei. Apoi imediat a plecat și, cu sforțări mari, a ajuns la Londra cu două zile înainte de a fi sosit vestea

⁹ Prin mită, niște bancheri jidani din Transilvania au reușit ca să afle de la unii telegrafști din serviciul P.T.T. comunicarea cursurilor de la Bursă înaintea telegramelor oficiale. Faptul a fost constatat și impiegații pedepsiți. Speculatorii însă au rămas cu câștigurile și acum încearcă mai departe același sistem

victoriei în mod oficial. În ziua de 20 iunie dimineața, jidanul se prezentă disperat la bursă face o dispoziție deprimantă acreditând zvonul că Napoleon a câștigat bătălia. Toți deținătorii de efecte ale împrumutului de stat le vând pe preț de nimic. Jidanul le cumpără prin interpușii lui și, în seara zilei de 21 iunie, sosește comunicatul oficial despre victoria lui Wellington. Efectele, cumpărate în panica de la bursă, s-au ridicat imediat în mod vertiginos. Dar se aflau deja în posesiunea lui Rothschild¹⁰! (Cf. Ford, op. cit., I, pag. 163-164). Prin speculă de asemenea natură, instituția Bursei servește de multe ori ca mijloc de îmbogățire a jidanilor în detrimentul micilor economii, realizate cu multă trudă de cetățenii cinstiți.

Dar în criza economică, ce a urmat pretutindeni război mondial, nu se aduc pagube enorme statelor încă neconsolidate prin speculațiile de bursă? Când zicem de bursă, zicem jidănești pentru că Jidanii se ocupă mai ales cu asemenea operațiuni. Scăderea valutei noastre se datorează, bine înțeles, unui complex de cauze. Dar în acest complex intră și mașinațiile speculanților jidani la bursele din marile capitale străine. Ziarul „Le Temp” din 3 februarie 1923, făcea următoarea constatare în această privință:

„Moneda română a încetat momentan de, a mai fi expresia situației economice și generale a României, din cauza campaniei întreprinsă în unele capitale occidentale, de a o face să cadă cât mai jos posibil pe piețele străine. Unele speculații de bursă au făcut să scadă monedă mai mult decât evenimentele de ordin general”.

Contra aruncării de lei românești pe piețele străine, statul a luat măsura blocării Leilor în băncile cu reședință în România, dar cu sufletul peste hotare. Cine eludează măsura salvatoare? Jidanii.

De aceea, autorul Protocoalelor scrie:

„Când ne vom urca pe tronul lumii, toate aceste învârteli financiare vor fi desființate fără a lăsa vreo urmă, deoarece nu corespund intereselor noastre; vom desființa de asemenea, toate bursele de efecte publice, deoarece noi nu vom îngădui ca prestigiul puterii să ne fie clătinat prin variația prețurilor valorilor noastre”.

Iată jidanul cu două fețe: distructiv pentru alții, constructiv pentru el!

CAPITOLUL XXII

Conținut: Taina viitorului. Răul secular e temelie binelui viitor. Aureola puterii și adorarea ei mistică.

În tot ceea ce v-am expus până aici, m-am străduit să vă arăt secretul întâmplărilor din trecut și de astăzi; ele anunță un viitor deja aproape de a se împlini. V-am arătat secretul legăturilor noastre cu creștinii și al operațiilor noastre financiare. Îmi mai rămân puține lucruri de spus în legătură cu acestea.

Noi avem în mâini cea mai mare putere modernă, aurul: îl putem scoate în două zile din depozitele noastre, în ce cantitate ne va plăcea.

Mai trebuie oare să dovedim că stăpânirea noastră e predestinată de Dumnezeu? Oare nu vom dovedi prin o asemenea bogăție că tot răul pe care am fost siliți să-l facem în cursul atâtor veacuri, a contribuit în sfârșit la adevăratul bine, la punerea în ordine a tuturor lucrurilor?... Iată confuzia dintre noțiunile binelui și răului. Ordinea va fi restabilită, cu oarecari violențe, dar va fi restabilită. Vom ști dovedi că suntem niște binefăcători, noi, cei care am redat lumii chinuite adevăratul bine, libertatea omului, care se va putea bucura de odihnă, de demnitatea raporturilor, cu condiția, bineînțeles, de a se supune legilor stabilite de către noi. În același timp vom explica oamenilor că libertatea nu înseamnă desfrâu și drept la destrăbălare; de asemenea, demnitatea și puterea omului nu înseamnă dreptul fiecăruia de a proclama principii distructive, cum ar fi dreptul conștiinței, dreptul egalității și altele asemănătoare; și iarăși nici dreptul omului nu constă deloc în dreptul de a se ațâța pe sine însuși și de a ațâța pe alții, făcând paradă cu talentele sale oratorice în adunări zgomotoase. Adevărata libertate constă în inviolabilitatea persoanei care se supune cu cinste și exactitate tuturor legilor vieții în comun;

¹⁰ Îmbogățirea familiei Rothschild își are originea în 1815. De atunci ramura Rothschildilor în Franța s-a îmbogățit în așa fel, încât înainte de război poseda 10 miliarde. (Vezi Emile Cazanove, la *Revolution Antijuive de demain*, din 1904, pag. 93). În ce privește averea Jidanilor în Franța, la 1900, evaluată de același autor, ea se ridica la 80 miliarde, pe când toată averea națională a Franței era evaluată la 240 miliarde! În ce privește istoria familiei Jidanului Rothschild, care se numea Meyer-Amschel (iar „Rothschild” vine de la firma prăvăliei și înseamnă „La scutul roșu”), precum și tactica acestei familii de a-și planta lăstarele în toate marile orașe ale Europei, pentru a stăpâni mai bine viața financiară a continentului, vezi cartea lui Theo-Doedalus, intitulată „L'Angleterre juive - Israel chez John Bult”, Ed. III, din 1913, pag. 222-42.

demnitatea omenească constă în conștiința drepturilor pe care le are și totodată în aceea a drepturilor pe care nu le are individul, iar nu în singura desfășurare după bunul său plac a temei „EULUP”său.

Puterea noastră va fi glorioasă, deoarece va fi mare, va stăpâni și îndruma, și nu se va lăsa târâtă de șefi de partide și de oratori care zbiară cuvinte bune, pe care le numesc principii înalte dar care nu sunt, la drept vorbind, decât niște utopii. Puterea noastră va fi stăpâna ordinii din care se naște toată fericirea oamenilor. Aureola acestei puteri îi va câștiga o adorație mistică și venerația poporului. Adevărata forță nu stă la târguiala cu nici un fel de drept, nici chiar cu cel divin; de aceea nimeni nu îndrăznește să o atace și să-i răpească nici cea mai mică părticică a puterii ei.

COMENTARIU LA CAPITOLUL XXII

Motto: „Evreii sunt un vierme intestinal ce ne roade pe noi drept la inimă” (B. P. Hașdeu)

În acest capitol autorul mărturisește „tot răul ce jidanii au fost obligați să-l facă umili timp de secole”.

De ce această obligație? Pentru cape ruinele creștinismului să ajungă la domnia universală a lui Israel. Aceasta este porunca cărților lor sfinte, acestea sunt învățăturile Talmudului, care în secolul al XX-lea se realizează și încep a fi mărturisite chiar de scriitorii lor din vremea noastră. Există la ei o perfectă unitate de vederi, de simțire și de acțiune, din cele mai vechi timpuri, și până astăzi. Câteva dovezi, care pot servi ca jaloane depărtate, de-a lungul veacurilor:

În cartea VII a Deutoronomului, întâlnim următoarele învățăminte:

„Nu vei trata nici un fel de alianță cu popoarele din țara în care vei intra.

Nu te teme că celelalte națiuni sunt mai numeroase ca tine, căci cel Etern, Dumnezeuul tău, este și puternic și teribil și le va spulbera dinaintea ta, - nu dintr-o dată, dar puțin câte puțin, până vor fi exterminate.

Tu vei distruge toate popoarele pe care Dumnezeuul tău cel Etern ți le va da în mână.

Cel Etern îți va da în mâna ta pe Regii lor, de care nu se va mai vorbi pe Pământ”¹¹

Ceea ce are o deosebită însemnătate, este faptul că învățămintele destăinuite au un caracter teoretic, deci nu se pot schimba. În adevăr, aceeași tradiție religioasă de distrugere a tot ce nu este evreiesc, se continuă și prin cuprinsul Talmudului. Ce este Talmudul? Hașdeu¹² îl definește astfel: „Talmudul se poate numi tot ce au lucrat până acum rabinii, în curs de optsprezece secole și tot ce vor mai lucra de acum înainte în secole nesfârșite”. Deci un comentariu al învățăturilor biblice, al cărui principiu caracteristic este: „nu te amesteca cu celelalte neamuri” (Hașdeu, op. cit., pag. 25). Care este rolul rabinilor? Să ascultăm pe cel mai strălucit reprezentant al intelectualității românești:

„Istoria Evreilor se împarte în două epoci: dintâi, Evreii vrând o țară proprie a lor; și apoi, Evreii crescând din sudoarea străină, precum crește mușchiul pe alte plante nobile. În primele secole ale creștinismului, îi vedem alungați din Palestina de armele Romei; și de atunci încolo, dintr-un popor tare, compact, liber, îl vedem degenerând tot mai mult în vagabonzi slabi, împrăștiați, târători...” „Fiecare comunitate evreiască avea câte unul sau mai mulți rabini, adică dascăli, însărcinați cu explicațiunea și aplicarea legilor divine și umane cuprinse în Biblie. Precum Moise fusese odată mijlocitor între Dumnezeu și poporul lui Israel, de asemenea, rabinii ajunseră acum a fi mijlocitori între Moise și Evreii cei deșărați. Precum Moise avusese odată privilegiul de a atribui lui Dumnezeu propriile sale gânduri și pasiuni, de asemenea rabinii căpătară acum prerogativa de a atribui lui Moise tot ce le venea lor la socoteală. Precum jidanii cei antici nu puteam cunoaște pe Dumnezeu decât numai prin Moise, de asemenea, jidanii ăștia posteriori, nu mai puteau cunoaște pe Moise decât numai prin rabini. În fine, rabinii fură instrumentul care a operat pe nesimțite trecerea judaismului de la religiunea-i primitivă biblică la o altă religie mai corespunzătoare cu noua poziție națională și socială a Evreilor!”¹³

Dacă ne întrebăm care sunt învățăturile religiei și moralei propovăduite de rabini, răspunsul îl avem în următoarea caracterizare generală dată de Hașdeu¹⁴:

„În rabinism în zadar ați căuta un pai de fraternitate umană, o umbră de ospitalitate, o scânteie de liberalism”.

¹¹ Cf. Alexandru Iarca, „Destinul și istoria evreiască”, 1922, pag. 43.

¹² Cf. „Talmudul”, conferință ținută la 1866 de B.P. Hașdeu, publicată la Biblioteca Universală, în 1916, pag. 14.

¹³ Cf. Hașdeu, op.cit., pag. 7-8.

¹⁴ Ibid., pag. 26.

Iată ce se cuprinde în rugăciunile matinale ale jidanului:

„O, Doamne, dezrădăcinează, surpă, dărâmă și nimicește pe toți ne-evreii”; iar în a doua zi de Paști toate sinagogile răsună de următoarea invocație: „Fă, Doamne, și de astă dată, precum făcuși în acea noapte, în care cutreierând Egiptul, ai păstrat pe evrei și ai secerat pe ne-evrei¹⁵ .

Iată un sfat luat din Talmud: „Când întâlnești în cale-ți un creștin, salută-l; dar aceasta să o faci numai până ce vei reuși a te emancipa; de îndată însă, ce va sosi ora ca evreii să fie mai tari, atunci să nu mai suferi pe creștini între voi, nici ca pe locuitori, nici ca pe neguțători, nici ca pe drumași”.

Așadar, întâlnim și în Talmud aceeași împotrivire de a se adapta, aceeași intoleranță, aceeași intenție distructivă ca și în cărțile lui Moise¹⁶.

Dar, în purtarea lor față de celelalte popoare, cum se prezintă jidanii, de când secolul al XIX-lea le-a adus egalitatea civilă și politică? S-au abătut de la căile Talmudului?, ori profită de libertate ca să ajungă mai repede la sfaturile străvechi concentrate în următoarele două formule: „Tu vei distruge toate popoarele pe care Dumnezeuul tău cel Etern ți le va da pe mână”?

Răspunsul îl dăm din cartea generalului celebru, care este și un puternic gânditor politic, Ludendorff, citând în traducere următorul fragment:

„Poporul evreiesc caută să dobândească domnia asupra popoarelor care l-au primit în sânul lor, și ca să-și ajungă acest scop, tinde să pună mâna pe toate avuțiile pe care le transformă în avere mobilă. Gândirea, pe care evreimea ne-o propagă după un plan stabilit, poate fi cuprinsă în următoarele trei cuvinte ademenitoare: „libertate, egalitate, fraternitate”. Nici neadevărul acestei formule, nici intențiile cu care ne este mereu prezentată, nu au fost pătrunse și nici astăzi încă nu s-au dezvăluit. Aceste vorbe au ca țintă supremă, să dezvolte pornirile noastre cosmopolite, să ne infiltreze o gândire internațională și pacifistă, să ne răpească bărbăția ca oameni și ca popor, pentru ca alții, cu o mai puternică voință națională, să ne stăpânească, și mai ales aceia care ne spun acele vorbe”.

Și cum va fi această stăpânire? Poate vă închipuiți, Domnilor creștini, că sub regimul universal judaic veți înota în belșugul bunului trai, la umbra steagului lui Israel?

Să ascultăm mărturisirea jidanului Isak Blumchen¹⁷ în această privință, vorbind despre situația Franței sub călcâiul jidovesc:

„Cucerirea noastră este de pe acum un fapt împlinit. Am explicat (în cartea intitulată: A nous la France!) că nu voiam să scoatem francezii din Franța, cum au spus-o cu îndrăzneală unii dintre ai noștri, exaltați de victorie (cum e jidanul Semenov). Noi nu vom suprima decât francezii rebeli dominației noastre, adică un pumn de energumeni. Masa supusă și muncitoare a indigenilor ne este necesară, cum erau necesari Hoții spartanilor în Laconia, precum indușii sunt necesari Englezilor în Hindustan”.

Înțelegeți ce vă așteaptă, Domnilor indigeni!

CAPITOLUL XXIII

Conținut: Reducerea producției obiectelor de lux. Mica industrie. Lipsa de lucru („șomajul”). Oprirea beției. Condamnarea la moarte a societății vechi, pentru a o învia sub o altă formă. Alesul lui Dumnezeu.

Pentru ca popoarele să se obișnuiască cu supunerea, trebuie obișnuite mai întâi cu modestia, și prin urmare trebuie micșorată producția obiectelor de lux. Prin aceasta vom îmbunătăți moravurile stricate de rivalitatea luxului. Vom restabili mica industrie, care va aduce atingere capitalurilor particulare ale fabricanților. Acest lucru e trebuincios și pentru motivul că marii fabricanți conduc, adesea fără a o ști, ce-i drept, spiritul maselor împotriva guvernului. Un popor care se ocupă cu mica industrie, nu cunoaște „șomajul”, lipsa de lucru, e legat de ordinea existentă și prin urmare de puterea stăpânirii. „Șomajul” e lucrul cel mai primejdios pentru guvern.

¹⁵ Ibid, pag. 27.

¹⁶ Dar nu s-a schimbat acest spirit la Jidani în secolul al XIX-lea, al complectei libertăți, fără deosebire de rasă și religie în Occidentul civilizată. Nu, este răspunsul categoric și documentat. La cei mai străluciți reprezentanți ai rasei semite, care au jucat rol în politica, literatura, știința Europei, a rămas ceva negativ, răzvrătit și dizolvat, transmis din generație în generație prin puterea sângelui, mai tare decât influența mediului arian. Recomandăm în această privință cartea intitulată „L'Esprit juif” a lui Maurice Muret, unde autorul face o pătrunzătoare analiză a lui Spinoza, Heine, Beaconsfield, Karl Marx, Georges Brandes și a lui Max Nordau.

¹⁷ . Cf. „Le droit de la race supérieure”; Cracovia, 1914, pag. 4.

Pentru noi, însemnătatea lui va pieri, de îndată ce puterea va trece în mâinile noastre. Beția va fi de asemenea oprită prin lege și pedepsită ca o crimă împotriva omenirii, deoarece oamenii care cad în ea sunt transformați în dobitoace sub influența alcoolului.

Supușii, o repet încă odată, nu se supun orbește decât unei mâini hotărâte, cu desăvârșire independente de ei, în care văd o sabie care-i apără și un sprijin împotriva nenorocirilor sociale... Ce nevoie este să vadă în regele lor un suflet îngeresc? Ei trebuie să vadă în el întruparea puterii și a tăriei.

Domnitorul care va lua locul guvernelor de astăzi, care își târăsc viața în mijlocul societăților demoralizate de către noi, care au tăgăduit chiar puterea lui Dumnezeu, și în sânul cărora se ridică din toate părțile focul anarhiei, acest domnitor va trebui înainte de toate să stingă această flacără mistuitoare. De aceea el va trebui să osândească la moarte asemenea societăți, chiar dacă ar trebui să le înecă în propriul lor sânge, pentru a învia sub forma unei armate bine organizate, luptând cu conștiință împotriva oricărei infecții capabile de a îmbolnăvi trupul statului.

Acest ales al lui Dumnezeu e numit de sus, pentru a sfârâma puterile nesăbuite, mișcate de instincte iar nu de rațiune, de bestialitate iar nu de umanitate. Aceste puteri triumfă astăzi, jefuiesc, săvârșesc tot felul de violențe, sub pretextul libertății și al unor drepturi. Ele au nimicit orice ordine în societate pentru a ridica pe aceste dărâmături tronul Regelui lui Israel; dar rolul lor va fi încheiat în momentul ridicării pe tron a regelui nostru.

Atunci vom putea spune popoarelor: mulțumiți lui Dumnezeu și plecați-vă înaintea aceluia care poartă pe fața lui semnul acelei predestinări, spre care însuși Dumnezeu i-a îndreptat steaua, pentru că nimeni, afară de el, să nu vă poată descătușa din lanțurile tuturor volnicilor și ale tuturor relelor.

COMENTARIILE LA CAPITOLUL XXIII

Jidanul autor, presupunând sosită domnia lui Israel, mai face în acest capitol unele aprecieri privitoare la instituțiile creștine pe care treptat-treptat le va fi distrus. Spre exemplu, este știut că marea industrie a desființat mica industrie, că la această distrugere a participat marele capital pe care, mai ales jidanii, au știut să-l acapareze. Așadar, amestecul lor în această prefacere din viața economică nu se poate tăgădui. Dar, ceea ce interesează mai mult, este faptul că, prefacerea nu s-a mărginit numai pe tărâmul economic, ci prin mașinații subversive, curat evreiești, s-a întins și în viața politică. Și anume: capitalistul jidan având în mână masa muncitorilor prin puterea ce-i dă aurul, influențează, și conduce această masă ușor iritabilă împotriva principiului de ordine, deci împotriva guvernului. Autorul Protocoalelor recunoaște în acest capitol că „marii fabricanți conduc, adesea fără a ști, ce-i drept, spiritul maselor împotriva guvernului”. Dar când o fac cu intenție, după un plan de mai înainte stabilit? Cu atât mai mult au atunci masele în mâna lor, pe care le vor arunca la atac la momentul oportun. Această concluzie nu este o simplă presupunere, ci o mărturisire a lor. În adevăr, protocolul III ne dezvăluie planul în următorii termeni: „Când vom fi dat naștere, cu ajutorul tuturor mijloacelor ascunse, de care dispunem prin aurul care e în întregime în mâinile noastre, unei crize economice generale, atunci vom arunca în stradă gloatele întregi de muncitori, în aceeași zi, în toate țările. Europei.

Aceste gloate vor vărsa cu sete sângele acelora pe care, în simplitatea neștiinței lor îi pizmuesc încă din copilărie, și ale căror bunuri le vor putea atunci jefui.

Ele însă nu se vor atinge de ai noștri, deoarece momentul atacului ne va fi cunoscut dinainte și-vom fi luat măsuri pentru a ne pune la adăpost”.

În ce privește înfăptuirea acestui plan, știm cum. mulțimea din Rusia, asmuțită de agenții revoluționari în mare parte jidani, au jefuit toate averile așa zișilor „burjuj”, ale acelei burghezimi, contra căreia cu 70 de ani înainte jidanul Karl Marx își îndreptase teoriile lui distructive¹⁸.

În alte țări, afară de Ungaria, planul din Protocoale deocamdată nu s-a putut pune în practică. Dar în ce privește metoda de a mobiliza masele, aceasta se exercită de pe acum, pentru momentul oportun, în Statele Unite¹⁹ Și

¹⁸ Aceluia care se îndoieste de legătura dintre bolșevismul rusesc și teoriile lui Karl Marx, îi amintim următoarea afirmație a marelui economist și sociolog german W. Sombart: „Bolșevismul este fratele adevărat al sindicalismului revoluționar; amândoi au același tată: pe Karl Marx; amândoi frații au aceeași mamă: Revoluția”. (Cf. „Sozialismus und Soziale Bewegung”, Jena, 1920, Ed. IX, pag. 144).

¹⁹ Asupra mașinațiilor jidovești în Statele Unite, prin care organizează așa numitele „Massenversammlungen”, cf. Ford, opt. cit., II, pag. 74, 130-131 și 86, unde autorul american scrie: „Culisele cele mai eficiente, în dosul cărora iudaismul își ascunde intențiile, sunt adunările în masă. Comitetul jidovesc american, zis Ketfiliah, poate în

anume: jidanii recurg la mijlocul de a mobiliza masele jidovești din orașe și grosul populației neștiutoare, pentru a face manifestații politice care să impresioneze guvernele slabe și chiar să le răstoarne.

Astfel se poartă jidovimea în orașele creștine, unde cu orice preț, ajutată de asociațiile lor secrete, caută să pună stăpânire, cumpărând tot mai mult imobilele urbane. Orașele fiind centrele în care jidanul poate exploata prin speculație mai ușor munca celorlalți, fiind locurile unde se concentrează energia și inteligența conducătoare, și de unde deci se cârmuiește restul țării, este firesc ca asupra centrelor urbane să se arunce jidovimea ca lăcustele. Cu ce efect? Să ascultăm pe Ford în această privință, rămas pe gânduri de năpădirea evreilor în orașele țării lui (op. cit. I, pag. 154):

„Este o chestiune americană, că orașele, despre care se spune tineretului în școală că sunt centrele libertății și fortărețele americanismului, că aceste orașe, din punct de vedere financiar și politic, devin așezăminte semite și centre de recrutare ale bolșevismului mondial”.

Cu privire la aceste cuiburi ale bolșevismului, iată ce scrie autorul american (op. cit., II, pag. 146): „Bolșevismul rus s-a dezvoltat în cartierele de Est ale New York-ului și a fost promovat prin încurajarea religioasă, morală și financiară a personalităților conducătoare ale evreimii. Leon Trotzky e originar din Est-New-York. Puterile care l-au sprijinit aveau centrul lor în „Kehillah” (organizație secretă jidănească). Această organizație și comitetul american jidovesc aveau interes ca puterea, care fusese aliată Statelor Unite în război, să se prăbușească. Bolșevismul rus a fost susținut (și este încă) de aurul jidovesc din Statele Unite”.

Dar numai sămânța bolșevismului o aruncă jidanul, pe unde trece? Nu, nu numai ațâț! El schimbă mentalitatea poporului în mijlocul căruia trăiește, îi pervertește simțul moral, îi strică gândirea cea dreaptă și cinstită, transformă cu totul aspectul locului unde se așează în masă. Pentru a dovedi această nefastă influență, vom lua ca exemplu un fapt din țara cea mai bogată, cea mai puternică după război, cea mai bine înarmată în lupta pentru existență, care totuși este amenințată de acțiunea dizolvantă a jidanilor. Ne gândim la Statele Unite.

În ce privește evreii aceeași situație domnește și în România. Cine se îndoiește de această tristă realitate, să consulte cartea foarte instructivă a dlui Vasiliu, „Situația demografică a României” și va afla că din populația noastră urbană numai 28% sunt români; iar restul minorități. Ceea ce nu trebuie să scape atenției noastre este mai ales faptul că alte populații minoritare se lasă în bună parte conduse de jidani, care le propagă ura contra neamului nostru și le îndeamnă la porniri șoviniste și neloiale contra statului român. Cine alții decât jidanii, conduc presa maghiarilor iredentiști din Ardeal? Așa fiind situația în orașele țării, se impune nu numai ca regimul nostru electoral să fie astfel întocmit încât să se asigure elementului autohton o indiscutabilă preponderență în parlament; ci trebuie luate măsuri legislative, ca administrația orașelor din România să nu capete un aspect străin, prin faptul că majoritatea populației urbane nu este încă românească. Constituția a stabilit principiul că statul român are un caracter național unitar și deci nu se poate admite ca administrația comunelor urbane să poarte pecetea străinismului. Legiuitorul român va trebui să chibzuiască bine soluțiunea acestei probleme, în care cea mai mare greutate ne-o fac înșiși evreii, și, în pregătirea viitorului nostru printr-o organizație temeinică, îi invităm să reflecteze.

Tuturor veneticilor semiți, le-am dat noi înșine o mână de ajutor, prin dispozițiile mult prea largi din Constituție; mai mult nici nu le trebuie. Alt ajutor le dă puterea ascunsă de peste hotare; iar în țară îi ajută presa, în a cărei strună cântă toți acei domni umanitariști români, ce își primesc răsplata serviciilor prin aureola de tămâiere fabricată în atelierele presei evreiești.

Care e tactica acestei prese? Aceea recomandată de Protocoale (cap.V) de „a destrăma toate forțele colective”. Evreii sunt fățarnici și merită subliniată acea discordanță între vorbele mincinoase aruncate de ei pentru uzul credulilor și între adevăratele intenții, care, realizate fiind, le aduc lor și numai lor bani și putere. Foarte exact îi demască Ford (op.cit. I, pag. 79-83) în următoarele rânduri:

„Jidanul este adversarul oricărei întocmiri care nu este jidănească. Când dă frâu liber înclinațiunilor lui, el este republican în monarhie, socialist în republică, iar față de socialism este bolșevic.

Care sunt motivele acestei acțiuni dizolvante? Întâi, o lipsă totală a unei convingeri democratice. Jidanul, după firea lui, este despot. Democrația este bună pentru restul omenirii; pe când jidanul, oriunde s-ar afla, constituie o

24 de ore să țină adunări în masă în orice oraș. Acestea sunt mijloace de luptă curat mecanice, nu pentru a exprima deschis opinia jidănească, ci pentru a influența „opinia publică” într-o anumită direcție. Prin adunări populare în masă, guvernul a fost silit să denunțe convenția comercială cu Rusia; prin asemenea adunări, guvernul a cedat și a renunțat la cercetarea stării de cultură a imigranților și în fine s-a abrogat legea prohibiției imigrării în Statele Unite.

aristocrație de un fel sau altul. Democrația este numai instrumentul, pe care agitatorii jidani îl pun în mișcare, spre a se ridica ei la nivelul general, sub care până atunci erau confunși. Îndată ce au ajuns la acel nivel, încep imediat a face eforturi spre a dobândi privilegii, ca și cum ar avea dreptul la o situație privilegiată: un exemplu de cel mai înspăimântător privilegiu de care s-au bucurat, ni-l oferă situația ce au avut-o la Conferința de Pace după războiul mondial. Jidanii sunt astăzi singura națiune, ale cărei privilegii speciale și extraordinare au fost asigurate la acea Conferință”.

CAPITOLUL XXIV

Conținut: întărirea rădăcinilor regelui David. Pregătirea regelui. îndepărtarea moștenitorilor direcți. Regele și cei trei inițiatori ai săi. Regele-destin. Curățenia obiceiurilor exterioare ale regelui evreilor.

Acum voi trece la mijloacele asigurării rădăcinilor dinastice ale regelui.

Aceleași principii ne vor conduce, care au dat până acum înțelepților noștri frânele tuturor treburilor lumii. Noi vom îndruma gândirea întregii omeniri.

Mai mulți membri ai rasei lui David vor pregăti pe, regi și pe moștenitorii lor, alegând nu după dreptul ereditar, ci după însușirile lor strălucite; îi vor iniția în tainele ascunse ale politicii, în planurile de guvernământ, cu condiția totuși ca nimeni să nu cunoască aceste secrete. Scopul acestui fel de a lucra este ca toată lumea să știe că conducerea nu poate fi încredințată celor care nu sunt inițiați în misterele artei sale

Numai aceste persoane vor putea învăța aplicarea planurilor politice, învățămintele experienței veacurilor, toate observațiile noastre asupra legilor politico-economice și asupra științelor sociale, într-un cuvânt întregul spirit al acestor legi, pe care natura însăși le-a făcut neclintite, pentru a egaliza raporturile dintre oameni.

Moștenitorii direcți vor fi adesea înlăturați de la tron, dacă în timpul lor de studii, dau dovadă de ușurință, de blândețe și de alte însușiri primejdioase pentru putere, care îl fac incapabil de a governa, și care sunt dăunătoare funcțiunii regale.

Numai aceia care sunt absolut capabili de o guvernare hotărâtă, neînduplecată până la cruzime, vor putea primi frânele de la înțelepții noștri.

În caz de boală care ar pricinui slăbirea voinței, regii vor trebui să remită frânele stăpânirii, după cum spune legea, în alte mâini, care vor fi capabile.

Planurile de acțiune ale regelui, planurile sale imediate, nu vor fi cunoscute nici chiar de aceia care vor purta numele de prim-sfetnici ai tronului.

Singur regele și cei trei inițiatori ai săi vor cunoaște viitorul.

În persoana regelui, stăpân pe sine însuși și pe omenire, mulțumită unei voințe neclintite, toți vor crede că văd destinul cu căile lui necunoscute. Nimeni nu va ști ce vrea să atingă regele prin poruncile sale, și de aceea nimeni nu va îndrăzni să se pună de-a curmezișul drumului necunoscut.

Trebuie, bineînțeles, ca inteligența regelui să corespundă planului de guvernământ care-i este încredințat. Iată pentru ce nu se va putea urca pe tron decât după ce îi va fi fost pusă la încercare de către înțelepții despre care am vorbit. Pentru că poporul să-și cunoască și să-și iubească regele, trebuie ca acesta să vorbească poporului pe piețele publice. Aceasta dă naștere unirii necesare a celor două forțe, pe care astăzi le-am despărțit prin teroare. Aceasta teroare ne era indispensabilă câțiva timp, pentru ca aceste două forțe să cadă, separat, sub influența noastră.

Regele jidanilor nu trebuie să stea sub puterea patimilor, și mai ales sub puterea voluptății: el nu trebuie să dea prin nici o latură a caracterului său întâietate instinctelor asupra inteligenței. Voluptatea lasă înrâuriri primejdioase asupra facultăților intelectuale și asupra limpezimii vederilor, întorcând gândurile omului asupra părții celei mai rele și celei mai animalice a activității omenești.

Stâlpul omenirii - în persoana domnitorului universal din sămânța sfântă a lui David - trebuie să jertfească poporului din toate gusturile sale personale.

Suveranul nostru trebuie să fie de o corectitudine exemplară.

COMENTARIILE LA CAPITOLUL XXIV

Este un fapt psihologic cunoscut că: imensa majoritate a criminalilor mărturisesc crima înainte de a muri. Această lege stăpânește și națiunea evreiască. Protocoalele înțelepților Sionului constituie o dovadă. Ce sunt aceste Protocoale decât o îngrozitoare mărturisire a tuturor suferințelor ce au provocat jidani omenirii creștine? Nu ne dau ele cheia pentru a înțelege tot răul ce bânuie astăzi în omenire? Nu se pătrund mai exact și mai adânc în lumina Protocoalelor, adevăratele cauze ale frământărilor. Pretutindeni observăm amestecul jidovesc, dizolvant. Chiar un om ca Bismark a trebuit să facă compromisuri cu această față ocultă, care pe vremea lui nu părea atât de periculoasă.

Astăzi însă lumea a început să se deștepte. O puternică suflare antisemită, nu retrogradă, nu obscurantistă, nu pornind din motive religioase cum clevetesc jidani, ci luminată, națională, izvorâtă din adâncurile instinctului de conservare, se ridică tot mai impunătoare din statele cele mai înarmate în lupta pentru existență. Această mișcare crește pe zi ce trece, cucerește pe indiferenți și convertește pe umanitariști, care totuși simt că , Patria este mai aproape decât Umanitatea. Când lumea creștină a început să vadă primejdia, când îi simte apăsarea și când, încet dar sigur, se pregătește să scuture jugul domniei jidovești, nu rămâne vreo îndoială de partea cui va fi izbânda? Rămâne a ne lumina națiunile pe care jidani le zăpăcesc încă prin presa lor, a se revizui toate concepțiile false fabricate în officinele semite, a se pune ordinea în locul dezordinii ivite după marele război și întreținute de jidani, a se ridica în sufletul oricărui nejidan pe altarul Patriei mai presus de toate utopiile cosmopolite; și atunci în loc să se înfățișeze lumii înmărmurite despotismul majestuos a iudaismului, se vor împlini cu dreptate cuvintele din Sfânta Scriptură: Pieirea ta prin tine Israele!...

SFÂRȘITUL „PROTOCOALELOR”

ÎNCHEIERE

Cine își închipuie că „Protocoalele”, - comentate în această ediție, în grabă, pentru a deștepta cât mai e timp pe adevărații români asupra pericolului evreiesc, - constituie cea dintâi mărturisire a jidanilor că ținesc să dărâme actuala ordine socială creștină, se înșeală amar. Asemenea apreciere sumară și superficială provine de obicei din faptul că nici oamenii noștri politici, nici intelectualii noștri, în imensa lor majoritate, nu cunosc chestiunea evreiască. Fiecare din ei constată răul în oarecare măsură, simte o anumită apăsare invizibilă și efectivă, dar nu s-a ridicat la un studiu aprofundat, spre a pătrunde problema în toată adâncimea și întinderea ei internațională.

Mareșalul Ludendorff, care este și un cap politic, a făcut următoarea afirmație, ce dă prilej de gândire serioasă: „Dacă vom studia cu deamănuntul istoria poporului evreu, organizațiile lui, felul său de a lupta, vom ajunge să scriem altfel istoria lumii. Această schimbare în tratarea istoriei va fi cu atât mai mare , cu cât ne apropiem de actualitate”²⁰

„Protocoalele înțelepților Sionului” nu constituie decât una din edițiile atâtor planuri jidovești de dată mai veche, lucrate în taină, care de mult ținesc la desființarea principiului de autoritate din lumea creștină. Pentru a dovedi identitatea de gândire dintre învățămintele²¹ din „Protocoale” și cele din o serie de proiecte jidovești din alte vremuri, spre a dovedi că există una și aceeași conducere ascunsă, care lucrează după același program unitar în toate țările, vom cita și lămuri un fragment din instrucțiile date de către Direcția supremă a Francmasoneriei, lui Garibaldi²² în 1860, când a ales pe eroul Italiei ca Maestru suprem cu cel mai înalt grad în

²⁰ Cf. Ludendorff, „Kriegführung und Politik”, ediția II, din anul 1922 pag. 51. Ultimele cuvinte ale acestui citat din autorul german, se pot preciza în felul următor: cu cât pătrundem mai adânc în tainele diplomației contemporane.

²¹ Este foarte probabil că conținutul Protocoalelor provine din notele luate de un discipol, după cursul ținut de vreun mare învățat jidan, într-o întâlnire secretă și exclusiv jidovească. Aceasta rezulta, spre exemplu, din următoarea frază cuprinsă în Protocolul XVI: „Când voi fi isprăvit expunerea programului nostru de lucru pentru zile de acum și pentru viitor, o să vă arăt bazele acestor teorii”. Cf. de asemenea începutul Protocolului X: „încep astăzi repetându-vă ceea ce v-am mai spus altădată, și vă rog să vă aduceți aminte...”

²² Alegerea lui Garibaldi dovedește abilitatea jidanilor. Nimeni în Italia nu se putea îndoi de sinceritatea eroului național, când luptă spre a reduce puterea Vaticanului, care, din motive egoiste, se opusese unității italiene. Pentru acest ideal, toată națiunea italiană, dornică de unire, era de partea francmasoneriei. Dar, realizarea idealului național nu era decât un fapt divers, pentru Conducerea Francmasoneriei, care, înlesnind unitatea Italiei, se apropia de altă țintă, ce stă încadrată într-o politică mult mai largă dărâmarea autorității bisericești. E de observat că marele Cavour a protejat înflorirea Francmasoneriei, că afară de Garibaldi, au mai fost Mazzini revoluționarul

ierarhia masonică. După ce arată ilustrului neofit, care sunt principiile după care se va călăuzi ca servitor credincios al acestei asociații secrete mondiale, și explică ce înseamnă libertate și egalitate, denuște astfel fraternitatea masonică:

„Fraternitatea, făgăduința atotputernică prin care am statornicit puterea noastră, înseamnă:

- a) Fraternitatea în francmasonerie pentru a constitui un Stat în Stat cu mijloace și cu o funcțiune independente de Stat și necunoscute acestuia.
- b) Fraternitatea în francmasonerie, pentru a constitui Stat deasupra Statului, cu o Unitate, un cosmopolitism, o universalitate care fac acea Unitate superioară Statului și care conduce Statele.
- c) Fraternitate în francmasonerie, pentru a constitui un Stat contra Statului, atâta timp cât vor exista armate permanente ca instrument de represiune, ca principii de parazitism și obstacol al oricărei fraternizări.

Cu Fraternitatea (astfel înțeleasă) ca pârgie, și prin ura dezlănțuită între oameni ca punct de reazem, noi vom face să dispară pentru totdeauna Parazitismul și Represiunea armată, aceste flagele neîmpăcate, această groază sălbatică a neamului omenesc”. (Vezi Paul Ruse L’ Ennemie sociale”, pag. 43-44, și Anexa de la sfârșitul acestei cărți).

Să vedem cum aceste instrucțiuni, care concordă exact cu învățămintele din Protocoale, s-au aplicat și se aplică tot mai mult în viața statelor creștine, prin puterea crescândă a iudaismului.

I. Stat în Stat. Oricine știe că Jidanii sunt organizați în comunitățile lor, care numai pe dinafară apar ca asociații religioase, pe dinăuntru însă, constituie o organizație aparte, cu putere administrativă, judecătorească și legiuitoare față de membrii așa zisei „comunități”. Această organizație urmărește scopuri cu totul deosebite de viața statului în care trăiește. De o solidarizare cu interesele permanente ale statului, nici nu poate fi vorba. Oricâte drepturi s-ar da jidanilor, cum li s-a acordat în toate statele o perfectă egalizare cu autohtonii, ei nu renunță la organizația lor aparte, pentru că constituie o națiune aparte. Un exemplu din țara noastră: Prin Constituția din 1923 li s-a acordat deplinătatea drepturilor politice; și totuși nu numai că păstrează, dar întăresc prin toate mijloacele „Uniunea Evreilor Români”. În numele acestei Uniuni, ca corp separat, reprezentanții ai evreimii se prezintă la autoritățile noastre și își permit să trateze ca de la putere la putere: Stat în Stat²³. Și au dobândit atâta autoritate, intimidază astfel pe miniștri, încât nu numai că influențează pe cei slabi de înger în hotărârile lor, dar îi fac să și revină, asupra măsurilor luate și publicate în Monitorul Oficial.

II. Un Stat deasupra Statului. Un exemplu de această realizare a politicii jidovești ne oferă Liga Națiunilor, unde puterile anglo-saxone au preponderența, dar de fapt sunt mânate de la spate de forța mondială a jidanilor. Cine se îndoiește că această afirmație, să citească articolul lui Ford, din lucrarea mai sus citată (pag. 111-127).

Dar și înainte de războiul mondial se pot urmări mașinațiile jidovești în raporturile internaționale dintre State. Câte exemple, luate din Ford, op.cit., pag.84:

„Istoria diplomatică a Statelor Unite în ultimii 70 de ani este bogată în dovezi despre activitatea organizației jidovești B'nai B'rith (care și-a împărțit lumea în 11 districte, având până în prezent 426 organizații în subordine. Dintre aceste districte 7 sunt în America, iar celelalte 4 în Berlin, Viena, București, Constantinopol). În 1870 un membru al acestei organizații, Proxotto, a fost numit consul al Statelor Unite la București, cu scopul special „de a ameliora starea jidanilor crud persecutați în România”.

Ford continuă:

„Aceste persecuții au constat în apărarea țărănilor români contra celui mai rău dintre dușmanii lor: basamacul (rachiul) jidovesc și arendașul jidan. Această numire a avut loc după propunerea făcută de B'nai B'rith; tratativele au fost conduse de membrul Simon Wolf.

republican, contele Nigra un diplomat de valoare al Italiei, Crispi fost Președinte de Consiliu etc. Prin asemenea personalități, francmasoneria dizolvantă și jidovită dicta din culise mersul vieții publice.

²³ De o asimilare a elementului evreiesc, nici nu poate fi vorba. Dovadă e și următorul fapt: în Statele Unite, jidanii se bucură de toate drepturile și noii veniți le dobândesc, prin Constituția americană și aurul jidovesc, atât de repede ca în nici o altă țară. Și totuși acești intruși încetățeniți, rămân atât de străini de poporul care i-a primit, încât schimbă aspectul orașului, jidovesc mentalitatea autohtonilor prin presă, finanțe, teatru și literatură, în așa grad, încât marele American H. Ford (pag. 75), spune despre New York, unde sunt 1 1/2 milioane de jidani față de 5 milioane creștini, că acest oraș „este o provincie străină la limita Statelor Unite”. Aviz celor care ved în asimilarea jidanilor (Vezi Apendicele cărții noastre).

Acest Simon Wolf a fost 50 de ani în Washington reprezentantul permanent și oficial al pretențiilor jidănești. Dacă ar voi, ar putea să scrie o istorie plină de învățăminte asupra legăturilor dintre B'nai B'rith și numirile din diplomație. El a propus secretarului de Stat de la Externe, Bryan, să numească un jidan ca Ministru al Statelor Unite în Spania, spre a arăta acestei țări că Statele Unite nu aprobă izgonirea jidanilor din Spania în secolul al XV-lea. Jidanii împing pe Președintele Harding să numească ambasador pentru Germania un jidan, spre a arăta Germanilor nemulțumirea Statelor Unite față de împotrivirea Germanilor contra domniei jidovești în finanțe, în industrie și în politică. Aceasta concepție, că serviciul diplomatic american funcționează ca o agenție a pretențiilor mondiale jidovești, atare concepție s-a format de mult și a avut ca urmări unele numiri în diplomația americană, care pun poporul nostru pe gânduri”.

Alt caz, din articolul lui Ford, intitulat: „Cum a trebuit să se plece un șef de Stat” (pag.98-104): „între Rusia și Statele Unite exista o convenție comercială din 1840. Jidanii din Rusia plecau în America, obțineau repede cetățenia americană și se întorceau ca cetățeni americani în Rusia, sub protecția Statelor Unite. Această manevră le da putința, ca străini, să exploateze Rusia în mai multă libertate, decât dacă ar fi rămas supuși ruși. Guvernul rusesc oprește intrarea în țară a acestor pseudo-americani. Jidanii din Statele Unite țipă prin presa cumpărată de ei, împing la explicații diplomatice și cer președintelui Taft denunțarea convenției. Acesta refuză net. A treia zi, după refuzul dat delegației curat jidovești (vezi numele membrilor, pag. 102), Președintele Statelor Unite își pleacă capul și denunță convenția comercială cu Rusia. Aceasta nu înseamnă un Stat deasupra Statului, așa cum scria Maestrul jidov al Francmasoneriei, lui Garibaldi?

III. Un Stat împotriva Statului. Din momentul în care a pătruns în sufletul jidanilor convingerea că ei, ca „popor ales”, vor clădi un stat al lui Israel, universal, pe ruinele statelor creștine, este firesc ca jidanii din orice stat actual să lucreze astfel, încât să se poată apropia mai repede de realizarea idealului lor. De câte ori politica unui stat, starea socială a unei societăți, nu promovează interesele lor, este firesc ca ei să se opună din răspuțeri, să fie dușmanul înverșunat al aceluia Stat Să-și amintească bătrânii și să afle tineretul nostru, că cele mai grele bârfiri, cele mai sfruntate neadevăruri, cele mai negre calomnii în străinătate, contra României, au pornit din sânul comunităților, evreiești din țară. Când Prințul Carol a venit în România la 1866, una din chestiunile cele mai spinoase, ridicate de propaganda dușmănoasă a jidanilor din țară, a fost chestiunea evreiască. Și pentru că bărbații de Stat ai României înțelegeau să nu cedeze, ci să apere patrimoniul strămoșesc, lupta a luat un caracter extern: este cunoscută scrisoarea trimisă Domnitorului Carol, viitorul rege Carol I, de jidanul Cremieux, prin care îi spunea: „dă afară din guvern pentru totdeauna pe Brătianu” („frapez Brătiano d'une revocation absolue”); este cunoscuta faimoasă notă diplomatică a lui Kogălniceanu, din 1868, prin care a luminat străinătatea, spulberând calomniile și minciunile răspândite în lumea întreagă de jidanii veșnic tânguitori și bârfitori din țara noastră. (Vezi: Verax „La Roumanie etlesjuifs”, pag. 141-146).

Așa se purtau jidanii în epoca de consolidare a României mici. Dar în România Mare cine împiedică consolidarea, discreditându-ne țara în străinătate? cine ne ponegrește prin presa jidovită ce își zice „independentă”? Jidanii. Răzleți? Nu; ci constituiți într-o formidabilă organizație secretă. Acestea nu sunt oare acte de ostilitate contra țării unde te hrănești și unde te îmbogățești prin exploatarea autohtonilor? %

Dar față de Rusia, cum s-au purtat în vremea țarismului? Despre propaganda făcută în străinătate, prin presa jidovită, împotriva Rusiei, Ford, în lucrarea citată, pag. 100, face următoarea apreciere:

„Propaganda contra Rusiei din cauza „persecuției jidanilor” constituie cea mai mare excrocherie mondială („der argste Weltbetrug”) a timpurilor noi”.

Spre a tăia orice putință de replică, făcută cu bună eredință, să ne întoarcem privirea către o țară, care până la 1920 nu a cunoscut „antisemitismul”, către Statele Unite.

Cum se manifestă acolo ostilitatea contra statului, în ultimii ani, de la încheierea păcii încoace?

Jidanii simțindu-se tot mai puternici, au început o campanie sistematică pentru a „iudaiza” societatea americană. Acolo nu mai este vorba de păstrarea intactă a ființei neamului evreiesc, ci de un atac pornit contra societății creștine. O sumă de pretenții formulate prin presa jidovită, dezvăluie această campanie. Luăm din Ford, pag. 76-82, câteva informații prețioase, spre a deștepta spiritul public românesc din România întregită:

„Să se suprimă orice indicație privitoare la Hristos, ce va apărea în documente oficiale și adunări publice, emanând de la autoritățile orașenești, de stat, sau federale. Se menționează protestul unui rabin contra guvernatorului din Arcansas, care într-o manifestație publică a întrebuințat „o expresie privitoare la Hristos”, „einen christologischen Ausdruck”.

Altă pretenție:

Jidanii să aibă dreptul să-și țină deschise duminica magazinele lor, fabricile lor, teatrele lor, să aibă dreptul să lucreze și să facă comerț duminică”.

Altă pretenție:

„Să se suprimă sărbătorirea Crăciunului în școlile publice, în piețele publice, în birourile poliției; să se interzică expunerea în piețele publice a brazilor de Crăciun, precum și cântări în public, prin care se glorifică nașterea Domnului”²⁴

Altă pretenție:

„Să fie dați afară din slujbe și urmăriți judecătorește, toți funcționarii care critică rasa jidovească, chiar când fac aceasta în interesul public”.

Altă pretenție:

„Să se instituie Beth Din's, adică tribunale jidovești, în clădirile oficiale ale tribunalelor actuale. În mai multe locuri s-a și admis atare cerere.”

Altă pretenție:

„Să fie interzisă expresia „creștin” sau expresia „stat, religie și naționalitate” în toate publicațiile oficiale, pentru că ating drepturile jidovești și înseamnă degradarea jidanilor”.

După aceste pretenții și multe altele, Ford, găsind că jidanii prea întind coarda răbdării americane, face următoarele aprecieri:

„Acum, orice american trebuie să vadă că drepturile lui (nu ale Jidanilor) sunt atinse, prin exploatarea simțului lui de dreptate. El vede că: astăzi singura intoleranță religioasă efectivă este atacul jidanilor asupra drepturilor religioase ale altora, precum și hotărârea semită de a stinge orice urmă de caracter creștin²⁵ din viața publică a Statelor Unite. Orice privire și orice sunet despre ceea ce este creștin, le tulbură lor liniștea și pacea, și acest caracter creștin îl calcă în picioare de câte ori pot, prin mijloace politice. Unde duce aceasta, au arătat „școlile reformiste ale bolșevicilor din Rusia și din Ungaria”.

Rugăm pe cititor să pună în legătură această tendință de descreștinare, cu faptul că toată presa jidovească și jidovită din România a atacat, persiflat, târât în noroi dispoziția I.P.S. S. Mitropolitul Primat al României întregite, prin care a introdus un ceremonial mai impunător și mai pronunțat creștinesc la depunerea jurământului înaintea instanțelor judecătorești.

Spre a dărâma complet organizația actuală a societății creștine, mai trebuie sfărâmată și armata, scutul Statelor moderne, așa scrie Maestrul francmasonic. Această învățătură este cea mai potrivită cu firea jidanilor, ea rezultă din toată istoria lor și a lumii, și este mai ales ilustrată de puterea jidanilor în războiul mondial. A scrie adjectivul „războinic” pe lângă cuvântul jidan, înseamnă a face glume. Chiar în luptele lor naționale pe pământul Palestinei, n-au luptat ei, ci triburile străine de neamul lor, pe care le-au plătit ca mercenari. (Vezi: Maurice Muret, „L'Esprit Juif”, pag. 39). Acest neam de paraziți e așa de nefolositor în război, încât nimeni, până în secolul XK, nu l-a chemat la recrutare. Ar fi fost să se umple oștirile creștine cu elemente dizolvante și cu trădători. Numai după ce li s-au acordat drepturi cetățenești, au fost recrutați în diferitele state europene. Cu care rezultat? Răspunsul stă, între altele, în următoarele două fapte:

1. S-a propus a se face o statistică în Germania, spre a se afla numărul jidanilor care au luptat efectiv pe front în războiul mondial. Statistica nu s-a întocmit, fiind oprită de Jidanii atotputnici, pentru că s-ar fi rușinat neamul lui Israel de concluziile ei.

2. În Polonia s-a adus un proiect de lege prin care statul se dispensează de serviciile militare ale jidanilor. Dar în țara noastră, cum s-au purtat jidanii în timpul ocupației germane, și ca militari? .

²⁴ Cine se mai poate îndoi că cele trei pretenții, mai sus citate, nu pornesc din instrucțiile date în Protocoale, de a distruge religia creștină? Protocolul IV, conține următorul învățământ: „Iată de ce trebuie să dărâmăm credința și să smulgem din sufletul creștinilor însuși gândul Dumnezeirii și al Sufletului, pentru a-l înlocui cu socoteli și lipsuri materiale”. În Protocolul XVII se întâlnește următoarea mărturisire: „Ne-am îngrijit deja să discredităm clasa preoților creștini și să le dezorganizăm misiunea care ne-ar putea astăzi stânjeni mult”. În afară de veninul presei și al literaturii jidovești și jidovite, aruncat cu iscusință asupra fețelor bisericesti și instituțiilor creștine (Cf. Ford, op.cit. II, pag. 53-65).

²⁵ Nu numai în Statele Unite, și nu numai după războiul mondial, care a adus jidanilor putere și bogăție, formulează ei pretenții, care înseamnă a șterge orice urmă de caracter creștin din viața statului, - ci și în Franța, cu mult înaintea războiului mondial, Jidanii au afișat aceeași politică.

Cine voiește să afle ce isprăvi au făcut în războiul pentru întregirea neamului, în ce măsură au răspuns la chemare și cum s-a luptat cu „fața spre inamic”, să citească cartea dlui A. C. Cuza intitulată Jidani în Război”, din care, spre edificarea cititorului, extragem următorul rezumat:

I. În războiul de la 1877. Au trecut Dunărea 900 de jidani. N-a murit niciunul, au dispărut 4 jidani din Regimentul 13 Iași, care s-a acoperit de glorie.

Pentru fapta de a fi dispărut 4 jidani, au fost încetățeniți una mie după încheierea păcii. (Cf. A.C. Cuza, Jidani în Război, pag. 11).

II. În campania din 1913. La Corpul IV de Armată, au participat 5400 jidani dintre care 53% la front, iar 47% la părțile sedentare.

După arătările comandantului diviziei VIII, pe teritoriul căreia sunt cei mai mulți evrei, rezultă că de la 1900-1909, au fost recrutați în absență 1754 evrei și 6567 români; iar dezertările în timpul zvonului de război între noi și Bulgaria, prin Decembrie 1912 ianuarie 1913, au fost, în cifră rotundă, de 10,27% pentru evrei, și 0,60% pentru români”. (Cf. Cuza, pag. 14,16,18).

III: În războiul pentru întregirea neamului. La 741.309 Români mobilizați, au fost mobilizați 15.969 jidani; românii au fost mobilizați în proporție de 10% din populația românească a vechiului Regat, iar jidanii, cum erau cel puțin 300.000 - după declarația Primului Ministru din 1918, A. Marghiloman - rezultă că s-au sustras 50% de la recrutare. După statistica lui A.C. Cuza, cum locuiau 500.000 jidani în țară la 1916, urmează că s-au sustras în proporție de 70% de la recrutare. În loc să fie recrutați 50.000 de jidani, au fost recrutați circa 16.000, adică de 3 ori mai puțin decât se cuvenea, față de români.

Cum s-au purtat mobilizații jidani?

Din 15.969 jidani, 6078 au fost trecuți de la început ca necombatanți. S-a redus numărul așa zișilor combatanți, la 9951.

Din 9951 jidani, au trecut ca dezertori la inamic în așa măsură, încât la un dezertor român, apar 26 dezertori evrei. Vezi raportul Statului Major al Diviziei VI. (ibid., pag. 29).

Așadar, pe când au participat de 3 ori mai puțin la mobilizare, decât se cuvenea, după numărul populației, au dezertat de 26 de ori mai mult decât soldații români.

Printre dezertorii jidani, îl ocupă locul de frunte nu gradele inferioare, ci ofițerii medici, adică pătura cultă a elementului semit. (V. ibid., pag. 20-30).

Drept ultim argument, reproducem, mai jos, pentru a lumina pe cititorul român asupra calităților de militar și de patriot român ale jidanului, un act oficial, deosebit de elocvent: Ordinul Generalului Arghirescu, comandantul, în război, al Diviziei a Vi-a, nr. 5945, din 8 Octombrie 1917, dat către Divizia sa:

„Încă de la începutul războiului, am avut ocazia să constat că soldații români de religie mozaică se predau sau dezertează la inamic.

„Mărturia incontestabilă a acestor fapte rușinoase, o face acum statistica proceselor judecate la Curtea Marțială a Diviziei de la intrarea în campanie până azi.

Din totalul de 107 dezertori la inamic, 50 de cazuri sunt ale soldaților evrei, care, raportat la numărul luptătorilor evrei, revine peste 15 la sută dezertori la inamic, în timp ce dezertărie de aceeași categorie ale Românilor în raport cu numărul luptătorilor români, nu atinge nici 0,5 la. sută. La un dezertor român revin deci 30 de dezertori evrei.

Proporția este mai mult decât îngrijorătoare; ea dezvăluie mentalitatea și sentimentele antipatriotice ale acelor care s-au născut, au crescut și s-au hrănit pe pământul țării noastre, pentru ca la momentul de grea cumpănă s-o părăsească.

Această purtare lașă a soldaților de rit mozaic, care își calcă, fără scrupul, jurământul de credință și datoriile de cinste și omenie față de steagul țării, ne îndreptățește să admitem, că și acei rămași în rândurile noastre vor dezerta, când li se va prezenta ocazia, și că, dacă nu au dezertat până în prezent, este că nu au avut ocazie s-o facă.

„Ordon ca Comandanții tuturor unităților să ia măsurile cele mai potrivite cu situația în care se află unitatea fiecăruia, pentru a nu se mai oferi de aici înainte, în nici un chip, soldaților evrei, ocazia de a dezerta la inamic.

„Ei nu vor mai fi întrebuințați în patrulă, în posturile de santinelă, observatori, agenți de legătură, semnalizatori etc. Vor fi supravegheați cu rigoare și puși la lucru înapoia frontului, în condiții care prin ele însele să compenseze îndepărtarea de la posturile periculoase.

Fac răspunzători pe toți comandanții de unități, de dezertările viitoare ale evreilor, care nu vor putea reuși, decât numai datorita nerespectării acestui ordin,

Comandantul Diviziei VI.

General, (ss) Arghirescu

Din cele sumar expuse până aici, rezultă clar cum jidanii lucrează, conform cu preceptul francmasonic, pentru: un Stai în Stat, un Stat deasupra Statului și un Stat contra Statului.

APENDICE CONSTATĂRI

Făcute de miliardarul american Henry Ford Candidat la președinția Statelor Unite, în cartea sa intitulată „Jidanul Internațional”

Mărturisirea jidanilor către conaționali lor, că bolșevismul este opera lor.

Ford (op. cit., partea I, pag. 189) citează următoarea afirmație din ziarul „Evreul American” din 10 Septembrie 1920:

„Starea de lucruri pe care a produs-o cu atâta putere, în Rusia, idealismul jidovesc și nemulțumirea jidovească, tinde să se înfăptuiască acum și în alte țări, prin mijlocirea aceluiași însușiri istorice ale spiritului și inimii jidovești”.

Ibid., pag. 196:

„Dl Cohan scrie în ziarul Comunistul din Aprilie 1919: „Fără exagerare se poate spune că marea revoluție socială din Rusia s-a înfăptuit prin mâinile jidanilor. Masele proaste și apărate ale muncitorimii și țărănimii ruse, ar fi fost în stare să scuture jugul burgheziei? Jidanii au fost aceia care nu numai că au dus proletariatul rusesc către aurora Internaționalei, dar conduc și astăzi sovietele, care sunt puse în mâini sigure. Simbolul judaismului, care a luptat veacuri de-a-rândul contra capitalismului (!) a devenit și simbolul proletariatulului rus, precum arată și adoptarea stelei roșii cu cinci conțuri, care, precum este știut, a fost în vremuri mai vechi simbolul sionismului și al judaismului. Sub acest semn ne vine victoria, sub acest semn sosește moartea burgheziei parazitare. Lacrimile pe care judaismul le-a vărst odată, le va transpira prin stropi de sânge această burghezime”.

La pag. 194, Ford spune următoarele despre finanța internațională jidovească, care întreține bolșevismul:

„Adevărul întreg este că finanța jidănească din toate țările este interesată la existența bolșevismului, acesta fiind o întreprindere jidovească.

Ibid., I, pag. 190, despre tâlhăria bolșevică, deci jidovească.

„Acum vedem bolșevici ruși în țară la noi, defilând pe străzile New York-ului, cu tabachere de aur furate de la familiile ruse; vedem la ei bijuterii de tot felul, răpite femeilor ruse. Niciodată bolșevismul nu s-a înălțat mai sus decât a fi idealul cămătarilor și al hoților prin efracție. Dar va mai trece încă vreme până când America să primească ordine redactate în jidovește (ca în Rusia), sau până când femeile americane să cedeze bijuteriile lor „poporului ales”. Cu toată legătura ce este între evreul american, bolșevismul rus și Protocoale, totuși se găsesc scriitori Jidani, care au îndrăzneala să spună că numai nebunii văd acea legătură. Nu, numai orbii nu o pot vedea”.

Despre Kehillah” (Canalul), organizație secretă atotputernică, cu sediul în New York și cu ramificații în toată lumea Ford spune următoarele (II, pag. 68):

„În această organizație se întâlnesc în realitate toate grupările și toate interesele, acolo se întâlnesc membrii în calitate de jidani. Capitalistul și bolșevistul, rabinul și meseriașul, lucrătorii în grevă și patronul împotriva căruia sunt în grevă - toți se adună sub steagul lui Iuda. Dacă te atingi de capitalistul jidan îi sare în ajutor anarhistul jidan. Poate să nu se iubească între ei, dar mai tare este lanțul comun care îi leagă împotriva ne-jidanilor.

Kehillah (Canalul) este o organizație mai mult de atac decât de apărare contra Goimilor (creștinilor). Majoritatea membrilor ei au un caracter politic radical; sunt acele sute de mii din Estul orașului New York, care cu precauție au pregătit și înaintat expediția, ce trebuia să sfârșe imperiul rusesc, care chiar au ales pe jidanul care trebuia să fie succesorul țarului. Deși Kehillah păstrează acest caracter fundamental, se află totuși în capul organizației bărbați, al căror nume se rostește răsunător. În guvernul american, în justiție, în corpurile legiuitoare, în finanțe. Această organizație oferă aspectul măreț al unui popor consolidat ca rasă, cu credința vie

în viitorul lui, lucrând să depărteze toate deosebirile, un popor care se închide într-o puternică corporație pentru promovarea intereselor materiale și religioase ale rasei, este excluderea tuturor celorlalți.

POT FI EVREII ASIMILAȚI?

Autorul Theo-Doedalus, în cartea intitulată: „L'Angleterre vie; Israel chez John Bull”, ediția III, din 1913, pag. 55, scrie următoarele despre faptul că jidanii sunt inasimilabili și solidari pe toată suprafața globului:

Jidanul nu se absoarbe în mijlocul popoarelor printre care trăiește. Fie stabilit în Franța sau în Anglia, el rămâne izolat printre aceia, cărora le declară că este concetățeanul lor; este totdeauna în el ceva care strigă: eu nu sunt unul dintre ai voștri. În realitate el are ca frate pe jidanul rus, pe jidanul polonez, pe cel din Levant sau din Maroc, sărac, păduchios, superstițios, ignobil; pe când englezul și francezul, la al cărui privilegiu înțelege să ia o parte mai mult decât acesta, nu rămâne pentru inima lui de Semit decât un străin, un fiu disprețuit al apăsătorilor rasei lui.

Din acest sentiment, ce nu i se poate dezrădăcina, a ieșit organizația acelei vaste republici, despre care Alianța Israelită Universală rămâne o mărturie vie și atât de eficace încât a cuprins tot Pământul.”

DESPRE AMESTECUL DE PRETUTINDENI AL JIDANILOR

Ford, II, pag. 137:

„Nu trebuie să ne dea de gândit faptul că, ori de câte ori mergem la izvorul curentelor vătămătoare din viața noastră întâlnim grupuri de jidani? În transformarea sportului într-o afacere de vânzare, în finanța care exploatează, în reducerea artiștilor scenei la starea de a nu avea ce mânca, dăm peste un grup de jidani cu pricina. Jidani la călcarea ordinului de a se vinde alcool: Politica națională a războiului, în mâna jidanilor. Telecomunicația, un monopol jidănesc. Primejdia filmelor murdare pornește de la jidani. Tot ei, stăpâni ai gazetăriei prin presiunea afacerilor și a finanței; tot ei, îmbogățiți de război 89% față de creștini; tot ei, jidanii, organizatorii rezistenței active în contra obiceiurilor și deprinderilor creștinești. Și acum, această atmosferă înăbușitoare de așa zisă muzică populară, un miș-maș de stupiditate și imoralitate, iarăși jidani.

„Se zice la noi: lasă-mă să fac cântecele unui popor, și voi face cu acel popor mai mult decât pot legile. Ei bine, la noi în țară, jidanul are amândouă mijloacele în mână”.

AUTO-CARACTERIZARE JIDĂNEASCĂ

Jidanul Levi, unul din cei mai distinși conducători ai organizației jidănești americane B'nai B'rith, spune despre propria lui nație:

„Religia singură nu face poporul nostru. Cum am mai amintit, prin faptul că cineva a trecut la credința noastră, nu a devenit jidan. Pe de altă parte, jidanul de naștere rămâne jidan, chiar când s-a lepădat de credința părinților lui”²⁶

De aceeași părere sunt și oameni ca Brandeis, membru la Curtea de Casație a Statelor Unite. El spune:

„Noi mărturisim că noi jidanii formăm o națiune deosebită, în care fiecare jidan, oriunde ar locui și orice ar crede, face parte ca membru în mod necesar”.

Levi continuă:

Jidanii, în timp de 2000 de ani, abia dacă s-au schimbat în ce privește cifrele (statistica). Ei nu au dobândit prozeliți la religia lor. Ei și-au însușit arta, literatura și civilizația multor neamuri, dar s-au păstrat neatinși de amestecul de sânge. Ei au filtrat sângele lor în sângele altor popoare, dar puțini au primit din sângele altor popoare în sângele lor propriu”.

²⁶ Cf. Ford, op.cit, II, pag. 152.

Căsătoriile între jidani și nejidani, le numește Levi o mezalianță pentru Evrei: „Pentru mine este un lucru clar că jidanii trebuie să evite căsătoriile cu creștinii și viceversa, pentru același motiv pentru care noi evităm căsătoriile cu bolnavi, cu ofticoși, cu scofuloși și cu negri”.

Situația luptei între americani și jidani din Statele Unite

Ford mai face următoarele constatări (II, pag. 135):

Jidanii nu vor nici cuvânt liber nici presă liberă. În fiecare stat al Statelor Unite, lucrează B'nai B'rit (organizație secretă jidovească), spre a impune o lege care să interzică orice publicație, ce ar aduce vreo critică jidanilor. Acesta este răspunsul jidanilor la faptele noastre.

În sute de librării jidanii lucrează și îndepărtează din comerț toate acele cărți care ar cuprinde numai bănuiala cum că jidanii nu ar fi modelul tuturor virtuților și nu ar fi poporul ales.

Și aceasta are loc în Statele Unite și mai ales într-unui din acele state, din partea de răsărit, care altădată apărau cu cel mai mare curaj libertatea cuvântului și libertatea presei

Mai departe, fiecare caz în parte dovedește mai mult, că ceea ce se scrie despre jidani este adevărat.

Situația actuală a chestiunii jidovești în Statele Unite este următoarea:

Publicarea faptelor prea lungă vreme ținute ascunse, este în curs de executare.

Conducătorii jidanilor sunt perfect convinși de adevărul acelor fapte. Răspunsul lor este: tăgăduire și ascundere.

Rezultatul: înfrângerea lor completa pe aceasta cale”.

Rugăm pe cititor să se gândească dacă la noi nu se urmărește aceeași tactică. libertatea presei? Au apărat-o, dar pentru a asigura presei jidovești și jidovite puțința de a ne destrăma principiul ordinea. Atât și nimic mai mult. Dovadă: nu au suflat un cuvânt când s-a suprimat „Cuvântul Studențesc” din București și „Dacia Nouă” de la Cluj, (în primăvara 1923), pentru că nu îi conveneau faptele acolo destăinuie. Dar în privința cărților care nu le convin? Nu au scos ei din comerț, „Istoria Evreilor în țările române” scrisă de Nicolae Iorga în 1913? Aceeași tactică e urmata la noi ca și peste Ocean, pentru că cei ce au practică formează una și aceeași națiune, călăuzită de lumina Protocoalelor.

CÂTEVA DIN MAȘINAȚIILE FRANCMASONICE

Paul Rosen, în opera-i mai sus citată (vezi Anexa), face următoarele constatări privind mașinațiile Francmasoneriei jidovești în Franța, Belgia și Italia:

„Am vrut să punem în evidență cum se săvârșește - în aceste trei țări - opera satanică de descreștinare, hotărâtă cu tărie în legile masonice și realizată cu ipocrizie sub toate formele, sub toate denumirile și în toate modurile, în toate clasele societății; operă nelegiuită, care înnumără printre complicii săi cei mai binevoitori, pe toate victimele indicate și viitoare ale masei muncitorilor, pe care Francmasoneria a ajuns să-i despoaie în întregime de orice credință și de orice simț moral”, (pag.423).

Din cauza acestei primejdioase proceduri oculte și ipocrite, Papa Leon XIII spune că fiecare bun creștin are datoria „să smulgă masca” acestei secte, care caută să distrugă ordinea socială, spre a întrona puterea iudaismului. Un document prețios în această privință constituie enciclica Papei Leon XIII, care începe cu vorbele „Humanum genus”, indicând că întreaga omenire este amenințată în actuala ei organizație, și condamnând primejdioasa sectă, pentru că:

„este criminală în organizarea ei;

este nelegiuită în principiile și actele ei contra Religiei creștine;

este imorală principiile și actele ei contra legilor naturii;

este revoluționară în principiile ei și în actele sale contra societății;

este ipocrită și mincinoasă în principiile și actele ei contra Umanității”.²⁷

²⁷ Cf. P. Rosen, op.cit, pag. 419.

Cunoscând aceste fapte și analizând doctrina masonilor precum și felul lor de a lucra, nu este greu a ne explica cum au reușit toate revoluțiile sociale de la 1789 și până la bolșevismul rusesc. Se observă în București, în ultimele timpuri, o întinsă activitate francmasonică pentru a cuceri aderenți. Cad în cursă mai ales ofițeri. Asemenea prozeliți pot constitui instrumente prețioase în întreprinderea de distrugere pornită de jidani. Dar militarii noștri nu trebuie să se lase ademeniți de formulele învăluite și aparent inocente ce li se servesc ca neofiți, sub masca raționalismului distrugător al tradiției sănătoase și sub pretextul umanitarismului care înăbușe ideea de patrie. Francmasonii privesc ca pe dușmanul lor cel mai neîmpăcat armata. Acesta este adeărul; nu vorbele dulcele și promisiunile interesate ce se fac aderenților pe pragul celei mai periculoase secte din câte cunoaște istoria.

ANEXĂ

Traducere²⁸ din „Jidanul Internațional” de Henry Ford

Partea I Capitolul XIX

Pecetea jidovească pe Rusia Roșie

„Într-o lume în care unitățile de Stat sunt complet organizate, evreul are numai două posibilități de reușită: el va trebui sau să doboare pilaștrii întregului sistem de sate naționale, sau atunci va trebui să întemeieze un stat propriu independent. În Europa orientală bolșevismul și sionismul se pare că prosperează cot la cot... și aceasta nu fiindcă evreul s-ar interesa de partea pozitivă a teoriei radicale, sau că ar voi să participe la naționalismul neevreesc și la democrația neevreiască, - ci fiindcă orice formă de stat neevreiască îi este odioasă”. (Gustave Percy)

Dacă cineva ar voi să cunoască ceea ce gândesc și ceea ce vor conducătorii evrei ai Statelor Unite, sau ai altor state, atunci nu trebuie să dea importanță cuvintelor lor destinate pentru neevrei, ci cuvintelor destinate poporului lor propriu. Dacă evreul se consideră sau nu ca fiind ales pentru a stăpâni lumea; dacă se simte sau nu membru al unui popor și al unei rase, care se deosebește cu desăvârșire de celelalte popoare și rase; dacă evreul privește sau nu omenirea neevreiască drept un teren al său legal de muncă, unde are voie să jefuiască în numele unor legi de o moralitate inferioară față de acele legi prin care îi este prescris să se călăuzească în raporturile cu poporul său propriu, dacă, în sfârșit, tot el cunoaște sau nu principiile Protocoalelor sau dacă le pune în aplicare, răspunsul autentic la toate întrebările acestea se poate găsi numai în cuvintele pe care conducătorii evrei le adresează evreilor, iar nu neevreilor.

Numele cunoscute evreiești, care se întâlnesc mai des în presă, nu ni-i arată nicidecum pe toți liderii iudaismului, ci numai o grupare selecționată a reprezentanților secțiunii pentru propagandă, sub formă de donații pentru opere de caritate creștinești, și uneori de teorii „liberale” cu privire la chestiuni religioase, sociale și politice. Sub orice formă s-ar manifesta activitatea propriei-zisă a cercurilor conducătoare evreiești, această activitate se înfățișează sub masca actelor care atrag privirile recunoscătoare ale neevreilor.

Părerile și constatările expuse în lucrarea de față, se sprijină întotdeauna pe dovezi și confirmări neechivoce, culese chiar din declarațiile conducătorilor evrei. De aceea, dacă evreii vor ataca aceste constatări, atunci ei vor ataca fapte confirmate de ei. Aceasta se explică prin faptul că evreii cred că cercetările noastre încă nu au pătruns până la adâncimea ce țin să tăinuiescă lumii.

Afirmația care se contestă cu mai multă energie decât oricare alta, este aceea că bolșevismul, fie în Rusia, fie în Statele Unite, este jidovesc. Tăgăduirea aceasta este un exemplu cât se poate de limpede al duplicității lor îndrăznețe. Față de neevrei, se tăgăduiește caracterul semitic al bolșevismului; dar în sânul și în liniștea comunităților evreiești, se mărturisește cu mândrie poporului propriu, că bolșevismul este evreiesc, mărturisire ascunsă fie în dialectul iudaic, fie în presa națională evreiască

Pentru a scăpa, cu toate frazele lor mincinoase de umanitarism, de acuzațiile ce li se aduc, privind asasinat, vandalisme morale, tâlhării, omor și pedeapsă prin foamete, din Rusia de azi - fapte care nu se pot nici descrie și

²⁸ Aceasta traducere este a dlui George Șerban, făcând parte din traducerea sa, în manuscris, făcută operei lui Ford. Ne e dată puțința de a o publica aici, mulțumită bunăvoinței sale, pentru care autorii ediției românești a Protocoalelor îi aduc.

nici închipui în toată grozăvia lor, -pentru a scăpa de toate acestea, propaganda evreiască se agață de două fire de paie: într-un rând se afirmă, că Kerenski, care se găsea în fruntea bolșevicilor, nu ar fi evreu. Ei bine, aproape nu există o dovadă mai puternică pentru caracterul evreiesc al bolșevismului, decât afirmarea jidovească trâmbitată în gura mare, că doi inși dintre conducătorii revoluției nu ar fi evrei. Este, fără îndoială, compromițător faptul că se contestă dintre sute de inși doi; și, în afară de aceasta, o simplă tăgăduire nu modifică întru nimic naționalitatea lui Kerenski. Numele său este Adler. Tatăl său a fost jidan și mama jidancă. Adler, tatăl, muri - și mama se căsătorii cu un rus sub numele Kerensky, pe care a început să-l poarte și adoptatul. Printre radicalii care l-au avut ca avocatul lor, printre potențiații care l-au însărcinat să lovească primul cui în coșciugul Rusiei, printre „soldații care s-au luptat sub el, - originea și caracterul pur jidovesc niciodată nu au fost puse la îndoială.

„Dar Lenin - spun Evreii Conducători - Lenin, capul, înțelepciunea tuturor, - Lenin nu este jidan!” Posibil. Dar de ce lasă el pe copiii săi să vorbească iddish? De ce își publică el proclamațiile sale în limba evreiască? De ce a suprimat ziua creștinească a Duminicii și de ce a introdus Sâmbăta evreiască?

Faptul că s-a căsătorit cu o evreică, ar putea fi una din explicațiile pentru aceasta. A doua este, că el însuși e totuși jidan. E sigur, că nu este un nobil rus, după cum s-a afirmat întotdeauna. Ceea ce el însuși susține în privința aceasta, este o minciună. Afirmatia, că n-ar fi evreu, este cel puțin îndoielnică.

Până acum nimeni nu s-a îndoit de naționalitatea lui Trotsky. El este evreu și de fapt se numește Branstein. De câțva timp se povestește neevreilor, că Trotsky însuși ar fi spus, că el nu aparține nici unei confesiuni. Poate să fie adevărat. Dar la ceva trebuie să aparțină: altfel de ce s-au făcut din bisericile creștine rusești grajduri, măcelării și săli de dans, în timp ce sinagogile evreiești rămâneau neatinsse? Și preoții creștini de ce au trebuit să împlinescă munci de stradă, în timp ce rabinii rămâneau nestânjenți în slujba lor? Poate că Trotsky nu mai aparține nici unei confesiuni, cu toate acestea el este evreu. Nu este nicidecum o încăpățănare ne-evreiască, ce ar stăruii asupra faptului că Trotsky este evreu - el e considerat ca atare de către toate autoritățile evreiești.

Ni s-ar putea obiecta, că repetăm prea de multe ori lucruri îndeobște cunoscute. Există însă și astăzi nenumărați oameni, care nu știu ce este bolșevismul și de aceea, cu tot riscul de a deveni monotoni, va trebui să luminăm încă o dată punctele esențiale. În afară de aceasta, scopul nu este numai acela de a lămuri situația din Rusia, ci și de a da un semnal de alarmă cu privire la ceea ce se petrece în alte state.

La sfârșitul verii din 1920, când, prin contrabandă, a ajuns în posesia autorităților creștine ultima dare de seamă, guvernul lor este alcătuit aproape exclusiv din jidani. Această situație s-a schimbat de atunci prea puțin. Pentru a dovedi adevărata stare de lucruri, vom da numai câteva dovezi. Nu trebuie nicidecum să se creadă, că membrii neevrei ai guvernului ar fi cumva ruși. Numai foarte puțini ruși au astăzi un cuvânt în afacerile țării lor. Așa numita „dictatură a proletariatului” în care proletariatul nu are să se amestece întru nimic, este rusească numai în sensul acela, că s-a înfiripat în Rusia. Ea nu este rusească fiindcă nu a pornit de la poporul rusesc și nici nu dăinuiește în interesul poporului rusesc. Bolșevismul este programul internațional al Protocoalelor, pe care o mână de oameni trebuie să-l realizeze în fiecare țară. Evenimentele din Rusia sunt ca o probă generală ce se dă înainte de reprezentarea piesei înaintea publicului.

Stăpânirea evreiască în Rusia

	Numărul membrilor	Număr evrei	Procent evrei
Consiliul comisarilor poporului	22	17	77
Comisariatul de război	43	33	77
Comisariatul pentru afaceri străine	16	13	81
Comisariatul de finanțe	30	24	80
Comisariatul de justiție	21	20	95
Comisariatul de instrucție publică	52	42	79
Comisariatul de ocrotiri sociale	6	6	100
Comisariatul de muncă	8	7	88
Delegați ai Crucii Roșii bolșevice în Berlin, Viena, Varșovia, București, Copenhaga	8	8	100

Comisari de provincie	23	21	91
Gazetari	41	41	100

Cifrele acestea sunt instructive. Participarea evreilor nu cade sub 75%. (E ciudat, că procentul cel mai scăzut al evreilor se găsește la Comisariatul de război). Dar în Comitetele, care vin în contact direct cu masele poporului, în Comitetele de apărare a Țării și în acelea de propagandă, evreii ocupă literalmente toate locurile. Să ne gândim-la ceea ce spun Protocoalele despre stăpânirea asupra presei; să ne reamintim ceea ce a spus despre aceasta baronul Montefiore, — și să ne uităm apoi la procentele gazetarilor guvernului. Cu propaganda bolșevismului este încredințată numai pana jidovească.

Și apoi „delegații Crucii Roșii”, care nu sunt altceva decât niște agenți revoluționari în orașele menționate mai sus, sunt de asemenea cu toții evrei.

Comisariatul Ocrotirilor Sociale, de care depinde fericirea sau nefericirea a zeci de mii de oameni, se compune din 6 membri, - și acești 6 sunt evrei.

Dintre cei 53 de membri ai Comisariatului de Instrucție Publică, 11 sunt arătați ca neevrei. Nu se specifică însă, ce anume fel de neevrei sunt aceștia. Poate că sunt neevrei? ca Lenin, ai căror copii întrebuințează iddisch-ul ca limbă maternă. În tot cazul, faptul că bolșevicii au încuviințat toate școlile ebraice, că le-au condus mai departe fără nici o modificare și că au dispus să se predea limba ebraică veche, - aruncă o lumină cât se poate de caracteristică asupra atitudinii lor. Ebraica veche este instrumentul de realizare pentru tainele mai adânci ale programului mondial.

Și ce se va întâmpla cu copiii ruși? Acești distinși educatori evrei spuneau că: „Pe ei îi vom învăța șase lucruri de-odată. Vom mătura din capul lor orice nedumerire. Vor învăța adevărul tuturor lucrurilor”. Se împotrivesc până să descrie ceea ce înțelegeau ei prin asemenea adevăruri. Atunci, când Ungaria se eliberă de sub bolșevismul roșu al lui Bela Kuhn (sau Cohen), de sigur că au fost uciși și evrei nevinovați; - și evreii cam au dreptate, când numesc „teroarea albă” evenimentele ce au urmat după prăbușirea încercării lor de a desfășura și în Ungaria tragedia rusească. Există însă un material copleșitor de argumente pentru a dovedi, că nimic nu a contribuit într-o măsură atât de mare la izbucnirea „teroarei albe”, decât disperarea și furia părinților, ai căror copii au fost târați cu de-a sila prin toate mocirlele, în timpul dominației bolșevice.

Evreii americani mi prea ascultă cu plăcere lucrul acesta. O aversiune oarecare din partea lor le-ar face numai cinste, dacă nu s-ar apuca să apere numaidecât pe oamenii care au comis faptele de mai sus. E știut, că în fața tinerimii și a bărbaților evrei, castitatea tinerimii feminine creștinești nu se bucură de o dote atât de ridicată, ca aceea a fecioarelor evreiești. Atunci ar fi cel puțin plăcut, dacă am auzi, că toți evreii condamna ceea ce s-a petrecut în Rusia și în Ungaria, sub numele de „educație”. Deoarece însă influențele principale, care depravează astăzi tinerimea ne-evreiască din America, pornesc de la evrei și deoarece pe deasupra mai stă scris și în Protocoale, ca „depravarea tinerilor necredincioșilor” este una din metodele de luptă, - chestia, într-adevăr, nu poate fi lămurită numai prin aceea, că evreii răspund la toate acestea prin injurii și dezmințiri.

Gravitatea acuzării nu se îndreaptă împotriva sistemului economic al bolșevismului, și nici împotriva înșelăciunii sau a rătăcirii disperate în care a fost aruncat poporul. Nu. Acuzarea se îndreaptă împotriva murdăriei animalice, care răzbește prin toate și iată unde se deosebește în mod esențial concepția morală neevreiască și cea evreiască. Mai bine să nici nu vorbim despre grozăvia nemaipomenită care se leagă de toate acestea; redăm pur și simplu următoarea lămurire exprimată în presa evreiască: „Se poate, că în Rusia evreul, fără ca să-și dea seama, se răzbună pentru suferințele lui seculare!.

Ni se pune întrebarea: „Dar prin ce se poate dovedi, că toate acestea sunt adevărate?” Ei bine, dovada aceasta o aduce Senatul Statelor Unite și este tipărită într-o dare de seamă a comisiei juridice. Nu ne vom opri prea mult asupra ei, deoarece preferăm citarea exemplelor evreiești. Trebuie totuși să expunem câte ceva din ea, de vreme ce e vorba de o documentare oficială.

Dr. George A. Simons, preot în slujba unei comunități bisericești americane din Petrograd, a fost martorul izbucnirii teroarei bolșevice. Redăm o parte din declarațiile sale:

„Sute de agitatori, veniți din cartierul de Est al New York-ului, se găseau în suita lui Trotzky-Braunstein... Mulți dintre noi am rămas de la început uimiți de elementul evreiesc frapant din această întreprindere, - și în curând s-a dovedit, că în așa numita mișcare bolșevică mai mult de jumătate erau evrei”.

Senatorul Nelson: „Ebrai?”

Dr. Simons: „Erau ebrai, - evrei renegați. Nu vreau să vorbesc nici împotriva evreilor. Nu am nici o simpatie pentru mișcarea antisemită; n-am avut-o niciodată și niciodată nu o voi avea... Am însă ferma convingere, că toată afacerea este evreiască și că una din rădăcinile ei trebuie căutată în cartierul de Est al New York-ului”.

Senatorul Nelson: „Trotzky venise în vara aceea din New York?”

Dr. Simons: „Da”.

Dr. Simons declară mai departe: „în Decembrie 1918... Sub președinția unui bărbat cunoscut sub numele de Apfelbaum, dintre 388 de membri, numai 16 erau ruși adevărați, restul toți evrei, cu “excepția poate a unui singur om, a unui negru din America, care se numește profesor Gordon... 265 de inși din grupul acesta bolșevic din Nord, care se întrunește în vechiul institut Smolny, venită din partea inferioară a cartierului de Est al New York-ului. Vreau să mai amintesc că în clipa în care bolșevicii venită la putere, întreg Petrogradul fu inundat de un torent de proclamații și afișe scrise în limba evreiască. Se vedea, cât de colo, că aceasta era menită să devină una din limbile principale în Rusia; bine înțeles că adevărații ruși nu se arătau prea binevoitori.

William Chapin Hunington, atașatul comercial al Legației Statelor Unite din Petrograd, mărturisi: „După părerea mea cam două treimi dintre conducătorii mișcării sunt evrei... Bolșevicii sunt internaționaliști și idealurile naționale speciale ale rușilor le erau indiferente”.

William W. Welch, funcționar al Băncii Naționale Urbane, declară: „în Rusia e îndeobște cunoscut, că trei sferturi dintre conducătorii bolșevici sunt evrei... Existau câțiva - puțini, dar totuși câțiva ruși adevărați: - sub ruși adevărați înțeleg oameni născuți ruși și nu jidanii ruși”.

Roger E. Simons, Expert comercial la Departamentul comercial al Statelor Unite, declară același lucru. De asemenea, un martor anonim, om cu vază, numele căruia, cu învoirea Comisiei nu fu trecut în procesul verbal.

Cartea albă englezească sub titlul „Rusia”, No 1, conține: „O colecție de rapoarte despre bolșevismul rusesc, predată parlamentului Majestății Sale în Aprilie 1919” - și o sumedenie de alte depoziții similare, toate de la martori oculari.

Revista „Asia”, ce se bucură de o deosebită considerație, publică în numerele sale din februarie și martie 1920, un studiu, care pe lângă alte informații prețioase, conține următoarele: „Șefii tuturor instituțiilor principale bolșevice sunt evrei. Grunberg, Subcomisarul Instrucției Primare, abia știe rusește. Evreii au noroc la toate și-și ajung scopurile. Ei se pricep în a realiza și în a menține o supunere completă. Dar ei sunt îngâmfați și disprețuitori cu toată lumea - și faptul acesta irită grozav poporul împotriva lor... Actualmente există printre evrei o puternică însuflețire națională și religioasă. Ei sunt convinși, că se apropie timpul când Poporul Ales va stăpâni Pământul. Ei au legat una cu alta: iudaismul și revoluția mondială. În extinderea revoluției ei văd împlinirea cuvintelor: „Chiar dacă voi distruge toate popoarele printre care te-am risipit pe tine, ție nu-ți voi da sfârșitul”.

Opțiunile evreiești asupra bolșevismului au variat foarte mult. La început bolșevismul fu salutat cu entuziasm. În timpurile acelea ale introducerii noului regim, nimic nu fu tănuit, în afară de participarea evreilor. Rând pe rând ieșiră la iveală adunări publice, consfătuiri foarte importante și adevărate. De asemenea, n-au încercat să tănuiască nici nume.

Apoi veni timpul, când omenirea fu cuprinsă de groaza provocată de evenimentele din Rusia, - și pentru o clipă se făcu liniște în sânul lui Iuda. Abia una sau două dezmințiri convulsive. Pe urmă un nou torent de glorificări. Ele dăinuiesc încă în sânul evreimii, dar, față de neevrei, jidanii afișează o profundă deprimare și vorbesc chiar de „persecuții”. Noi ne-am așteptat, ca într-o bună zi, jidanii să facă pe victima și să explice mai târziu bolșevismul ca „persecuții antisemite”.

În „The American Hebrew” din 10 Sept. 1920, apără un articol, în care se recunoaște și se declară nu numai măsura în care evreii au participat la tulburările actuale, ci în care se și justifică faptul și încă în mod bizar... cu „Predica de pe munte”. Autorul spune că: „Evreul a dezvoltat capitalismul organizat împreună cu instrumentul său eficace, sistemul bancar”. Față cu numeroasele încercări ale evreilor de a dezminți această realitate, - mărturisirea de mai sus face un bun efect.

„Unul din fenomenele cele mai impresionante ale acestor vremuri impresionante, este răscoala evreului împotriva orânduirii capitaliste, pe care însuși spiritul lui a născocit-o și pe care a făurit-o însăși mâna lui”. Dacă lucrul acesta e adevărat, atunci de ce „capitalismul evreiesc organizat, împreună cu sistemul său cel mai eficace, sistemul bancar” sprijine revoluția?! Fapta aceasta (revoluția rusească) menită să fie încrustată în istorie ca

urmarea inevitabilă a războiului mondial, a fost într-o, largă măsură opera cugetării, a nemulțumirii și a voinței iudaice de a reclădi lumea.

Grabnica schimbare a revoluției rusești din faza ei distructivă în aceea constructivă, este expresia fidelă a caracterului creator, ascuns în spiritul iudaic, de a fi veșnic nemulțumit”. (Deocamdată rămâne a se dovedi, dacă faza constructivă a început sau nu. Afirmatia din articolul acesta are numai un scop de propagandă. Protocoalele, însă, conțin un plan pentru o reclădire mondială).

Rugăm să se citească cu toată atenția următoarele: „Ceea ce idealismul evreiesc și nemulțumirea evreiască au săvârșit cu atâta putere în Rusia, aceleași lucruri caută să le realizeze aceste însușiri istorice ale spiritului iudaic și în alte țări”. Ce a făcut „idealismul evreiesc” în Rusia? Și ai ce ariume mijloace așa zise „puternice”? De ce „idealismul evreiesc” se găsește întotdeauna combinat cu „spiritul de nemulțumire al evreilor”? Dacă citești Protocoalele, totul se lămurește. Idealismul evreiesc însemnează distrugerea statelor și organizațiilor sociale neevrești și ridicarea unei singure forme de organizațiune socială și de stat evreiască. Oare în Rusia lucrurile nu s-au petrecut astfel? Pe pereți proclamații evreiești, în școli limba ebraică veche, Sabbath-ul în locul Duminecii, și rabinii rămași neatinși în timp ce preoții creștini trebuiau să măture străzile. - Asasinate, tâlhării, furturi și omoruri prin foamete - toate într-adevăr sunt fapte ultra „puternice”! Autorul articolului din „The American Hebrew” a scăpat din gură ceva mai mult decât voia să spună: legătura aceasta intimă dintre idealism și nemulțumire, o numește „însușirile istorice ale spiritului iudaic”! - Dar asta încă nu e totul: însușirile acestea atavice de rasă, care au trezit teroarea roșie în Rusia și azi încă sunt în plină activitate acolo, vor pregăti - după părerea autorului - aceeași soartă și altor țări. Lucrul acesta l-am știut și noi de mult. Deosebirea consta numai în aceea că, dacă așa ceva s-ar afirma din partea neevreilor, atunci ei ar fi copleșiți de injuriile cele mai sălbatice. Acum însă un autor evreu spune aceleași lucruri într-o revistă evreiască de frunte. Scuzându-se oarecum, autorul mai adaugă: „Era firesc ca...nemulțumirea să-și fi găsit și într-alte părți ale lumii expresia într-un exces de eforturi și într-o abundență de noi scopuri”. - Ce nemulțumire? Bineînțeles o nemulțumire jidovească. Și nemulțumirea față de cine? Cu oricare formă de stăpânire, ce nu este evreiască. Și din ce anume se compuneau eforturile și scopurile? Anume: de a dezlănțui revoluția bolșevică și asupra Statelor Unite. O abundență”? - Nu; erau scopuri puține, dar limpezi și hotărâte. Numai că, pentru atare înfăptuire și-au cam ales greșit țara.

Pe la noi se pot vedea acum bolșevici ruși vânzând pe străzile New York-ului tabachere de aur, pe care le-au furat de la familiile rusești, și juvaerele familiare și verighetele ce le-au răpit femeilor din Rusia. Bolșevismul nu s-a ridicat mai sus de idealul tuturor cămătarilor și spărgătorilor. Dar va trece încă mult timp până când America va primi ordine în iddisch, sau până când femeile americane vor trebui să cedeze bijuteriile lor „Poporul Ales”.

Cu toată legătura dintre evreul american, bolșevismul rusesc și „Protocoale”, publiciștii evrei au totuși îndrăzneala să afirme că numai nebunii pot să descopere o legătură de aceasta. Nu. Numai orbii nu vor și nu trebuie s-o vadă.

Pagini din N. Iorga „Istoria Evreilor în țerile noastre” Conferință ținută la Academia Română, în 1913 La pagina 18 a cărții d-lui N. Iorga, se arată ceea ce scrie primul guvernator al Bucovinei răpitate, generalul Enzenberg, în 1783, despre evreii din Bucovina: „Sunt neamul cel mai de-a dreptul stricat, datat trândăviei; se hrănește, fără jenă, din sudoarea creștinilor muncitori” O comisie, care funcționa în 1781, arată că în Bucovina „Evreii obișnuiesc a cumpăra țăranului dinainte puil în ou, mierea în floare și mielul în pânțele mamei, pe un preț mic, și prin această camătă, obișnuiesc a suga cu totul pe locuitori și a-i aduce la sărăcie, așa încât tãfanii împovărați astfel de datorii și pentru viitor, nu au alt mijloc de mântuire decât să fugă din țară; cu acest chip evreii dau aici prilej la emigrație și sunt deci primej-dioși populației și agriculturii. Evreii de aici se hrănesc mai mult cu cârciumile și dau prilej poporului să bea și să se strice; prin expulzarea lor ar fi hrana mai ieftină, bețiile s-ar mai opri, înșelătoria în negoțul cu mărfurile ar înceta, prețul arenzilor ar scădea și satele s-ar păstra”.

La pag. 38-40, N. Iorga continuă:

„În cartea sa: „Le Juifs de Moldavie”, Francezul Desjardins, care a făcut o călătorie prin Moldova în 1867, descrie o populație asiatică streină țării prin naștere, ca și prin voința, moravuri, spirit și limbă... acaparând tot micul negoț prin industria sa, în banul prin dibăcia și economia sa, popor strtin în țara a cărui sevă o storc, alcătuiind un Stat in Stat” în mare parte fugari din Rusia, „calici, corupători, cari cumpărau o patrie provizorie și cucureau un adăpost” în „Canaonul cametei”, Moldova, „unde „intri totdeauna cu punga în mână”. Nu vreau să fie soldați și. Nu vreau să fie soldați și. Nu vreau să fie soldați și cu toate că școlile și

spitalele le erau deschise, - cum, fireasca favorizare a elementului indigen, le sunt și astăzi - se îndărătniceau a se păstra și în această privință ca popor izolat. Și autorul unui articol publicat în „Revue des deux Mondes” pe 1868 recunoaște că „numărul evreilor a crescut mult în Moldova” - după revoluția polonă și urmările ei - „Ei tot vin zilnic din Galiția și din Rusia”; numărul lor e socotit la 400.000.

„Urgența unor măsuri de conservare era așa de mare, încât aceia care, în 1868, dădu ordin să nu se lase așezarea cârciumarilor evrei în sate, fu Kogălniceanu însuși, idealistul tovarăș al lui Vodă Cuza idealistul, și el apăra cu elocvență, față de amenințatoarea presiune streină, dreptul României de a cruța micul avut și sănătatea primejduită a sătenilor săi, puterea cea adevărată a statului și a nației. Într-un interviu acordat reprezentantului foii „Deutsche Zeitung” la 1877, Ion Brătianu, la rândul său, făcea declarații clare cu privire la calitatea națională și morală a evreilor, care cereau drepturile în masă, sau pentru care ele se cereau de filantropii Apusului: „Sunt evrei de naționalitate rusească, de calitatea cea mai rea... Din zece contravenitori la impozite, nouă erau evrei... Fiecare evreu din clasa de jos se declară, îndată ce are un conflict cu autoritatea locală, supus austriac. Avem la noi evrei ce au venit din afară pentru a scăpa de conscripia militară... Nu vreau ca România să devină un refugiu de răi cetățeni... Intoleranța religioasă, atât mie cât și țării mele, este „ceva necunoscut”, în sfârșit, C. Negri se exprima, la 1869, astfel despre evrei: Jidovimea, adică a șaptea parte din poporiatia noastră totală, este cea mai tristă lepră, cu care ne-a osândit „slăbiciunea, neprevăderea și venalitatea noastră”, și el înțelegea o soluție numai (subliniază Dl N. Iorga) în favoarea „celor înstăriți și vechi în țară” cu excluderea miilor de vagabonzi: „după țara noastră trebuie să ne fie și politica, iar nu după cele streine”.

„Totuși intervențiile streine, hrănite de elementele evreiești bogate din țară, nu se opriră, în 1878, ele puseră condiții recunoașterii independenței, câștigate cu jertfe de sânge, a țării, și grămădiră umilințe asupra României independente, care nu se putea sinucide, dând politicește jumătate din ea în puterea evreilor moldoveni, dispunând de capitaluri și uniți într-o admirabilă solidaritate de rasă, dar lipsiți de simțul ordinii de Stat ca și de respectul față de drepturile populației întemeietoare a Statului și locuitoare, prin peste 5.000.000 de oameni, a tuturor satelor ei. Și precum Kogălniceanu apăruse satele de alcoolul și camătă evreiască, Dl Maiorescu apăra demnitatea României de insulta primirii streinilor prin voința streinilor și fără ca ei să fi cerut măcar, acest privilegiu. Se ajunsese, după votarea încetățenirii în bloc și celor 883 de evrei, care făcuseră campania - avură 5 morți - la reglementarea împământinirii individuale. Desigur că nici unul din acești bărbați de Stat nu poate fi taxat de trecere la antisemitism, care, ca o concepție religioasă, n-a existat niciodată în România, decât în legătură cu persoane fără însemnătate politică. Nu mai vorbim de atitudinea energică de împotrivire a marelui nostru învățat B.P. Hașdeu, adesea amestecat și în viața politică.

Astfel scria marele nostru învățat, N. Iorga, la 1913. Ce a făcut D-Sa în Constituanta de la 1923?

Campania de distrugere a religiei creștine în Rusia

Să se pună în legătură faptele relatate în articolul de mai jos, apărut în revista „Cosânzeana” din 10 Mai 1923, cu următoarea instrucțiune dată de jidanii de la Suprema conducere a Francmasoneriei, lui Garibaldi, în 1860:

„Nici legea, nici proprietatea, nici religia nu pot deci să se impună omului; și cum acestea îl nimicesc, lipsindu-l de drepturile lui cele mai prețioase, aceste instituțiuni sunt niște ucigași cărora le-am jurat cea mai strălucită dintre răzbunări; sunt dușmani cărora le-am jurat un război până la capăt și fără milă, un război de moarte. Dintre acești trei dușmani infami, Religia, trebuie să fie ținta constantă a atacurilor tale ucigătoare”. (Vezi Anexa).

„Persecuția religioasă în Rusia

Execuția Monseniorului Budkiewicz

(„Cosânzeana”, din 10 Mai 1923)

„O emoție considerabilă a provocat în lumea întreagă vestea cum că sovietele au executat pe Monseniorul Budkiewicz, ajutorul arhiepiscopului catolic Cieplack din Petrograd.

Amândoi prelații fuseseră condamnați la moarte de tribunalul revoluționar din Moscova. La intervenția lumii civilizate însă, pedeapsa arhiepiscopului a fost comutată la zece ani închisoare. Din toate părțile, sovietele au primit presante solicitări, ca pedeapsa Monseniorului Budkiewicz, să fie de asemenea îndulcită. Sfântul Scaun, reprezentantul diplomatic al Poloniei, precum și guvernul britanic au făcut demersuri serioase în acest sens. Inițiativa Angliei a provocat chiar o replică destul de vie din partea comisarului de la externe, Cicerin, tratând de inamicală aceasta ingerință, pentru a proteja spionii și trădătorii.

Execuția a avut loc la 31 Martie, în Sâmbăta Mare, în închisoare, la 4 ore dim. Preotul Edmund Walsh, reprezentantul Vaticanului la Moscova, n-a putut obține autorizația de a împărtăși pe condamnat cu ultimele sacramente. Acesta a fost ucis cu un glonț de revolver tras pe la spate, în cap, de călăul din Ceka.

Mgr. Budkiewicz era în vârstă de 55 de ani. El aparținea unei vechi și bogte familii poloneze și era Superiorul bisericii Sf. Ecaterina din Petrograd.

Procesul ce i-a fost intentat lui și arhiepiscopului Cieplack, era bazat pe două motive: prelații erau acuzați, că au protestat împotriva confiscării obiectelor cultului și că au luptat împotriva regimului sovietic.

Budkiewicz era mai învinovățit, că a trimis o telegramă de solicitare guvernului din Varșovia, în 1918, când sovietele erau în stare de război cu Polonia.

În același timp au mai fost acuzați alți 14 preoți catolici și judecați la diferite pedepse.

Tribunalul era prezidat de Kalakin și procurorul de Stat... Krylenko. Printre apărători se găsea avocatul Pușkin, unul dintre maeștrii baroului rus.

Acest proces nu este decât un episod în lupta urmărită de soviete împotriva tuturor bisericilor, dintre care cea ortodoxă are mai mult de suferit. Punctul de plecare al persecuției a fost organul de rechiziție a tuturor averilor bisericești, ca obiecte prețioase de aur și argint, pietre scumpe, clopote, în sfârșit tot felul de lucruri, care trebuiau predate autorităților civile, cu scopul de a se ajutama victimele foametei. Cleiul a protestat, bineînțeles, împotriva acestei despolieri. Sovietele au depus atunci pe patriarhul rus Tikhon, a cărui autoritate o înlocuiește printr-un sinod de episcopi și l-au dat în judecată. Uri mare număr de alte arestări au fost operate, unele pentru refuz de supunere, altele pentru complot împotriva Statului. Mai mulți episcopi au fost condamnați la 2-5 ani închisoare.

În același timp a fost dusă o campanie contra formelor de prejudecăți religioase. într-un mare număr de regiuni, repaosul săptămânal al Duminecii a fost mutat pe Lunea, sau o altă zi. La Murom, catedrala a fost transformată în teatru. La Minsk, sinagoga a devenit club pentru muncitori. Sărbătorile liturgice, au fost suprimate și înlocuite prin „serbări roșii”, care au luat cu prilejul ultimului Crăcun o extindere generală. Efigiile Domnului, complet inutile lumii muncitorilor, au fost arse pe piețele publice. „Crăciunul Komsomol” sau „Crăciunul tineretului comunist” s-a preumblat într-un defileu grotesc de Carnaval chipurile lui Osiris, Buddha, Mithra, Isus și Mahomet.

Ceremoniile tuturor cultelor au fost răsturnate în deriziune și relicvele profanate.

Cortegii de bărbați și femei îmbrăcați în bațjocură în odăjdii cutre erau străzile.

Rusia bolșevică a întreprins deci o adevărată persecuție religioasă sub toate formele. Una din consecințele acestei atitudini a fost rupura unității bisericii ortodoxe.

În sfârșit în urma depunerii patriarhului Tikhon și a înlocuirii lui, contra canoanelor, cu un consiliu superior eclesiastic, episcopii ortodocși din Polonia, reuniți în sinodul de la Poczaiof, în luna Mai 1922, au decis ruperea contactului cu Moscova și proclamarea independenței bisericii ortodoxe poloneze, cu toată opoziția episcopilor din Grodno și Vilna.

Asasinatul Mitropolitului George, șeful bisericii ortodoxe din Polonia, la 8 Febr. 1923, de către arhimandritul Smarag Latiszenko, este urmarea directă a acestei lupte. Mitropolitul a căzut sub loviturile adversarilor autocefaliei poloneze.

În Ukraina a fost de asemenea creată o situație analogă în luna februarie, însă contactul canonic trebuie să fie cu toate acestea conservat cu direcția supremă a bisericii din Rusia”.

Participarea jidanilor la Conducerea bolșevică a Rusiei

Numele fals (pseudonim)	Numele adevărat	Naționalitatea
1. Lenin	Ulianov	rus(?)
2. Trotzky	Braunstein	jidan
3. Steklov	Nathankiss	jidan
4. Martov	Zederbaun
5. Zinoviev	Apfelbaum

6. Gussiev Dropkin
7. Kamenev Rosenfeld
8. Suhanov Ghimmer
9. Sagarsky Krachmann „
10. Bogdanov Silberstein „
11. Garev Goldmann
12. Uritzkî Radomilsky „
13. Volodarski Kohen
14. Sverdlov Sverdlov
15. Kamkov Katz
16. Sanetzky Furstenberg „
17. Daun Gurevici
18. Meskovski Goldberg
19. Parvus Helfant,,
20. Riazanov Goldenbach
21. Martinov Zimber
22. Cernomorski Cermonordik
23. Piamtzki Levin
24. Abramovici Rein
25. Solutzev Blechmann
26. Zverdici Fonstein
27. Radek Sobelson
28. Litvinov alias Finkestein Wallak,,
29. Lamaciarski Lamaciarski rus
30. Kolutai Kolutai,,
31. Peters Peters leton
32. Maklakovsky Roseblum jidan
33. Lapinsky Levenson T,
34. Vobrov Natauson „
35. Ortodox Axelrod „
36. Garin Gerfeld
37. Glazanov Schulze
38. Lebedeva Simson „
39. Joife Joffe „
40. Kamensky Hoffmann
41. Naut Ginzberg „
42. Zaguki Grahmaliuk „
43. Izoev Goldman
44. Vladimirov Feldman „
45. Bumskov Fundamințchi
46. Manuilsky Manuilski
47. Larin Luri „
48. Krassin Krassin rus
49. Cicerin Cicerin
50. Gankovsky Gankovsky

Breva pontificală acordată de Papa Leon XIII lui Paul Rosen²⁹

Dilecto filio Paulo Rosen, Lutetiam

²⁹ Autorul lucrării intitulată „L'ennemie sociale” („Dușmana societății”) din 1890

„Leo P.P. XIII Dilecte Fiii Salutem et Apostolicam Benedictionem,
Perlatum Nobis fuit cum obsequiosa epistola fua, exemplar libri a Te nuper edifi inscriptique: “L’Ennemie sociale” cuius opera propositum habes. ceu novimus ex adiectis litteris, consilia, et opera delegere implorum hominum, qui in coetus clandestinos coacti, ecclesiae reique publicae moliuntur exitium.
Equidem veniam quam poscis dicandi Nobis operis, tibi fultro? Tibi concedimus, studium enim religionis tuendae quo praesias cum ex altis argumentis. Nobis esieploratum, turn maxime ex ea constantia qua adniteris fidel et pietatis hostes appungnare, fraudis noxisque eorum explicatis.
Dum porro opiamus ut omnes cordati, nedum catholici, homines eas fraudes et noxas sic abhorreant, prout ipse iusta detestatione prosequeris, uberiora in dies Tibi adprecamur a Patre luminum verae sapientiae dona, et Apostolicam Benedictionem.
Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die VII, Iulii, Anno MDCCCXC, Pontificatus Nostrum decimo tertio.
Leo P.P. XIII

Traducerea textului latinesc al Brevei pontificale:

„Fiului nostru iubit Paul Rosen, la Paris. Papa Leon XIII

Fiule iubit, Sănătate și Binecuvântare Apostolică.

Împreună cu scrisoarea ta respectuoasă Ni s-a adus un exemplar al cărții tale de curând apărută și intitulată L’Ennemie sociale” prin care ți-ai propus, precum am aflat din scrisoarea alăturată, să descoperi staturile și faptele acelor oameni nelegiuiți, cari, adunați în societăți clandestine, aduc pieirea Bisericii și a Statului.

Favoarea ce ne ceri, de a Ne dedica opera ta, ți-o acordăm bucuros, căci ne este cunoscută silința ta de a apăra religia și între alte dovezi, mai ales statornicia cu care combați pe dușmanii credinții și ai pietății, dezvăluind înșelăciunile și relele lor.

Dorind deci ca toți oamenii, nu numai catolicii, să aibă aceeași groază pentru fraudele și relele lor, cum îi urmărești tu cu deplină dreptate, rugăm pe Părintele luminilor să-ți hărăzească darurile bogate ale adevăratei înțelepciuni și Noi îți împărțim ție și alor tăi, cu toată dragostea, Binecuvântarea Apostolică, mărturie a iubirii noastre părintești.

Dat la Roma, lângă Sfântul Petru, în ziua de 7 iulie 1890, în anul al 13-lea al Pontificatului Nostru.

Leon XIII, Papă

Dăm mai jos un pasagiu întreg extras din această carte a lui Paul Rosen³⁰ despre care vorbește Papa Leon XIII în Breva Sa de mai sus. E pasajul care citează, în text original:

Instrucțiunile date lui Garibaldi în 1860, de către Direcția supremă a francmasoneriei

Instrucțiile de mai jos poartă data de 5 aprilie 1860. Iată textul lor original:

„Frate,

Cum actele tale ne-au dat proba sigură de un devotament absolut pentru fericirea Umanității, care fericire nu poate realizată decât atunci când convingerile noastre vor fi adus pentru omenire Egalitate, doctrinele noastre vor fi Fraternitatea și voința noastră, a șefilor supremi ai Francmasoneriei, va fi devenit singura ei libertate, noi consimțim să te ridicăm la rangul suprem.

Și cum, dacă te admitem printre noi este ca să lucrezi iar nu ca să studiezi, noi îți vom da, într-o Instrucțiune unică, cunoștința despre ceea ce este real în Francmasonier, făcând să strălucească înaintea ochilor tăi Marea Lumină a Adevărului Masonic.

Vom începe să-ți explicăm în mod sumar ce este ritualul nostru și la ce răspund gradele noastre:

Francmasoneria nefiind altceva decât Revoluția în Acțiune, nefiind altceva decât o Conspirație permanentă contra despotismului politic și religios, această Francmasonerie nu s-a împodobit ea însăși cu decorurile ridicole, prin care prinții și preoții joacă în societate roluri pe care le-au uzurpat și furat.

³⁰ Paul Rosen, a fost un Francmason, ajuns până la gradul al 33-lea (cel mai înalt) de „Mare Inspector General” al Francmasoneriei. îi cunoștea deci toate tainele, mai bine decât oricine. Din motive sufletești, recunoscând satanica ticăloșie care stă la baza Francmasoneriei, s-a întors către religia cea adevărată a lui Christos, părăsind organizația francmasonică. În semn de pocăire, a crezut că e dator să de bun creștin, să descopere lumii toate tainele Francmasoneriei. A scris atunci această carte (L’Ennemie Sociale”), pe care a dedicat-o Papei Leon XIII. Din ea am extras documentele ce urmează: Instrucțiunile date, în 1860, de către Direcția Supremă a Francmasoneriei, lui Garibaldi, eroul național italian. Garibaldi, fiind și el un membru al Francmasoneriei (ajuns, de asemenea, la al 33-lea grad, de „Mare Inspector General”), putea aduce multe foloase organizației sale prin atacurile și războaiele lui aventuroase. Instrucțiile ce le dăm aici, sunt o dovadă despre faptul că, în 1860, când Garibaldi combătea Vaticanul reacționar, eroul favorit al Italiei era pus la cale de Francmasoneria dușmană a Bisericii.

Dar prinții și preoții neputând învinge o instituție care le este dușmană și de care se tem atât de mult, au avut, la epoci diferite, perfidia de a trece în câmpul inamic, de a se face Francmasoni ei înșiși și de a introduce în Francmasonerie acele uzuale formule, titluri, și acele legende absurde, care trebuiau să falsifice spiritul instituției, care îi denaturau tendințele și care în locul doctrinelor liberale și democratice, păreau a favoriza principiile religioase și aristocratice.

Șefii noștri, față de acest pericol, strânsă legăturile adevăraților membri ai acestei Societăți secrete prin excelență, care este Francmasoneria, și, dorind să-și asigure, dacă nu protecțiunea, cel puțin toleranța puternicilor acestei lumi, i-a lăsat să participe la lucrările masonice, despre care însă nu le-a dezvăluit adevărul conținut decât în măsura în care au voit. Văzând șefii noștri fără să se încrunte, că Francmasoneria s-a transformat în aparență într-o Societate, neînsemnată, de binefacere și caritate pe care puternicii Pământului credeau că o țin în mână, șefii noștri i-au lăsat să declare că Politica și Religia sunt cu totul străine de Francmasonerie.

Vei avea deci și tu, frate, să suporti și să primești toate aceste absurdități ridicole, care sunt pentru noi adăpostul protector, sub care instituția noastră poate, fiind pretutindeni acceptată, să lucreze în umbră și în secret la atingerea Sublimului Scop, căci nu trebuie să uiți că în Ordinul nostru nici un grad nu dezvăluie în întregime Adevărul; subțiază numai vâlul care ascunde adevărul de privirile curioșilor.

Pentru noi, cei investiți cu Puterea supremă, pentru noi sigur Francmasoniera dă la o parte vâlul pe de-a-ntregul și, inundând inteligența noastră, spiritul nostru și inima noastră, ne face să cunoaștem, să vedem și să simțim că: Omul este în același timp Dumnezeu, Pontiful și Regele lui însuși. Iată Secretul sublim, Cheia întregii științe, Culmea de a fi inițiat. Francmasoneria, sinteza perfectă a tot ce este uman, este deci Dumnezeu, Pontiful, Regele Umanității.

Iată ce explică universalitatea ei, vitalitatea și puterea ei!

Cât despre noi, marii șefi, noi formăm batalionul sacru al sublimului Patriarh, care la rândul lui este Dumnezeu, Pontiful și Regele Francmasoneriei.

Iată, frate, al treilea triumfi, al treilea întreit adevăr, care va da inteligenței tale, spiritului tău și inimei tale fericirea nespusă de a fi în posesiunea absolută a Adevărului fără valuri. Tot sistemul de organizare, de funcționare și de doctrină al Ordinului nostru îți apare acum în fața ochilor, Frate, radiind de lumină și precum vezi, înțelegi, că toată învățătura noastră se rezumă în:

A aduce triumful Virtuții noastre, a Moralei noastre și a Autorității noastre în Omenirea întregă.

De aceea gradele noastre sunt împărțite în trei clase, după cum sunt chemate să combată ceea ce inamicii noștri persecutori, clericalii, îndrăznesc să numească Virtutea lor, Morala lor, Autoritatea lor.

Pentru a combate respingătoarea lor Virtute, noi avem gradele:

1) Ucenic; 2) Tovarăș; 3) Maestru; 4) Maestru secret; 5) Maestru Perfect; 6) Secretar intim; 7) Staroste și Judecător; 8) Intendent al Construcțiilor; 9) Ales al celor 9; 10) Ales al celor 15; 11) Cavaler ales. Aceste grade ne permit de a ridica un profan de la inconștiența ucenicului până la misiunea Cavalerului Ales pentru apărarea Virtuții masonice, pentru cruciada Omului-Dumnezeu el însuși.

Dintre toate actele omului, cel mai divin este, evident, acela care îi permite să-și perpetueze divinitatea: actul Generațiunii.

Și cum clericalii ascund acest adevăr prin superstițiile absurde ale unui Dumnezeu-tată creator în vecii vecilor, al unui Dumnezeu-Fiul veșnic, creiat și al unui Dumnezeu-Sfântul Duh, unind veșnic pe ceilalți doi, noi dăm următoarea învățătură:

Că Ucenicul, Bohaz, personificarea lui Osiris sau a lui Bacus, venind să caute adevărul într-o lojă masonică, găsește că există un Dumnezeu-bărbat și nedeplin pentru generarea de ființe.

Că Tovarășul Jackin, personificarea lui Isis sau a Venerei, este Dumnezeul-femeie care întregeste pe Dumnezeul-bărbat și face posibilă generațiunea ființelor.

Că Maestrul Mahabone sau Mac-Benac, este Dumnezeul hermafrodit deplin, fiul lui Lot și al fetii lui, fiul Soarelui și al Pământului, omul în deplină posesiune a puterii generatoare.

Clericalii cred într-o Revoluție supranaturală, noi o combatem învățând pe Maestrul Secret, că singură conștiința existenței este izvorul a tot ce este imaterial în om.

Clericalii cred în sfârșitul Omenirii; noi învățăm pe Maeștrii noștri perfecți, că existența Umanității este eternă, căci ea se reproduce fără încetare.

După ce am deșteptat astfel la Frații noștri ideea luptei până la capăt ce vor susține contra clericalilor, noi le procurăm armele, învățând pe Secretarii intimi, că curiozitatea, că spionajul dușmanului, este o virtute laudabilă; învățând pe Staroste și Judecător că dreptul natural ne sprijină în această luptă; explicând Intendenților Construcțiilor că, în virtutea acestui drept natural, toate mijloacele, potrivite spre a triumfa, sunt în esența lor și de-a-ntregul în conformitate cu virtutea: și mai cu seamă suprimarea celor inutili care faptă este încredințată Aleșilor celor 9, represiunile, prin legi făcute ad-hoc, care sunt rezervate Aleșilor celor 15, și împlinirea triumfului, a victoriei definitive a Virtuții masonice asupra Virtuții clericale, cu care este însărcinat Cavalerul Ales.

Pentru a combate spurcata lor Morală noi avem următoarele grade:

12) Marele Maestru Architect; 13) Arca Regală; 14) Perfectul constructor; 15) Cavalerul Orientului; 16) Prințul Ierusalimului; 17) Cavalerul Orientului și al Occidentului; 18) Crucea-Roză; 19) Marele Pontif; 20) Venerabilul Mare Maestru, 21) Noachitul; 22) Secura Regală.

La legile divine, la dreptul divin al Clericalilor, Marii noștri Maeștri Arhitecți opun drepturile poporului, singurele legitime, singurele adevărate, singurele acceptabile; la dogma lor degradând pe om - cei din Arca Regală le opun idealul perfecțiunii Umanității, în Umanitate și pentru Umanitate; la morala lor mai sus dezvăluită, Perfecții noștri Constructori opun morala independentă, la perse-cuțiunile lor inspirate, Cavalerii noștri ai Occidentului, răspund printr-o energică campanie în favoarea Progresului și a rațiunii pure; la rușinoasa lor supunere, Prinții noștri ai Ierusalimului, răspund printr-o mândră proclamație de independență bărbătească.

Pentru a lupta contra tiraniilor infame ale Clericalismului, cavalerii noștri de Orient și Occident se fac apărătorii dreptului absolut la libertatea de sindicalizare, spre a înfrânge robirea, în care clericalismul, ajutat de puterea civilă, voiește să țină omenirea; și Crucea noastră Roză va proclama pentru prima oară emanciparea de Papi și de Regi. Și pentru a ajunge la acest sfârșit Marii noștri Pontifi se fac apostolii libertății absolute a învățământului; Venerabilii noștri Mari Maeștri se proclamă dușmanii înverșunați ai oricărui obscurantism, de oriunde ar veni; Noachiții noștri își dau între ei jurământul ca dreptate să se facă, și cei din Secura Regală ating culmea moralei noastre din momentul în care spiritul lor este inundat de razele Adevărului, ascuns lor, înainte de a ajunge la acest grad, prin frânturile diforme ale intoleranței, ale ipocriziei, ale superstiției și ale egoismului creștinătății.

În sfârșit, frate, pentru a combate criminala lor Autoritate, noi avem următoarele grade:

23) Șeful Tabernacolului; 24) Prințul Tabernacolului; 25) Cavalerul Șarpelui; 26) Trinitarul; 27) Comandorul Templului; 28) Prințul Adept; 29) Marele Scoțian; 30) Kadoș; 31) Marele Inchizitor; 32) Prințul Secretului Regal; 33) Marele Inspector General.

Clericalii răspândesc prejudecățile lor în mase, căci acolo este singuralor scândură de salvare și Șeai noștri ai Tabernacolului îi combat, făcând apel la autoritatea, la acțiunea guvernamentală a claselor conducătoare; la umbrele goale, la formulele și emblemele prin care clericalii țin departe adevărul, Prinții noștri ai Tabernacolului proclamă dreptul societății de a se desface de instituțiile politice și religioase, care sunt contrare spiritului nostru; șerpilor despotismului civil, religios, militar și economic, distrugerea lor; superstițiilor și doctrinelor false clericale, Trinitarii noștri răspund prin apostolatul armoniei legilor sociale cu principiile noastre sublime.

În fine, ai noștri Comandori ai Templului, se devotază pentru a pune la cale promovarea fraților noștri în guvernele Statelor; Prinții noștri Adepți proclamă necesitatea domniei raționalismului; Marii noștri Scoțieni luptă fără încetare și fără cruțare contra oricărei uzurpări a puterii, ori de unde ar veni, fie civilă, fie militară, fie religioasă; ai noștri Kadoși înfăptuiesc emanciparea socială din cătușele infame ale preoților și ale regilor.

Și pentru a încorona totul, Marii noștri Inquisitori propagă autoritatea noastră, Prinții noștri ai Secretului Regal o statornicesc și o apară, iar noi, marii Inspectori Generali, o exercităm.

Clericalii, infamii asasini ai Umanității, opun, precum vezi frate, Virtuții noastre, Moralei noastre, Autorității noastre - Proprietatea lor, Religia lor și Legea lor, și tocmai acești dușmani de moarte ai Francmasoneriei vei avea să-i combați de acum înainte ca șef de armată.

Legea, pentru că nu este armonia perfectă între Drepturile omului izolat și Datoriile Omului Social în Societate, Drepturi care nu sunt câștigate pentru toți în toată integritatea lor, Datorii care nu sunt decât consecința imediată a dreptului ce are fiecare din noi de a se bucura de toate Drepturile sale, fără a fi împiedicat de cineva.

Proprietatea, pentru că pământul nu aparține nimănui și produsele lui aparțin tuturor în măsura trebuințelor reale de trai bun al fiecăruia.

Religia, pentru că religiile nu sunt decât sisteme filosofice, datorite unor oameni de geniu, sisteme pe care popoarele le-au adoptat sub condiția expresă ca să contribuie a le aduce foloasele traiului bun pentru ele.

Nici Legea

Nici Proprietatea

Nici Religia

nu pot deci să se impună omului; și, cum acestea îl nimicesc, lipsindu-l de drepturile lui cele mai prețioase, ele sunt asasini cărora le-am jurat de a ne răzbuna în modul cel mai manifest; sunt dușmani cărora le-am jurat un război de exterminare, fără milă, un război de moarte.

Din acești trei dușmani infami, Religia trebuie să fie grija noastră constantă a atacurilor ucigătoare; pentru că un popor niciodată nu a supraviețuit Religiei lui, și pentru că, omorând Religia, vom fi nimiciti și Legea și Proprietatea, pentru că, așezând asupra cadavrelor acestor asasini Religia Francmasonă, Legea Francmasonă, Proprietatea Francmasonă, vom fi regenerat Societatea.

Pentru a regenera Societate, tu vei avea sub ordinele tale două corpuri de armată, acela format de Atelierele Simbolice și acela format de Atelierele înaltelor Grade.

Francmasoneria Simbolică trebuie să rămână societate închisă, având un secret, trebuie să se arate în mod discret profanițpr, profitând cu dibăcie de împrejurări favorabile și trebuie mai ales să se silească să atragă ucenici.

Tu te vei sili să atragi în aceste Ateliere cel mai mare număr de elemente dușmănoase Catolicismului, dușmane ideilor și Instituțiilor Creștine, pe toți revoltații contra Bisericii, care ste vrăjmașa noastră, pe toți necredincioșii de orice fel.

Te vei sili să faci un loc printre Frații Simbolici tuturor ambițioșilor, care voiesc să ajungă la onoruri și putere, tuturor declasaților și secăturilor, care sunt în căutarea unei poziții sociale, oamenilor de petrecere, bonvivanților lacomi de plăceri materiale, negustorilor și industriașilor aprigi de câștig, literaților, savanților setoși de renume.

Silește-te să îngrămădești în grupul Simbolismului oamenii inteligenți și influenți din toate țările, studiază-i, ghicește-le tendințele și înclinările lor.

Semnaleză-ni-i pe aceștia, și noi îi vom face să ajugă și să reușească, după ce vom fi pus stăpânire pe inteligența lor, pe voința lor și pe libertatea lor, pentru a-i avea la dispoziție după placul nostru.

Cu acești oameni aleși, instrumente desăvârșite ale sacrosanctelor noastre revendicări, tu vei avea să formezi Atelierele înaltelor Grade.

Tu vei încredința acestor Frați de încredere, acestor oameni siguri, propagarea, apărarea și executarea sublimelor noastre idei moderne; tu le vei da însărcinarea să realizeze în societate Răscumpărarea noastră socială prin francmasonizarea Familiei, a Patriei și a Proprietății, prin absorbirea de către Ordinul nostru, învățământului de morală și a autorității, prin distrugerea Papalității și prin nimicirea tuturor Religiilor.

Organism viu, cu proporții gigantice, care strânge întreaga Societate într-o imensă plasă din care fiecare ochi este un om, Ordinul nostru își păstrează atotputernicia și se menține într-o formidabilă unitate grație disciplinei noastre, obligației de a ține totul în secret și jurămintelor noastre francmasonice.

Nu putem să-ți recomandăm îndestul, Frate, de a proceda astfel ca, aceste Jurăminte ale tuturor Gradelor, precum și jurământul de Secret prin care se încheie întrunirea francmasonă, să fie jurate în termeni preciși și în așa fel, încât să putem fi siguri de cei folositori și să putem îndepărta fără primejdie elementele nefolositoare.

Trebuie să te silești, Frate, să câștigi în fiecare Atelier un sâmbure de Frați influenți, și, dacă nu convingi, cel puțin intereseți, care să știe să satisfacă trebuințele sociale ale fiecărui Atelier, fie prin acei dintre Frați care vor consimți să le realizeze cu riscurile și pericolele lor personale, fie, ceea ce este cu mult mai preferabil, prin ajutorul profanilor.

În acest din urmă caz, să ai grija de a exagera forma protestărilor în contra regimului social, economic, politic și religios actual, astfel că, odată ridicat și răscolit terenul popular, prin atari exage-rațiuni, să poți semăna adevăratele noastre doctrine, care în așa împrejurări vor avea un caracter într-adevăr moderat.

Nu te preocupa prea mult de schisme, de diviziuni, de sfâșieri care ar putea să se producă, nici de rivalitate sau de ambițiunile particulare care ar putea să se ivească.

Nu da decât o importanță secundară chestiunilor de formă de guvernământ, compen'țiunilor de dinastii, rivalităților de puteri.

Dar respinge fără milă și combate până la moarte, fără nici o cruțare, prin toate mijloacele ce îți punem la dispoziția ta, cutare dinastie, cutare instituție, cutare clasă din societate, cutare influență politică, cutare autoritate guvernamentală, cutare personaj princiar, cutare individualitate marcantă, care, împotrivindu-se nouă fie ca adversar al Revoluției sociale, fie ca apărător al ideii sau al societății creștine, ar forma printr-o astfel de purtare o piedică sau ar întârzia împlinirea misiunii noastre sociale.

Această misiune socială pe care Șeful nostru Suprem ne-a încredințat-o, suntem aproape de a o fi îndeplinit.

Cum Dumnezeu nostru nu este nici substanță, nici corp, nici suflet, nici creator, nici tată, nici verb, nici iubire, nici diavol, nici mântuitor, nici nimic, noi am robit Biserica puterii laice și am răsturnat puterea temporală a Papii, așteptând și răsturnarea puterii lui spirituale.

Cum suntem ziditorii noului Templu al fericirii Omenirii, și cum pentru a construi trebuie a începe prin a dărâma, prin a distruge actuala stare socială, noi am suprimat învățământul religios, noi am desființat Dreptul Internațional.

După ce am răsturnat puterea temporală a Papii, inamicul nostru infam și de moarte, prin ajutorul Italiei și al Franței, noi vom slăbi Franța, care susține puterea spirituală a Papii, prin concursul puterii noastre și al Germaniei.

Și o zi va sosi, când după împărțirea integrală a Europei în două Imperii, German în Occident și Rus în Orient, Francmasoneria le va uni într-o singură împărăție, cu Roma drept capitală a Universului întreg.

Șeful nostru Suprem va domni singur peste lume, și Francmasoneria, așezată pe treptele tronului său, va împărți cu el Atotputernicia.

Pe cât este de măreț și orbitor prin lumină acest scop suprem, pe care ți-1 trecem strălucitor pe dinaintea ochilor, atât de mari și răbdătoare trebuie să fie străduințele și eforturile noastre necesare pentru a-1 atinge.

Astăzi, când tu stai printre Maeștrii-șefi, străduințele tale trebuie să sporească ca intensitate și pentru a-ți preciza bine tendințele, asigurând în același timp succesul lor și triumful lor, noi îți vom rezuma într-un chip limpede Marea Lumină a inițierii supreme.

Tu ești Dumnezeu tău, Pontiful tău și Regele tău însuși. Rațiunea ta este singura regulă a Adevărului, singura cheie a științei și a politicii.

Poftele tale și instinctele tale constituie singura regulă a Binelui, singura cheie a progresului și a fericirii:

Tu trebuie să înțelegi și să interpretezi precum urmează sfânta noastră deviză:

Libertate, armă atotputernică, cu care noi am răsturnat lumea, înseamnă:

Independența fără margini și restricții, sustrasă la orice fel de autoritate.

Independența spiritului, care nu ar putea fi stânjenită prin nici o revelație, nici Uitată prin nici o dogmă.

Independența voinței, care nu se supune la nici o putere, care nu recunoaște nici Rege, nici Papă, nici Dumnezeu.

Independența personalității, care a sfărâmat toate lanțurile ce o țineau încătușată, lanțuri fizice și lanțuri morale, lanțuri ale Pământului și lanțuri ale Cerului, pentru a realiza independența Omenirii prin dezrobirea ei absolută și deplină.

Prin ajutorul Libertății, ca pârghie, și prin pasiunile omenești, ca punct de sprijin, noi vom răsturna pentru totdeauna pe Regi și pe Preoți, acești inamici neînduplecați ai neamului omenesc, mai funești pentru omenire decât tigrii pentru celelalte animale.

Egalitatea, instrumentul atotputernic cu care noi am transformat lumea, înseamnă.

Egalizarea proprietăților, căci drepturile omului la pământul comun, ca cetățean al unei singure și aceleiași lumi, ca copil al unei singure și aceleiași mame, sunt mai vechi și mai sacre decât toate contractele și tot dreptul nescris, și prin urmare, aceste drepturi trebuie restabilite, pe când contractele trebuiesc rupte și dreptul nescris trebuie desființat.

Egalizarea averilor, prin echilibrul proporțional al salariilor, prin desființarea completă și radicală a dreptului de succesiune, prin exproprierea tuturor societăților financiare, prin adaptarea la solidaritatea națională a fiecărui popor, a băncilor, a cancelariilor, a transporturilor, a asigurărilor și a minelor.

Egalizarea indivizilor, prin solidaritate, prin participarea egală a fiecăruia la producțiunea sa solidară.³¹

Prin ajutorul Egalității, ca pârgie, și poftele omenesti ca punct de sprijin, noi vom fee să dispară pentru totdeauna Aristocrația Banului, călău neînduplecat, exploatoare fără saț a neamului omenesc.

Fraternitate, făgăduința atotputernică cu care noi am stabilit puterea noastră, înseamnă:

Frăția în Francmasonerie, pentru a constitui un Stat în Stat, cu mijloace și cu o funcțiune independentă de Stat și necunoscute Statului.

Frăția în Francmasonerie, pentru a constitui un Stat deasupra Statului, cu o unitate, un cosmopolitism, cu o universalitate care fac Francmasoneria să fie superioară Statului și să-l conducă.

Frăția în Francmasonerie, pentru a constitui un Stat în contra Statului, atâta vreme cât vor exista armatele permanente, instrumente de apăsare, principii de parazitism, piedică a oricărei înfrățiri.

Prin ajutorul Fraternității, ca pârgie, și prin urile omenesti, ca punct de sprijin, noi vom face să piară pentru totdeauna parazi-tismu și Represiunea armată, această ciumă nepotolită, această groază sălbatică a neamului omenesc.

Frate, iată sfârșitul instrucțiunii ca Șef al Francmasoneriei. Rostește acum împreună cu noi Jurământul suprem; Jur de a nu avea altă patrie decât patria universală.

Jur de a combate fără cruțare totdeauna și pretutindeni hotarele națiunilor, hotarele moșiilor, ale caselor și atelierelor, și granițele familiei.

Jur de a răsturna, cu sacrificiul vieții mele, hotarul în care ucigașii umanității au tras cu sânge și cu noroi numee lui Dumnezeu.

Jur de a pune la contribuție întreaga mea existență la triumful fără capăt al progresului și al unității universale, și declar că profesez negațiunea lui Dumnezeu și a sufletului.

Și acum, frate, după ce Națiunea, Religia și Familia au dispărut pentru totdeauna pentru tine, în imensitatea operei Francmasoneriei, vino în brațele noastre, prea Puternice, prea Ilustre și prea Scump Frate, să împarți împreună cu noi autoritatea fără margini și puterea fără îngrădire pe care o exercitam asupra Umanității”.

(Vezi: Paul Rosen, "L'Ennemie Sociale, Histoire documentee des faits et gestes de la Franc-Maconnerie, de 1717 a 1890", Paris, 1890, pag. 21-45).

Morala Talmudului

de Iconomul Const. Nazarie Profesor la Facultatea de Teologie din București

Talmudul împarte omenirea în două părți: evrei și neevrei. Pe acești din urmă îi numște goi sau goimi. Orice nețaiat este de alt neam, ca și păgânul, e tot una.³² Creștinii, cum vom vedea, cu deosebire sunt urâți de Iudei.

Numai Iudeii vin de la Dumnezeu, ceilalți oameni vin de la diavolul. Evreii sunt mai plăcuți lui Dumnezeu decât îngerii³³, astfel că cine ofensează pe judeu, jignește mărirea lui Dumnezeu, și deci goiul care lovește pe

Evreu trebuie să moară³⁴. Pe cât oamenii sunt mai presus de animale, pe atât Iudeii sunt mai presus de alți oameni.³⁵ Acești din urmă sunt sămânța animalicească³⁶, astfel că, dacă n-ar fi Iudei, n-ar fi binecuvântarea pe

pământ, nici rază de soare, nici ploaie, și oamenii n-ar putea trăi³⁷

³¹ . Pentru ca cititorul să stabilească identitatea de concepții dintre instrucțiile date lui Garibaldi la 1860 și principiile Constituției Sovietice din 1918; pentru ca să înțeleagă că aceeași conducere unitară și ascunsă dicta instrucțiuni la 1860 și le aplică peste 60 de ani în Rusia, reproducem din Constituția Sovietică, operă curat jidănească, următoarele fragmente:

Art.3, a) :”Spre a realiza socializarea pământurilor, proprietatea particulară asupra solului este desființată și toate imobilele sunt considerate ca aparținând națiunii întregi și se transmit lucrătorilor fără nici o despăgubire, conform principiului egalității de folosință”.

c) „Ca cel dintâi pas către luarea în stăpânire definitivă a tuturor fabricilor, uzinelor, minelor, căilor ferate și a altor izvoare de producție, precum și a mijloacelor de transport, de către Republica muncitorească și țărănească a Sovietelor, s-a sancționat legea, promulgată de Soviet, privind controlul muncitoresc și Consiliul superior al economiei naționale, spre a asigura puterea lucrătorilor asupra exploataților”.

³² Tractat Berachoth, folio 47

³³Tractat Chullin, folio 92

³⁴ Tractat Sanchedrin, folio 58.

³⁵ Sepher Zeros ha Miar, folio 10.

³⁶ Tractat Iebammoth, folio 98

³⁷ Tractat Iebammoth, folio 63.

Toți rabinii sunt de acord că ne-iudeii au natură animalică. Rabinii: Moisi Ben Nachman, Ravi Raschi, Abarbanel, Jalkut și alții, compară pe goi, când cu câini, când cu măgarii, când cu porcii. Numai poporul evreu este vrednic de viața veșnică, iar celelalte popoare sunt asemenea măgarilor, zice Abarbanel³⁸. Voi, iudeilor, sunteți oameni, ceilalți nu sunt oameni, pentru că sufletele lor vin de la Duhul necurat, pe când sufletele iudeilor vin de la Duhul lui Dumnezeu, zice rabinul Menachem³⁹. Tot astfel se exprimă și rabinul Ualkat: „Numai iudeii au dreptul să se numească oameni, iar goii, care vin de la Duhul necurat, trebuie să Se numiti porci⁴⁰”.

Această privire a evreilor asupra celor de al neam, se ilustrează minunat de următorul fapt Renumitul Rabin Ben Șira, care se află în robia Babiloniană, se bucură de prietenia lui Nabucodonosor, împăratul îi arăta foarte multă bunăvoință, și într-o zi i-a propus să-i dea pe fiica sa în căsătorie. Ben Șira a zis împăratului: „Află împărate că eu sunt fiu de om și nu de dobitoc⁴¹”. Fiica împăratului, prin urmare, din punct de vedere al Talmudului, nu era decât cățea, și căsătoria cu ea ar fi înjosit pe un evreu.

Pe această deosebire însemnată, între evreu și neevreu, se întemeiază toată morala Talmudului.

Fariseii, ca tâlcuitori ai Talmudului, n-au putut să nimicească, cu desăvârșire porunca dată de Moise, spre a stabili raporturile cu aproapele, însă dânșii au tâlcuit porunca lui Moise în înțelesul că sub aproapele trebuie a înțelege numai pe iudeu: Asupra măgarilor și cânilor nu atârnă așa de mult mânia lui Dumnezeu, pe cât atârnă mânia lui Iehova asupra goimilor!

Ideea că Dumnezeu urăște pe goimi, îndreptățește ufa, Talmudului către ei. Și, în adevăr, cum e chip să iubești pe acei pe care Dumnezeu îi blastăma? Pe acest temei Talmudul dă următoarea învățătură: „Voi nu trebuie să dați nici un ajutor goimilor⁴²”.

Este oprit a avea milă către cei care n-au rațiune⁴³.

Omul drept nu trebuie să Se milostiv, față cu omul necurat⁴⁴.

Voi veți Si curați cu cei curați și cruzați cu cei cruzați⁴⁵.

Goimii nu pot, după Talmud, să fie decât răi, și de aceea, dacă ei fac bine, dau milostenie și se arată misericordioși, apoi tocmai pentru aceasta trebuie să fie blestemați și să li se considere asemenea fapte ca păcat, căci fac aceasta din îngâmfare⁴⁶.

Dar fiindcă experiența a învățat pe Evrei, că nu e chip a trata pe față, în chipul acesta, pe Goimi, apoi Talmudul învață pe Israeliti să fie fățarnici: „Salută pe goimi, ca să fii cu ei în pace și să le fii plăcut⁴⁷”.

Rabinul Basai, adaogă: „Fățarnicia e îngăduită în înțelesul ca Iudeul să se arate delicat față cu goiul necurat, ca să-l cinstească și să-i poată zice: „Te iubesc!”. Dar același rabin, explică cum să se aplice această regulă: „Aceasta se îngăduie Evreului numai în cazul dacă el are nevoie de goiu sau se teme că-i va face rău: în cazul contrar, fățarnicia va fi păcat⁴⁸”.

Pentru ca să se poată înșela mai bine goiul evreul poate să-i viziteze bolnavii, să-i îngroape morții, să ajute pe săraci, dar toate acestea trebuiesc făcute numai ca să ai pace cu goimii, și ca necurații să nu facă rău Iudeilor⁴⁹.

Nu, la aceasta se reduc indicațiile Talmudului despre relațiile Iudeilor cu goimii. Sunt încă o mulțime de prescripții în Talmud, care arată cum să se poarte evreul cu viața și averea goimilor, în toate e aceeași deosebire radicală, pe care Talmudul o pune între evreu și neevreu. Și așa, neevreul n-are drept la bunuri, pentru că el este numai animal, și, ca animal, cu seninătate de conștiință poate fi ucis, sau alungat din casă și a se folosi de averea lui. Proprietatea neevreului e tot una cu un lucru pierdut și adevăratul ei stăpân este Iudeul⁵⁰.

Acest lucru e drept, zice rabinul Albo, pentru că Dumnezeu le-a dat puterea asupra averii și vieții tuturor oamenilor⁵¹. Pentru aceasta, dacă goiul va fura de la Evreu un lucru, cât de neînsemnat, trebuie să

³⁸ Comment, du Hos, IV, t.

³⁹ Comment, sur le Pentat, Inc. folio 14a.

⁴⁰ Jalkut, Reubeni, folio 10.

⁴¹ Sepher Ben Șira, folio 8.

⁴² Aboda, Zarah, folio 4

⁴³ Tractat at Jebammoth, folio 23. 6.Tractat Sanchedrin, folio 92.

⁴⁴ Comment, du I-er livre des Rois, XVIII, 14.

⁴⁵ Baba Bathra, folio 123

⁴⁶ Baba Bathra, folio 10.

⁴⁷ Tractat Gittin, folio 61.

⁴⁸ Sepher Cad ha-kemach, folio 230.

⁴⁹ Tractat Gittin, folio 61.

⁵⁰ Folio 54.

⁵¹ Sepher Haikarim, III, 25

moară. Evreul însă poate lua, cât va voi, din averea goiului, pentru că acolo unde este scris: Nu veți face rău aproapelui vostru”, nu stă scris: Nu trebuie să faci rău goiului”⁵².

Iată pentru ce evreul de va fura ceva de la evreu, se socotește fur, iar dacă va fura de la goi, nu se socotește fur; întrucât a luat ceea ce-i a lui. Rabinul Aschi, vorbește slugii sale: „Adâ-mi strugurii cari aparțin goiului, nu atinge însă pe acei care sunt proprietatea Iudeului”⁵³.

Puterea această supremă a Iudeului asupra a tot ce aparțin goilor, se întinde și la animale. Talmudul zice că, dacă boul evreului va împunge goul goiului. Evreul nu se judecă, - dar dacă boul goiului va împunge boul Evreului, atunci goiul trebuie să plătească, pentru că Dumnezeu a predat pe goimi lui Israel⁵⁴.

Talmudul de asemenea dă evreilor sfaturi, cum ar putea ei să-și ajungă scopul principal, adică definitivă supunere materială a goimilor. Mijlocul principal întru atingerea acestui scop este camătă și înșelăciunea. Dumnezeu, se zice în Talmud, a poruncit să se ia procente de la goimi, și să nu li se dea banii, decât cu procente, astfel că în loc de ajutor să le facem rău, dacă aceasta ne folosește; nu tot astfel trebuie a lucra față cu evreii⁵⁵. Renumitul Rabin Bachai zice: „Viața goilor e în mâinile tale Iudeule; cu atât mai mult, îți aparține aurul lui!”⁵⁶ Camătă, câteodată, a luat proporții neuzitate. Jansen, în scrierea „L'Histoire de la Reforme en Allemagne”, aduce date care dovedesc că Israelii au luat procente de 3, 4 și 6 sute la sută pe an. Afară de camătă, Talmudul recomandă evreilor, față cu neevreii, înșeătoria și furtul. Astfel, dacă goiul a pierdut un obiect sau punga, evreul nu trebuie să-l restituie, căci stă scris: „e oprit a da goiului, ceea ce a pierdut, acel ce va da goiului ceea ce a pierdut, nu va găsi milă înaintea Domnului”⁵⁷ Rabinul Rachi, zice: „A te întoarce goiului ceea ce el a pierdut, înseamnă a asemăna pe necurat cu Israeliteanul: aceasta însă e păcat”⁵⁸. Acela care va întoarce ne-Iudeului lucrul pierdut, face păcat, pentru că contribuie la puterea necuratului, zice Maimonides⁵⁹. Rabinul Ierucham, adaugă: Dacă goiul are act, prin care se dovedește ca el a dat Iudeului bani cu împrumut, și goiul a pierdut actul, Evreul care l-a găsit nu trebuie să-l dea înapoi, pentru că obligațiunea a încetat în momentul când el l-a găsit.

„Dacă Evreul ar voi să dea goiului actul, atunci fratele lui trebuie să-i interzică aceasta, grăind: „Dacă voești să sfințești, numele lui Dumnezeu, nu face aceasta”⁶⁰.

Aceleași reguli le dă Talmudul și relativ la Comerț: E îngăduit, zice Talmudul, a lua procente de la goim, și a-l înșela, când i se vinde un lucru, însă „dacă vindeți ceva aproapelui vostru, adică Iudeului, sau cumpărați ceva de la el, nu trebuie să-l înțelați”⁶¹. Rabinul Moses grăiește limpede: „Dacă goiul, socotindu-se s-a înșelat în socoteala banilor, Evreul să zică: „Eu nu știu nimic”. Nu sfătuiască însă, ca goiul să se indus în eroare, pentru că el poate face aceasta înadins ca să încerce pe Iudeu”⁶². După aceasta se pot înțelege cele scrise de Rabinul Brentz: „Dacă Israelii ar călători în cursul întregii săptămâni și ar înșela în dreapta și în stânga, să se adune Sâmbăta și să dea slavă lui Dumnezeu, grăind: „Trebuie a smulge inima goimilor și a ucide pe cel mai bun dintre creștini”⁶³.

Legile de Stat, după Talmud, trebuie astfel folosite de Iudei, încât diri ele să tragă numai foloase. În această privință Talmudul zice: „Dacă evreul se judecă cu neevreul, voi trebuie să conlucrați ca să câștige fratele vostru și trebuie să ziceți celui de alt neam: „Așa dorește legea noastră”. Dacă legile țării sunt favorabile Iudeilor, atunci conlucrați ca să câștige judecata fratele vostru, zicând celui de alt neam: „Aceasta o cere legea VOASTRĂ. În tot cazul trebuie a încerca pe cel de alt neam cu diferite intrigi, ca evreul să câștige afacerea”⁶⁴. Rabinul Achiba, care dă acest sfat, spune că trebuie să se lucreze însă așa fel, ca Iudeii să nu fie discreditau’.

Aceleași reguli le dă Talmudul și când e vorba de viața goiului. Rabinul Maimonide grăiește: „S-a zis să nu ucizi, dar acesta însemnează să nu ucizi pe Iudeu, Gullui Israel, dar goii, ereticii, nu sunt Si lui Israel”⁶⁵. Trebuie

⁵² Tractat Sanhedrin, fol.57.

⁵³ Tractat Baba Kamma, folio 113.

⁵⁴ Tractat Baba Kamma, folio 37

⁵⁵ Maimonide Sepher Mizot fol.

⁵⁶ Explic, du Pentat, folio 2213.4.

⁵⁷ Tractat Sanhedrin, folio 76

⁵⁸ Ibidem

⁵⁹ Ind. Chaz, hilch.gez.

⁶⁰ Nethib.IV

⁶¹ Tract. Baba Mezin, folio 61-1.

⁶² Sepher Mizvoth Gaddoi.

⁶³ Aceasta se zice în limba ebraică „tob toif șebegoim harog” și se învață copiii mici de 6 ani, în toate școlile evreiești.

⁶⁴ Tractat Baba Kamma, folio 113.

⁶⁵ Iad. Chag, hlich. Rozzdachu Melachim.

a ucide pe cel mai respectabil dintre idolatri.⁶⁶ Și iarăși: „dacă scot din groapă pe goiul căzut în ea, se face serviciu idolatriei”⁶⁷. Maimonides zice: „Nu e îngăduit a avea milă către idolatru, când el piere în rîu sau în alt loc, și dacă se îneacă nu trebuie a G scăpat”⁶⁸.

Tot astfel învață și alți tâlcuitori renumiți ai Talmudului, între care se deosebește Abarbanel.

Acesta zice: „Dacă ereticul cade în groapă, nu-l scoate. Dacă în groapă este o scară scoate-o. Dacă lângă groapă este o piatră, arunc-o acolo”⁶⁹. În fine, în Talmud sunt locuri, care prin cruzime amintesc pe adoratorii lui Moloch și care dau naștere la procese rituale: „Acel care va vărsa sângele goiului, aduce jertfă lui Dumnezeu”⁷⁰.

A ucide pe un goim e un merit, și dacă, din greșală, în loc de goi s-a ucis un evreu ucigătorul n-are vină: „Jicel care vrea săucidă un animal, ucide un om; sau care, voind săucidă un goim, din greșală ucide un evreu, nu trebuie pedepsit”⁷¹.

Goiul care ar vrea săucidă pe evreu e așa de vinovat, ca și cum ar fi vrut să nimicească lumea întreagă.⁷² Goiul care ucide pe goiu trebuie socotit nevinovat, dar dacă el ar ucide pe evreu, trebuie să moară chiar de ar fi circumcis.⁷³

Tot astfel se referă Talmudul și la familia goiului, femeie și copii. Moise a zis: „Să nu dorești femeia aproapelui tău” dar femeia aproapelui tău e femeia evreului. Toți rabinii renumiți, ca Raschi, Bahai, Levy, Gerson sunt de acord, că nu poate fi vorba de prea-curvie unde nu-i căsătorie. De aceea, Maimonides zice: „Epermis a precurvi cu femeia neevreului”⁷⁴. Și, în adevăr, Talmudul cuprinde o mulțime de istorisiri, în care rolul de preacurvari îl joacă Rabini renumiți ca: Elizer, Nachman, Achiba, Meier, Tarphon etc.⁷⁵

Cele de mai sus sunt fapte, din care noi nu vom face nici o încheiere; însuși cititorul poate să-și facă idee despre morala Talmudului.

(Din „Cuvântul Studentesc”)

BIBLIOGRAFIA AUTORILOR FOLOSIȚI DE ION MOȚA LA COMENTARIILE LUCRĂRII

1. Issac BLUMCHEN; *Le droit de la race superieure*, Cracovie, 1914.
2. Emile CAZANOVE, *La Revolution Antijuive de demain*, Paris, 1904.
3. A.C. CUZA, *Jidanii în război*, București, 1923.
4. H. FORD, *Der Internationale Jude*. Traducere germană, partea I și II, Leipzig, 1920-21.
5. Urbain GOHIER, *La Terrejuive*, Paris, 1909, Ed. V.
6. B.P. HAȘDEU, *Talmudul*, conferință, 1866.
7. Alex. IARCA, *Destinul și istoria ovreiască*, Buzău, 1922.
8. Nicolae IORGA, *Istoria evreilor din țările noastre*. Comunicare făcută la Academia Română, București, 1913.
9. Roger LAMBELIN, *Le Regne d'Israel chez Ies Anglo-Saxons*. Ed. IV, Paris, 1921.
10. LUDENDORFF, *Kriegfuhrung und Politik*, Ed. II, 1922.
11. Maurice MURET, *L'esprit juif*. Ed. II, Paris, 1901.

⁶⁶ Aboda zara, folio 26. Masachu Sophanim, Perck 15.

⁶⁷ Ibidem, folio 20.

⁶⁸ Iad. Ehaz, Hlich. Aboda Zara.

⁶⁹ Aboda Zara, folio 26. Midederach Bamidebarraba, p. 21.

⁷⁰ Jalkut-Simeoni ad Pentat, folio 245, col. 3.

⁷¹ Tractat Sanchedrin, folio 78.

⁷² Ibidem, folio 37.

⁷³ Tract. Sanchedrin, folio 71.

⁷⁴ Iad, chaz, hlich. Melachim.

⁷⁵ Tract. Jomma, folio 18.

12. Dr. PAULESCU, Talmudul, Canalul și Francmasoneria jidovească.
13. Paul ROSEN, L'Ennemie sociale, Histoire documentee des faites et gestes de la Franc-Magonerie, Paris, 1890.
14. Werner SOMBART, Die ZukunftderJuden, Leipzig, 1912.
15. Werner SOMBART, Sozialismus und soziale Bewegung, Ed. IX, Iena, 1920.
16. Theo-DOEDALUS, L'Angleterre juive; Israel chez John Bull. Ed. III, Paris, 1913.
17. Em. D.B. VASILIU, Situația demografică a României, Cluj, 1923.
18. Revista APĂRAREA NAȚIONALĂ.

CUPRINS

Introducere

Capitolul I

Capitolul II

Capitolul III

Capitolul IV.

Capitolul V.

Capitolul VI

Capitolul VII

Capitolul VIII

Capitolul IX

Capitolul X

Capitolul XI

Capitolul XII

Capitolul XIII

Capitolul XIV.91

Capitolul XV. 95

Capitolul XVI 104

Capitolul XVII

Capitolul XVIII

Capitolul XIX

Capitolul XX

Capitolul XXI

Capitolul XXII

Capitolul XXIII

Capitolul XXIV.

Încheiere

Apendice

Anexă

Bibliografie

NOTA EDITURII:

Protocoloalele înțelepților Sionului pot fi privite ca o carte de propagandă antisemită; ca o lucrare reală, care dezvăluie complotul universal evreiesc; ca un document istoric care a ridicat multe probleme, subiect de controverse interminabile sau ca o creație a unui serviciu secret destinată justificării persecuției contra poporului evreu.

În virtutea dreptului fundamental la liberă exprimare și pentru ca fiecare să poată aprecia sau condamna, în cunoștință de cauză, o scriere care a jucat un rol important în istoria lumii, am decis să publicăm, pentru prima oară integral, Protocoalele înțelepților Sionului, însoțite de comentariile lui Ioan Moța. Editura nu își asumă responsabilitatea pentru afirmațiile din această carte, făcând prin publicarea ei, un gest de restituire istorică.